

**Comentarii de Ellen G. White ale studiilor Școlii de Sabat
octombrie – noiembrie – decembrie 2023**

Misiunea lui Dumnezeu – misiunea mea

**Citate din Spiritul Profetic,
aranjate pentru studiul zilnic**

**Școala de Sabat și Lucrarea Personală
Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea**

evs
editura viață și sănătate
Pantelimon 2023

© 2023 Editura Viață și Sănătate

Toate drepturile rezervate pentru ediția în limba română.

Titlul în original: *E. G. White Notes for the Sabbath School Lessons*

Traducere: Alina Badea

Tehnoredactare: Irina Toncu

Corectură: Angela Sava

Notă: În această ediție, numărul paginii indicat la sfârșitul fiecărui citat este cel din ediția în original, care se regăsește în ediția digitală în limba română, iar în edițiile tipărite, între paranteze pătrate, în text.

Cartea *Hristos, Lumina lumii* este menționată cu acest titlu (deși este cunoscută cititorilor noștri și ca *Viața lui Iisus* sau *Cel așteptat de veacuri*), cu care apare și pe site-ul Ellen G. White Writings, unde, sub titlul *Viața lui Iisus*, este o altă lucrare.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Misiunea lui Dumnezeu - misiunea mea : citate din Spiritul

Profetic, aranjate pentru studiul zilnic : Școala de Sabat și

Lucrarea Personală : Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea -

octombrie - noiembrie - decembrie 2023 / comentarii de Ellen G.

White ale studiilor Școlii de Sabat. - Pantelimon : Viață și Sănătate, 2023

Conține bibliografie

ISBN 978-606-087-392-1

I. White, Ellen G. (coment.)

2

Cuprins

1. Misiunea lui Dumnezeu pentru noi (I)	5
2. Misiunea lui Dumnezeu pentru noi (II)	13
3. Apelul lui Dumnezeu pentru misiune	21
4. Părtași la misiunea lui Dumnezeu.....	29
5. Scuze pentru evitarea misiunii	37
6. Motivația și pregătirea pentru misiune.....	45
7. Misiunea pentru aproapele meu	53
8. Misiunea în beneficiul celor în nevoie.....	61
9. Misiunea în beneficiul celor influenți.....	69
10. Misiunea în beneficiul celor greu de abordat (I).....	77
11. Misiunea în beneficiul celor greu de abordat (II)	85
12. Estera și Mardoheu.....	93
13. Sfârșitul misiunii lui Dumnezeu.....	101

Misiunea lui Dumnezeu pentru noi (I)

Sabat după-amiază, 30 septembrie

După cum acele roți complicate erau sub călăuzirea mâinii de sub aripile heruvimului, tot așa complicata desfășurare a evenimentelor omenești este sub controlul divin. În mijlocul frământărilor și tumultului popoarelor, Acela care stă deasupra heruvimilor conduce încă problemele acestui pământ.

Istoria națiunilor ne vorbește astăzi. Fiecărei națiuni și fiecărui om, Dumnezeu le-a desemnat un loc în marele Său plan. Astăzi, indivizi și popoare sunt puși la încercare cu ajutorul balanței din mâna Acelui care nu face nicio greșeală. Fiecare își hotărăște soarta prin propria alegere, iar Dumnezeu dirijează totul pentru împlinirea planurilor Sale.

Prorociile pe care le-a dat Marele Eu Sunt în Cuvântul Său, unind o verigă cu alta în lanțul evenimentelor, de la veșnicia trecută la veșnicia viitorului, ne spun unde ne găsim astăzi în desfășurarea veacurilor și ce se poate aștepta în timpul care vine. Tot ce a prevestit prorocia că se va împlini până în vremea de astăzi a fost înregistrat pe paginile istoriei și putem fi siguri că tot ce trebuie să vină se va împlini la vreme. – *Profeți și regi*, p. 536

Planurile cele veșnice ale lui Dumnezeu sunt pe punctul de a se împlini și sfârșitul tuturor lucrurilor este aproape. Acum este timpul ca aceia care au o cunoaștere despre Dumnezeu să se alinieze sub steagul însângerat al Prințului Emanuel. Ei ar trebui să ia poziție ca apărători ai credinței date sfinților. Ei ar trebui să arate lumii ce înseamnă să păzești poruncile lui Dumnezeu și să ai credința lui Isus. Ei ar trebui să-și lase lumina să strălucească în raze distincte, puternice, pe cărarea celor care umblă în întuneric. Soldații lui Hristos ar trebui să stea umăr la umăr, loiali

adevărului, susținători ai Legii lui Iehova. – *Fii și fiice ale lui Dumnezeu*, p 269 (19 sept.)

După cum razele soarelui străbat până în cele mai îndepărtate colțuri ale lumii, tot astfel Dumnezeu plănuiește ca lumina Evangheliei să ajungă la fiecare locuitor al pământului. ...

Acesta este modul în care trebuie să fie îndeplinit planul lui Dumnezeu de a alege un popor care să fie al Său, începând cu Avraam, din câmpiile Mesopotamiei, și până la noi, cei de azi. El spune: „... te voi binecuvânta ... și vei fi o binecuvântare” (Geneza 12:2). ... Dacă în sufletul vostru răsare slava Domnului, dacă ați privit frumusețea Aceluia care este mai mare „peste zeci de mii” și a Aceluia „întru totul vrednic de iubit”, dacă în inima voastră a început să strălucească prezența slavei Sale, voi sunteți cei cărora le este adresat acest cuvânt al Domnului. Ați stat voi împreună cu Hristos pe Muntele Schimbării la Față? Jos, în câmpie, se află sufletele înrobite de Satana; ele așteaptă cuvântul credinței și al rugăciunii ca să le elibereze. – *Cugetări de pe Muntele Fericirilor*, p. 42–43

Duminică, 1 octombrie

Dumnezeul care relaționează cu noi

În Edenul sfânt în care au fost așezați de Dumnezeu, primii noștri părinți au purtat haina albă a neprihănirii. Ei au trăit în conformitate deplină cu voința lui Dumnezeu. Toate sentimentele lor îi erau dedicate Tatălui cereesc. Perechea sfântă era învăluită de o lumină frumoasă și liniștită, lumina lui Dumnezeu. Această haină de lumină era un simbol al veșmântului spiritual al neprihănirii cerești. Dacă ar fi rămas loiali față de Dumnezeu, ea ar fi continuat să-i învăluie fără încetare. Dar, când au păcătuit, au rupt legătura cu Dumnezeu și lumina care îi învăluia a fost îndepărtată. Goi și plini de rușine, ei au încercat să înlocuiască veșmintele cerești, confecționându-și haine din frunze de smochin. – *Parabolele Domnului Hristos*, p. 310–311

De la căderea omului, Domnul Și-a adus la îndeplinire voia Sa prin planul de mântuire, un plan prin care caută să-l readucă pe om la perfecțiunea sa inițială. Moartea Domnului Hristos pe cruce a făcut posibil ca Dumnezeu să-l primească și să-l ierte pe orice om care se pocăiește. ...

Salvarea omenirii a fost mereu obiectivul sfaturilor cerești. Legământul harului a fost făcut înainte de întemeierea lumii. A existat din eternitate și este numit legământul cel veșnic. După cum este sigur că nu a existat

niciun timp în care Dumnezeu să nu fi existat, la fel de sigur este faptul că nu a existat niciun moment în care să nu fi fost o delectare pentru mintea Celui Veșnic să Își manifeste harul față de omenire. – *The Faith I Live By*, p. 76

Iubirea lui Isus pentru oameni nu poate fi măsurată. Hristos a murit ca să-i salveze nu numai pe cei puțini care Îl primesc; nu, ci El a venit să îi caute și să îi mântuiască pe cei pierduți. „Eu am venit să chem la pocăință nu pe cei neprihăniți, ci pe cei păcătoși.” El este adevăratul Păstor, gata întotdeauna să-Și lase turma care este la adăpost și să plece să caute oaia pierdută în locuri pustii. – *Manuscript Releases*, vol. 19, p. 330

Pe măsură ce descoperi grozăvia păcatului și, în același timp, te vezi așa cum ești în realitate, nu te lăsa pradă disperării! Pentru aceasta a venit Hristos, să-i mântuiască pe cei păcătoși. Nu noi trebuie să-L împăcăm pe Dumnezeu cu noi, ci dimpotrivă – o, minunată iubire! – „Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine“ (2 Corinteni 5:19). Cu dragostea Sa duioasă, Tatăl ceresc caută să cucerească inimile copiilor Săi supuși greșelii. Niciun părinte de pe pământ nu poate fi atât de răbdător cu defectele și greșelile copiilor lui cum este Dumnezeu cu aceia pe care caută să-i salveze. Nimeni nu poate insista cu atâta căldură pe lângă cel căzut în păcat. Buzele niciunui om nu au rostit vreodată mai multe rugăminți pline de afecțiune pe lângă cei rătăcitori decât El. Toate promisiunile Lui, toate avertizările date de El nu sunt decât expresia nespusei Sale iubiri. – *Calea către Hristos*, p. 35

Luni, 2 octombrie

Dumnezeul căruia Îi este dor de noi

Dumnezeul atotîndurător Și-a ascuns slava ... pentru ca Moise să o poată privi și să trăiască. Astfel, vorbindu-i lui Israel în stâlpul de nor ziua și în stâlpul de foc noaptea, Dumnezeu le descoperea oamenilor voința Sa și le acorda harul Său. Slava lui Dumnezeu a fost acoperită și maiestatea Sa învăluită, pentru ca vederea slabă a oamenilor mărginiți să le poată privi. În același mod, Hristos urma să vină în „trupul stării noastre smerite” (Filipeni 3:21), „făcându-Se asemenea oamenilor”. În ochii oamenilor, El nu avea nicio frumusețe ca ei să-L dorească, și totuși El era Dumnezeu întrupat, Lumina cerului și a pământului. Slava Sa era învăluită, măreția și maiestatea Sa erau ascunse, ca El să Se poată apropia de oamenii întristați și ispitiți.

Dumnezeu i-a poruncit lui Moise pentru Israel: „Să-Mi faci un locaş sfânt şi Eu voi locui în mijlocul lor” (Exodul 25:8) şi El a locuit în sanctuar, în mijlocul poporului Său. În tot timpul călătoriei lor obositoare prin pustiu, simbolul prezenţei Sale a fost cu ei. Tot aşa, Hristos Şi-a aşezat sălaşul în mijlocul taberei noastre omeneşti. El Şi-a întins cortul alături de corturile oamenilor, ca să poată locui între noi şi să ne familiarizeze cu caracterul şi viaţa Sa divină. „Şi Cuvântul S-a făcut trup şi a locuit printre noi plin de har şi de adevăr. Şi noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl” (Ioan 1:14). – *Hristos, Lumina lumii*, p. 23

Prosperitatea remarcabilă, care se vedea în tot ce era lăsat în grija lui Iosif, nu era rezultatul direct al unei minuni, ci hărnicia, grija şi energia sa erau încununate cu binecuvântarea divină. Iosif atribuia succesul său bunăvoinţei lui Dumnezeu şi chiar idolatrul său stăpân accepta aceasta, ca fiind secretul prosperităţii sale fără precedent. Totuşi, această prosperitate n-ar fi putut să fie obţinută fără eforturi statornice şi bine chibzuite. Dumnezeu a fost proslăvit prin credinţioşia slujitorului Său. A fost planul Său ca, în curăţie şi cinste, cel ce credea în Dumnezeu să fie într-un contrast izbitor cu închinătorii la idoli pentru ca, în acest fel, lumina harului ceresc să poată străluci în întunericul păgânismului. – *Conflict and Courage*, p. 74

Copiilor Săi de astăzi, Domnul le spune: „Fiţi tari... lucraţi, căci Eu sunt cu voi”. Întotdeauna creştinul are un ajutor puternic în Domnul. Poate că nu cunoaştem modul în care ne ajută Dumnezeu, dar ştim un lucru: niciodată El nu îi va părăsi pe aceia care îşi pun încrederea în El. Dacă ar şti creştinii de câte ori Domnul le-a rânduit calea ca planurile vrăjmaşului cu privire la ei să nu se împlinească, nu s-ar mai poticni plângându-se. Credinţa lor s-ar întemeia pe Dumnezeu şi nicio încercare n-ar avea putere să-i doboare. Ei ar recunoaşte că Domnul este înţelepciunea şi tăria lor şi El ar face să se împlinească planul Său cu ei. – *Profeţi şi regi*, p. 576

Marti, 3 octombrie

Dumnezeul care S-a făcut una cu noi

Din zilele veşniciei, Domnul Isus Hristos a fost una cu Tatăl, El „era chipul lui Dumnezeu”, întruchiparea măreţiei şi a maiestăţii Sale, „strălucirea slavei Lui”. El a venit în această lume tocmai pentru a manifesta această slavă. El a venit pe acest pământ întunecat de păcat pentru a descoperi

lumina dragostei lui Dumnezeu, pentru a fi „Dumnezeu cu noi”. De aceea a fost profetizat despre El că „Îi vor pune numele „Emanuel”.

Venind să locuiască împreună cu noi, Isus avea să-L descopere pe Dumnezeu atât oamenilor, cât și îngerilor. El era Cuvântul lui Dumnezeu, gândul lui Dumnezeu făcut auzit. În rugăciunea Sa pentru ucenici, El spune: „Eu le-am făcut cunoscut Numele Tău” – „plin de îndurare și milostiv, încet la mânie, plin de bunătate și credincoșie” – „și li-L voi mai face cunoscut, pentru ca dragostea cu care M-ai iubit Tu să fie în ei, și Eu să fiu în ei.” – *Asemenea lui Hristos*, p. 15 (1 ian.)

Viața Lui Isus a fost marcată de abnegație și de o atentă grijă pentru alții. Orice suflet era prețios în ochii Lui. Deși întotdeauna Se purta cu demnitate divină, în același timp, El Se pleca cu delicată considerație spre fiecare membru al familiei lui Dumnezeu. În toți oamenii vedea suflete căzute în păcat, a căror salvare era chiar misiunea Sa.

Acesta este caracterul lui Hristos, cum a fost descoperit în viața Sa și acesta este caracterul lui Dumnezeu. Chiar din inima Tatălui, torențele compasiunii divine, manifestate în Hristos, se revarsă asupra fiilor oamenilor. Isus, Salvatorul plin de iubire și milos, era Dumnezeu „arătat în trup” (1 Timotei 3:16). ...

Totuși, acest măreț sacrificiu n-a fost făcut pentru a aduce în inima Tatălui dragoste pentru oameni sau pentru a-L motiva să ne salveze. Nu, nicidecum! „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu” (Ioan 3:16). Tatăl ne iubește nu în urma impresionantului act al ispășirii, ci, dimpotrivă, Tatăl a fost Cel care ne-a asigurat ispășirea pentru că ne iubește. Hristos a fost soluția, Acela prin care Tatăl a putut să-și reverse nețărnumita Sa iubire peste o lume căzută. „Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine” (2 Corinteni 5:19). Dumnezeu a suferit împreună cu Fiul Său. În agonia Ghetsimanilor, în moartea de pe Golgota, inima Iubirii infinite a plătit prețul răscumpărării noastre. – *Calea către Hristos*, p. 12–13

Este timpul să luăm o poziție fermă de partea adevărului și fiecare ar trebui să-și exercite influența, atâta cât a primit de la Dumnezeu, spre slava Lui și spre binele celor din anturajul lui. Niciunul dintre administratorii credincioși ai lui Hristos nu va trândăvi într-un timp ca acesta și nu se va mulțumi să trăiască doar pentru el. Cei care au comuniune cu Hristos își vor da seama că există peste tot suflete cărora le pot face bine prin ajutorul, exemplul și influența lor. Ei vor înțelege că pot fi niște

agenți prin care Isus să lucreze la mântuirea celor pentru care a murit. – *Fii și fiice ale lui Dumnezeu*, p. 269 (19 sept.)

Miercuri, 4 octombrie

Dumnezeul care continuă să fie cu noi

Domnul Isus a privit cu o milă infinită asupra omenirii în starea ei decăzută. El a îmbrăcat trup omenesc pentru a putea ajunge la om și pentru a înălța omenirea. El a venit să caute și să mântuiască ce era pierdut. El S-a coborât până la cea mai adâncă mizerie și suferință umană, pentru a-l lua de acolo pe om în starea în care l-a găsit – o ființă coruptă, degradată de viciu, depravată de păcat și unită cu Satana în apostazie – și a-l înălța până la un loc pe tronul Său. Însă s-a scris despre El că „nu va slăbi, nici nu Se va lăsa” (în KJV: „nu S-a dat înapoi și nu S-a descurajat”), ci a mers înainte pe calea tăgăduirii de sine și a sacrificiului de sine, dându-ne un exemplu, ca să mergem pe urmele pașilor Lui.

Noi ar trebui să lucrăm ca Isus, îndepărtându-ne de plăcerile noastre, nelăsându-ne amăgiți de Satana, disprețuind comoditatea și detestând egoismul, pentru a-i putea căuta și găsi pe cei ce sunt pierduți și a aduce suflute din întuneric la lumină, lumina iubirii lui Dumnezeu. Ne-a fost încredințată misiunea de a merge să predicăm Evanghelia oricărei făpturi. Noi trebuie să le ducem celor pierduți vestea cea bună că Domnul Hristos poate ierta păcatul, poate reînnoi ființa noastră, poate îmbrăca sufletul în veșmintele neprihănirii Sale, îl poate face pe păcătos să gândească limpede, poate să îl învețe și să îl facă în stare să fie împreună-lucrător cu Dumnezeu. – *Principiile fundamentale ale educației creștine*, p. 199

Moartea lui Hristos dovedește iubirea cea mare a lui Dumnezeu pentru om. Ea este garanția care ne este dată în privința mântuirii. A-i lua creștinului crucea este la fel cu a șterge soarele de pe cer. Crucea ne apropie de Dumnezeu, împăcându-ne cu El. Cu duioasa îndurare a iubirii de tată, Iehova privește asupra suferinței îndurate de Fiul Său pentru a salva omenirea de la moarte veșnică și ne primește în Cel Preaiubit.

Fără cruce, omul nu ar putea avea nicio legătură cu Tatăl. De ea depinde nădejdea noastră. De la ea strălucește lumina iubirii Mântuitorului și, când se află la piciorul crucii și privește în sus la Acela care a murit pentru a-l salva, păcătosul este plin de o bucurie nespusă, căci păcatele îi sunt iertate. Îngenunchind în credință la cruce, el ajunge în locul cel mai înalt la care poate ajunge omul.

Prin cruce, învățăm că Tatăl cerească ne iubeste cu o iubire nemărginită. Și atunci ne mai putem mira că Pavel a exclamat: „Departa de mine gândul să mă laud cu altceva decât cu crucea Domnului nostru Isus Hristos” (Galateni 6:14)? De asemenea, este privilegiul nostru să ne lăudăm cu crucea și, de asemenea, să ne consacram cu totul Celui care S-a dat pe Sine pentru noi. Apoi, cu lumina care izvorăște de la Golgota strălucind pe fețele noastre, putem porni să le descoperim această lumină celor care sunt în întuneric. – *Faptele apostolilor*, p. 209–210

Joi, 5 octombrie

Dumnezeul care Se va întoarce după noi

Deoarece lucrarea Sa pământească se apropia de încheiere și El înțelegea că, în curând, trebuia să-i părăsească pe ucenici, lăsându-i să ducă mai departe lucrarea fără prezența și supravegherea Sa personală, Domnul Hristos a căutat să-i încurajeze și să-i pregătească pentru viitor. El nu i-a amăgit cu speranțe deșarte. Ca într-o carte deschisă, le-a citit ceea ce avea să se întâmple. El știa că era aproape timpul când avea să Se despartă de ei, lăsându-i ca pe niște oi în mijlocul lupilor. Știa că ei aveau să sufere prigoană, că aveau să fie alungați din sinagogi și că aveau să fie aruncați în închisoare. Știa, de asemenea, că, din cauză că aveau să mărturisească despre El că este Mesia, unii dintre ei aveau să sufere moartea. Și le-a spus unele dintre aceste lucruri. Vorbind despre viitorul lor, El era deschis și precis, pentru ca, în încercările care aveau să vină peste ei, să-și poată aminti cuvintele Sale și să fie întăriți să creadă în El ca Mântuitor.

El le-a spus, de asemenea, cuvinte de speranță și curaj. „Să nu vi se tulbure inima”, a zis El, „aveți credință în Dumnezeu și aveți credință în Mine. În casa Tatălui Meu sunt multe locașuri. Dacă n-ar fi așa, v-aș fi spus. Eu Mă duc să vă pregătesc un loc. Și, după ce Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine ca, acolo unde sunt Eu, să fiți și voi. Știți unde Mă duc și știți și calea într-acolo” (Ioan 14:1-4). Pentru voi am venit în lume, pentru voi am lucrat. Când voi pleca, Eu încă voi lucra cu toată râvna pentru voi. Am venit în lume pentru a Mă descoperi vouă, ca să puteți crede. Eu merg la Tatăl Meu și la Tatăl vostru pentru a conlucra cu El spre binele vostru. – *Faptele apostolilor*, p. 21

Pe când Hristos Se înălța spre cer, cu mâinile întinse pentru a-i binecuvânta pe ucenici, a fost întâmpinat de un nor de îngeri care l-au înconjurat și l-au ascuns de privirea ucenicilor. În timp ce ucenicii priveau cu

tristețe spre cer pentru a surprinde ultima imagine a Domnului lor care Se înălța, doi îngeri din mulțimea aceea strălucitoare au venit lângă ei și le-au spus: „Bărbați galileeni, de ce stați și vă uitați spre cer? Acest Isus, care S-a înălțat la cer din mijlocul vostru, va veni în același fel cum L-ați văzut mergând la cer” (Faptele 1:11). ...

Ucenicii s-au umplut de o mare bucurie. Ei repetau iar și iar cuvintele pe care li le spusese Hristos, când le dăduse ultimele învățături, așa cum sunt consemnate în capitolele 14, 15, 16 și 17 din Ioan și fiecare dintre ei avea ceva de spus despre aceste învățături, mai ales despre cuvintele rediate în capitolul 14 [se citează vers. 1-3]. ...

Făgăduința că El va veni iar și gândul că El le lăsase pacea Sa umpleau inimile lor cu bucurie. – *The Upward Look*, p. 357

Este privilegiul nostru să înțelegem marile responsabilități pe care Dumnezeu le-a pus asupra noastră, ca să nu fim în întuneric cu privire la tot ce va veni peste lumea noastră. Nu putem să ne permitem să așteptăm ziua aceea fără să ne pregătim. Dar, gândindu-ne la evenimentul acesta atât de solemn și măreț, al revenirii Domnului Hristos pe norii cerului cu putere și mare slavă, ar trebui să trăim în mare smerenie înaintea lui Dumnezeu ca nu cumva să cădem din harul Său și să ne dovedim astfel nevrednici de viața veșnică. – *The Upward Look*, p. 192

Vineri, 6 octombrie

Studiu suplimentar

Fii și fiice ale lui Dumnezeu, „Una în Hristos”, p. 295.

Misiunea lui Dumnezeu pentru noi (II)

Sabat după-amiază, 7 octombrie

Noi trebuie să credem că am fost aleși de Dumnezeu să fim mântuiți prin exercitarea credinței, prin harul lui Hristos și lucrarea Duhului Sfânt și trebuie să-L lăudăm pe Dumnezeu și să-L glorificăm pentru o manifestare atât de minunată a harului Său nemeritat de noi. Iubirea lui Hristos atrage sufletul la Hristos, ca să fie primit cu atâta bunăvoință și prezentat Tatălui. Prin lucrarea Duhului Sfânt, relația divină dintre Dumnezeu și păcătos este reînnoită. Tatăl spune: „Eu voi fi Dumnezeul lor și ei vor fi poporul Meu. Îmi voi arăta iubirea iertătoare față de ei și voi revărsa peste ei bucuria Mea. Îmi vor fi o comoară deosebită, pentru că poporul acesta, pe care mi l-am câștigat ca să fie al Meu, va vesti lauda Mea.”

Tatăl Și-a revărsat iubirea asupra poporului Său ales care trăiește în lume. Ei sunt cei pe care Hristos i-a răscumpărat cu prețul sângelui Său și, pentru că ei răspund chemării Sale de a veni la El, prin harul suveran al lui Dumnezeu, sunt aleși să fie salvați ca fiind copiii Săi ascultători. – *Our High Calling*, p. 77

Membrii bisericii nu dovedesc faptul că au acea legătură vie cu Dumnezeu pe care ar trebui să o aibă ca să câștige sufletele aflate în întuneric și să le scoată la lumină. Faceți pomul bun și roadele bune vor veni. Lucrarea Spiritului Sfânt asupra inimii este esențială pentru o viață de evlavie. El trebuie să fie primit în inimile acelor care acceptă adevărul și să le transforme în inimi curate ca ei să poată să păzească poruncile Sale și să fie împlinitori ai Cuvântului. „Nu te mira” i-a spus marele Învățător lui Nicodim, care era uimit, „Nu te mira că ți-am spus: Trebuie să vă nașteți din nou.”

Biblia nu este studiată atât de mult cât ar trebui, nu este făcută regula vieții. Dacă preceptele ei ar fi urmate cu conștiinciozitate și ar fi temelia caracterului, atunci ar exista o statornicie în urmărirea țelului pe care nicio speculație legată de afaceri sau de interese lumești nu ar putea să o clinească. Un caracter format în felul acesta și susținut prin Cuvântul lui Dumnezeu va suporta ziua încercării, a greutăților și pericolelor. Mai înainte de a putea exercita o influență salvatoare asupra lumii, conștiința trebuie să fie iluminată și viața să fie sfințită prin dragostea de adevăr primită în inimă. – *Review and Herald*, August 28, 1879

El [Tatăl nostru ceresc] revarsă nenumărate binecuvântări atât asupra noastră, cât și asupra celor nerecunoscători și nesfințiți. Noi trebuie să ne exprimăm recunoștința față de El că suntem acceptați ca lucrători pentru a colabora cu Domnul Isus Hristos.

Cei care vestesc Cuvântul Domnului trebuie să trăiască ce îi învață pe alții. Dacă primim harul lui Dumnezeu în inimă, trebuie să descoperim altora acest har în fiecare cuvânt și faptă. Cei cărora le place să zăbovească mult asupra îndelungii răbdări și a îndurării Domnului Hristos trebuie să pună în practică răbdarea și blândețea Sa și niciodată să nu dea pe față o judecată arbitrară față de frații sau semenii lor. – *Lucrarea misionară medicală*, p. 255

Duminică, 8 octombrie

Originea misiunii – Dumnezeu trinitar

Relația dintre Dumnezeu și poporul Său este aceea dintre un părinte și copiii Săi și, în calitate de Tată, El are dreptul să aștepte să-I slujim cu credincioșie. Să ne gândim la viața Domnului Hristos. Stând în fruntea omenirii și slujindu-I Tatălui Său, El este un exemplu cu privire la ce anume ar trebui și ar putea să fie fiecare fiu al Său. Domnul I-a slujit Tatălui Său cu dragoste, de bunăvoie și în deplină libertate. „Vreau (în engl.: Îmi place) să fac voia Ta, Dumnezeule”, declara El, „și Legea Ta este în fundul inimii Mele” (Psalmii 40:8). Domnul Hristos nu a considerat niciun sacrificiu prea mare și nicio muncă prea grea pentru a aduce la îndeplinire lucrarea pe care venise să o facă. La vârsta de doisprezece ani, El a spus: „Oare nu știati că trebuie să fiu în casa Tatălui Meu?” (Luca 2:49). El a auzit chemarea și Și-a asumat lucrarea. „Mâncarea Mea”, spunea El, „este să fac voia Celui ce M-a trimis și să împlinesc lucrarea Sa” (Ioan 4:34).

Acesta este modul în care trebuie să-I slujim lui Dumnezeu. – *Parabolele Domnului Hristos*, p. 282–283

Întruparea lui Hristos este o taină. Unirea dintre divin și uman este într-adevăr o taină ascunsă de Dumnezeu, „taina ținută ascunsă de veacuri”. Iehova a păstrat-o într-o tăcere veșnică și a descoperit-o pentru prima dată în Eden, prin profeția că sămânța femeii va zdrobi capul șarpelui, iar el îi va zdrobi călcâiul.

Lucrarea de a-i prezenta lumii această taină pe care Dumnezeu a păstrat-o sub tăcere din veacurile veșnice, de dinainte de a fi fost creată lumea, a fost partea pe care Și-a asumat-o Hristos în lucrarea în care S-a angajat atunci când a venit în această lume. Și această taină minunată, întruparea lui Hristos și ispășirea pe care a realizat-o, trebuie să le fie vestită fiecărui fiu și fiecărei fiice a lui Adam. ... Suferințele Sale au împlinit pe deplin cerințele Legii lui Dumnezeu. – Comentariile Ellen G. White în *CBAZȘ*, vol. 6, p. 1082

Dumnezeirea a fost mișcată de milă pentru neamul omenesc, iar Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt S-au hotărât să întocmească planul de mântuire. Pentru ca acest plan să fie pus în aplicare pe deplin, s-a hotărât ca Domnul Hristos, unicul Fiu al lui Dumnezeu, să Se dea pe Sine Însuși ca jertfă pentru păcat. Oare cu ce măsură s-ar putea măsura adâncimea acestei iubiri? Dumnezeu a întocmit astfel lucrurile, încât omul să nu poată spune că El ar fi putut face mai mult. Odată cu Hristos, El a dat toate resursele cerurilor, astfel ca nimic să nu lipsească în planul pentru salvarea omului. Aici este dragostea a cărei contemplare va umple sufletul cu o mulțumire ce nu poate fi exprimată! O, ce dragoste, ce dragoste fără seamăn! Contemplarea acestei iubiri va curăți sufletul de orice egoism. Îl va conduce pe ucenic să se lepede de sine, să-și ia crucea și să-L urmeze pe Mântuitorul. – *Sfaturi pentru sănătate*, p. 222

Luni, 9 octombrie

Esența misiunii: facerea de ucenici

Hristos le-a încredințat ucenicilor Săi o misiune. El a asigurat tot ce era necesar pentru aducerea ei la îndeplinire și a luat asupra Sa răspunderea pentru succesul ei. Atâta vreme cât ascultă de cuvântul Său și lucrează în strânsă legătură cu El, ei nu au cum să dea greș. Mergeți la toate națiunile, le poruncește El. Mergeți până la cele mai îndepărtate locuri de pe pământ care sunt locuite. Lucrați cu credință, pentru că Eu nu vă voi părăsi nicio clipă.

Misiunea încredințată de Mântuitorul ucenicilor Săi îi include pe toți credincioșii. Îi include pe toți cei care cred în Hristos până la sfârșitul

timpului. Este o greșeală fatală să credem că lucrarea de salvare a sufletelor depinde numai de pastorii întăriți cu binecuvântare. Vestirea Evangheliei le-a fost încredințată tuturor celor la care a ajuns inspirația divină. Toți cei care primesc viața lui Hristos sunt împuterniciți să lucreze pentru salvarea oamenilor. Pentru această lucrare a fost organizată biserica și toți aceia care au luat asupra lor legământul solemn de a asculta de cerințele ei au obligația de a fi împreună-lucrători cu Hristos. – *The Faith I Live By*, p. 149

Înainte de a alcațuiesc poporul lui Dumnezeu se află o mare lucrare. Ei trebuie să se apropie de Hristos cu renunțare și sacrificiu de sine, având ca singur scop să ducă în lumea întreagă solia harului. Unii vor lucra într-un fel, alții în altul, după cum îi cheamă și îi conduce Domnul. Însă toți trebuie să depună eforturi împreună, căutând să facă lucrarea să fie un tot desăvârșit. Slujitorii lui Dumnezeu trebuie să lucreze pentru El prin viu grai și prin scris. Cuvântul adevărului tipărit trebuie să fie tradus în diferite limbi. Evanghelia trebuie să le fie vestită tuturor popoarelor. – *Astăzi cu Dumnezeu*, p. 221 (31 iul.)

De îndată ce un om vine la Hristos, în inima lui se naște dorința de a le face cunoscut și altora ce minunat prieten a găsit în Hristos, căci adevărul mântuitor și sfințitor nu poate fi ascuns în inima sa. Dacă suntem îmbrăcați cu neprihănirea lui Hristos și plini de bucuria locuirii Duhului Sfânt în inima noastră, nu vom putea să tăcem. Asemenea lui Filip când L-a găsit pe Mântuitorul, și noi îi vom invita pe alții în prezența Lui. Vom căuta să le arătăm bunătatea atrăgătoare a Domnului Hristos, împreună cu realitățile nevăzute ale Împărăției cerurilor. Atunci vom avea o dorință puternică de a merge pe aceleași cale pe care a mers și Domnul Hristos. Vom fi stăpâniți de dorința plină de zel ca și cei din jurul nostru să Îl poată vedea pe „Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii” (Ioan 1:29).

Efortul făcut pentru a le aduce altora binecuvântare va fi o binecuvântare pentru noi. Acesta a fost de fapt scopul urmărit de Dumnezeu atunci când ne-a încredințat o parte de lucru în cadrul planului de mântuire. El le-a dat astfel oamenilor privilegiul de a deveni părtași de natură divină și de a deveni și ei o binecuvântare pentru toți semenii lor. Aceasta este cea mai mare onoare, cea mai mare bucurie pe care Dumnezeu le-o poate da celor credincioși. Cei care devin astfel părtași la lucrarea iubirii divine sunt aduși tot mai aproape de Creatorul lor. – *Calea către Hristos*, p. 78–79

Marți, 10 octombrie

Mesajul misiunii: Evanghelia veșnică

Evanghelia și numai Evanghelia va sfinți sufletul. Aceasta face posibil ca noi să primim acea viață „care se măsoară cu viața lui Dumnezeu”. Așa a lăsat Dumnezeu scris pentru noi, chiar viața veșnică, iar viața aceasta este în Fiul Său. Cel care devine părtaș firii dumnezeiești fuge de stricăciunea care este în lume prin poftă. Credința în Hristos ca Dătător al vieții îi dă viață. „V-am scris aceste lucruri ca să știți că voi, care credeți în Numele Fiului lui Dumnezeu, aveți viața veșnică.”

Viața aceasta de sfințire și bucurie în credință este pentru fiecare dintre aceia care, prin credință, cer împlinirea făgăduințelor lui Dumnezeu și se sprijină pe puterea divină pentru a birui. – *Manuscript Releases*, vol. 4, p. 356

„Cel înțelept câștigă suflete” (Proverbele 11:30; în engl.: Cine câștigă suflete este înțelept). „Cei înțelepți vor străluci ca strălucirea cerului, și cei ce vor învăța pe mulți să umble în neprihănire vor străluci ca stelele, în veac și în veci de veci” (Daniel 12:3). Prin conlucrarea omului cu Dumnezeu, se realizează o lucrare care nu va pieri niciodată, ci va rezista de-a lungul veacurilor eternității. Acela care face din Dumnezeu înțelepciunea lui, care crește până la statura desăvârșirii lui Hristos Isus, va sta înaintea regilor, înaintea celor pe care lumea îi numește „mari” și Îl va lauda pe Acela care l-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată. – *Christian Education*, p. 97

Noi trebuie să fim lucrători harnici; un om indolent este o ființă nenorocită. Dar ce scuză putem găsi pentru lenevie în marea lucrare pentru care Isus Și-a dat viața pentru a o aduce la îndeplinire? Capacitățile spirituale încetează să existe dacă nu sunt folosite și este scopul urmărit de Satana ca acestea să dispară complet. Tot cerul este angajat în mod activ în lucrarea de a pregăti un popor în vederea revenirii lui Hristos în această lume, iar „noi suntem împreună-lucrători cu Dumnezeu”. Sfârșitul tuturor lucrurilor este aproape. Acum este ocazia noastră de a lucra. „Vine noaptea, când nimeni nu mai poate lucra.” Noi trebuie să-L proclamăm pe Hristos, și pe El răstignit, pregătind astfel calea pentru revenirea Sa. ...

Uniți cu marele Meșter-lucrător, să-L urmăm pe Răscumpărătorul nostru care S-a tăgăduit pe Sine în pelerinajul Său de iubire pe acest pământ. Același Isus care a mers alături de ucenici, care i-a învățat, care a trudit și a suferit în natura Sa umană, este cu noi în puterea Sa divină. El

este la dreapta noastră să ne ajute în orice situație grea. Să-L înălțăm pe Isus și să descoperim fundamentul biblic al credinței noastre. – *Review and Herald*, January 24, 1893

Miercuri, 11 octombrie

Canalele misiunii: copiii lui Dumnezeu

Dumnezeu îi alesese pe copiii lui Israel. El îi chemase ca să păstreze între oameni cunoașterea Legii Sale și a simbolurilor și profetiilor ce arătau spre Mântuitorul. El a dorit ca ei să devină izvoare de mântuire pentru lume. Ceea ce Avraam a fost în pământul pribegiei sale, ceea ce Iosif a fost în Egipt și Daniel la curțile din Babilon, poporul evreu trebuia să fie pentru toate națiunile. El trebuia să li-L descopere oamenilor pe Dumnezeu.

În chemarea adresată lui Avraam, Domnul a zis: „Te voi binecuvânta ... și vei fi o binecuvântare ... și toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine” (Geneza 12:2,3). Aceeași învățătură a fost repetat prin profeți. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 27

„Voi sunteți lumina lumii”, spune Isus. „Tot așa să lumineze lumina voastră înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre bune și să slăvească pe Tatăl vostru care este în ceruri” (Matei 5:14,16). Lucrarea lui Dumnezeu pe pământ, în aceste zile de pe urmă, este reflectarea luminii aduse de Isus în lume. Această lumină trebuie să risipească întunericul dens al veacurilor. Cei care se află în întunericul păgânismului, bărbați și femei, trebuie să fie contactați de aceia care erau cândva în aceeași stare de ignoranță, dar au primit cunoașterea adevărului Cuvântului lui Dumnezeu. Aceste națiuni păgâne vor accepta cu ușurință învățătura dată lor în cunoașterea de Dumnezeu.

Foarte prețioasă este pentru Dumnezeu lucrarea Sa pe pământ. Hristos, împreună cu îngerii din cer, veghează asupra ei în orice moment. Pe măsură ce ne apropiem de venirea lui Hristos, lucrarea misionară ne va solicita din ce în ce mai mult efortul. Solia puterii înnoitoare a harului lui Dumnezeu va fi dusă fiecărei țări și fiecărui ținut, până ce adevărul va cuprinde lumea. ... Dar, înainte ca această lucrare să fie împlinită, trebuie să facem aici, în țara noastră, experiența lucrării Duhului Sfânt în inima noastră. – *Sfaturi pentru părinți, profesori și elevi*, p. 531–532

Dacă biserica lui Hristos ar fi împlinit planul Domnului nostru, atunci lumina s-ar fi revărsat asupra tuturor acelor care se află în întuneric și în ținutul umbrei morții. În loc să se adune laolaltă și să fugă de răspundere

și de purtarea crucii, membrii bisericii ar trebui să se împărtășie în toate țările, lăsând ca lumina lui Hristos să lumineze prin ei, lucrând așa cum a lucrat și El pentru mântuirea sufletelor, și „Evanghelia Împărăției” ar fi dusă cu repeziciune în toată lumea. ...

Crucea de pe Golgota trebuia să fie mult înălțată, deasupra oamenilor, preocupând cu totul mințile lor și concentrând gândurile lor. Atunci toate facultățile spirituale vor fi încărcate cu putere divină, direct de la Dumnezeu. Atunci va avea loc o lucrare sinceră pentru Maestrul. Lucrătorii vor trimite în lume raze de lumină, ca facke vii, care să lumineze pământul. – *Cugetări de pe Muntele Fericirilor*, p. 42, 44

Joi, 12 octombrie

Teritoriul misiunii: lumea

Prezența vizibilă a lui Hristos era pe cale să fie retrasă din mijlocul ucenicilor, dar ei aveau să aibă parte de o nouă înzestrare cu putere. Duhul Sfânt avea să le fie dat în toată plinătatea lui, sigilându-i pentru lucrarea lor. „Iată”, a zis Mântuitorul, „voi trimite peste voi făgăduința Tatălui Meu, dar rămâneți în cetate până veți fi îmbrăcați cu putere de sus” (Luca 24:49). „Căci Ioan a botezat cu apă, dar voi, nu după multe zile, veți fi botezați cu Duhul Sfânt. ... Voi veți primi o putere, când se va pogori Duhul Sfânt peste voi, și-Mi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudeea, în Samaria și până la marginile pământului” (Faptele 1:5,8).

Mântuitorul știa că niciun argument, oricât de logic, nu ar fi înmuiat inimile împietrite și nu ar fi putut străpunge crusta egoismului și a spiritului lumesc. El știa că ucenicii Săi trebuiau să fie înzestrați cu putere cerească și că Evanghelia își va împlini lucrarea numai atunci când va fi vestită din inimi fierbinți și cu buze elocvente, printr-o cunoaștere vie a Aceluia care este Calea, Adevărul și Viața. Lucrarea încredințată ucenicilor cerea multă destoinicie, căci curentul adânc al răutății urma să se prăvălească cu putere asupra lor. La comanda forțelor întunericii era un conducător foarte ager și hotărât, iar urmașii lui Hristos puteau lupta pentru dreptate numai prin ajutorul pe care Dumnezeu avea să li-l dea prin Duhul Sfânt. – *Faptele apostolilor*, p. 30–31

Ucenicii nu trebuiau să aștepte ca oamenii să vină la ei. Trebuiau să meargă ei la oameni, căutându-i pe păcătoși așa cum caută păstorul oaia pierdută. Hristos a deschis lumea înaintea lor, ca fiind câmpul lor de lucru. Ei trebuiau să meargă „în toată lumea” și să propovăduiască „Evanghelia la orice făptură” (Marcu 16:15). Trebuiau să predice despre

Mântuitorul, despre viața Lui de slujire neegoistă, despre moartea Lui rușinoasă, despre dragostea Lui inegalabilă și neschimbătoare. Numele Său trebuia să fie deviza lor, legătura unității lor. În Numele Său, ei urmau să supună fortărețele păcatului. Credința în Numele Lui trebuia să fie semnul care să-i deosebească, dovada că erau creștini. – *Mărturii*, vol. 8, p. 14–15

„Mă rog ca toți să fie una, cum Tu, Tată, ești în Mine, și Eu în Tine; ca, și ei să fie una în noi, pentru ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis” (Ioan 17:21).

Fie ca aceste cuvinte să fie repetate adesea și fiecare să își educe gândurile, spiritul și acțiunile în fiecare zi ca să poată împlini această rugăciune a lui Isus Hristos. El nu Îi cere Tatălui ceva imposibil. El Se roagă exact pentru ceea ce trebuie să existe în ei, în relațiile lor unul cu celălalt, pentru unitatea dintre ei și pentru ca ei să fie una cu Dumnezeu și cu Isus Hristos. Orice altceva mai puțin decât atât arată că nu s-a ajuns la desăvârșirea caracterului creștin. Lanțul de aur al iubirii, care leagă inimile credincioșilor în unitate, prin părtășie și iubire, făcându-i să fie una cu Hristos și cu Tatăl, face ca această legătură să fie desăvârșită și este o mărturie pentru lume despre puterea creștinismului, o mărturie care nu poate să fie negată de nimeni. – *That I May Know Him*, p. 173

Vineri, 13 octombrie

Studiu suplimentar

Faptele apostolilor, din cap. „Scrisori din Roma” p. 478–479.

Apelul lui Dumnezeu pentru misiune

Sabat după-amiază, 14 octombrie

Îngerul legământului îi împuternicește pe slujitorii Săi să ducă adevărul peste tot în lume. El i-a trimis pe îngerii Săi cu solia harului, însă, de parcă nu ar fi zburat destul de repede pentru a satisface dorul inimii Sale pline de iubire, El așază asupra fiecărui membru al bisericii Sale responsabilitatea de a proclama această solie. „Cel ce aude să vină.” Fiecare membru al bisericii trebuie să-și arate credincioșia, invitându-i pe cei însetați să bea din apa vieții. Un lanț de martori vii trebuie să-i ducă lumii invitația. Vrei și tu să-ți faci partea în această măreață lucrare?

Isus îi cheamă pe mulți să se înroleze ca misionari, bărbați și femei care să se consacre lui Dumnezeu, fiind dispuși să cheltuiască și să se cheltuiască în slujba Lui. Oh, oare de ce nu suntem conștienți că există o lume pentru care trebuie să lucrăm? De ce nu înaintăm pas cu pas, îngăduindu-I lui Dumnezeu să ne folosească drept mâna Lui de ajutor? De ce nu ne așezăm pe altarul slujirii? Atunci, dragostea lui Hristos ne va atinge și ne va transforma, făcându-ne binevoitori ca, de dragul Său, să acționăm și să îndrăznim. – *Evanghelizarea prin literatură*, p. 18

Dumnezeu ne-a dat darul vorbirii pentru a putea să le spunem și altora ce face El pentru noi, pentru ca dragostea și compasiunea Lui să poată mișca și alte inimi și, astfel, și alți oameni să-L laude pe Cel ce i-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată. „Voi sunteți martorii Mei”, a spus Domnul (Isaia 43:10). Dar toți cei chemați să fie martori pentru Hristos trebuie, pentru a da o mărturie eficientă, să învețe de la El. În calitate de copii ai Împăratului ceresc, ei trebuie să se autoeduce pentru a da mărturie cu glas clar, distinct și în așa fel încât nimeni să nu aibă impresia că au vreo rezervă în a vorbi despre îndurările Domnului. – *Sfaturi pentru părinți, educatori și elevi*, p. 243

Într-un anumit sens, adventiștii de ziua a șaptea au fost trimiși în lume ca veghetori și purtători de lumină. Lor le-a fost încredințată ultima avertizare pentru o lume care piere. Asupra lor strălucește lumina minunată din Cuvântul lui Dumnezeu. Lor li s-a dat de îndeplinit o lucrare de cea mai mare importanță – proclamarea primei, a celei de-a doua și a celei de-a treia solii îngerești. Nu există nicio altă lucrare de o asemenea importanță. Ei nu trebuie să îngăduie ca altceva să le absoarbă atenția.

Cele mai solemne adevăruri încredințate vreodată muritorilor ne-au fost date nouă, ca să le vestim lumii. Proclamarea acestor adevăruri trebuie să fie lucrarea noastră. Lumea trebuie să fie avertizată și poporul lui Dumnezeu trebuie să fie credincios misiunii care i-a fost încredințată. ...

... Nu este de mică importanță faptul că sfaturile și planurile lui Dumnezeu ne-au fost descoperite atât de clar. Este un privilegiu minunat să fim în stare să înțelegem voia lui Dumnezeu, așa cum a fost ea descoperită în cuvântul sigur al profeției. Lucrul acesta așază asupra noastră o mare responsabilitate. Dumnezeu așteaptă ca noi să le împărtășim altora cunoștința pe care El ne-a dat-o. – *Mărturii*, vol. 9, p. 19

Duminică, 15 octombrie

Ieșirea din zona de confort

Locuitorii din câmpia Șinear și-au întemeiat regatul din dorința de înălțare de sine, nu pentru slava lui Dumnezeu. Dacă ar fi reușit, s-ar fi născut o mare putere care avea să alunge neprihănirea și să inaugureze o nouă religie. Lumea ar fi decăzut din punct de vedere moral. Teorii eronate ar fi abătut mintea oamenilor de la supunerea față de preceptele divine, iar Legea lui Iehova ar fi fost ignorată și uitată. Dar Dumnezeu nu lasă nicio dată lumea fără martori ai Săi. Și de data aceasta au fost oameni care s-au smerit înaintea lui Dumnezeu și au strigat către El: „O, Dumnezeule”, s-au rugat ei, „așază-Te între cauza Ta și planurile și metodele oamenilor.” ...

Deodată, lucrarea care înaintase atât de bine a fost brusc oprită. Au fost trimiși îngeri care să zădărnicească planurile constructorilor. ... Au urmat confuzie și panică. Toată activitatea a intrat în impas. ...

„Domnul i-a împrăștiat de acolo pe toată fața pământului.” Această împrăștiere a fost mijlocul de a popula pământul și astfel planul lui Dumnezeu a fost împlinit chiar prin ceea ce oamenii folosiseră pentru a împiedica aducerea sa la îndeplinire.

În zilele noastre, Domnul vrea ca poporul nostru să fie răspândit peste tot pe pământ. Copiii Săi nu trebuie să colonizeze. Domnul Isus a spus:

„Mergeți în toată lumea și propovăduiți Evanghelia la orice făptură” (Marcu 16:15). – *Conflict and Courage*, p. 43

Lumea căzută este câmpul de bătaie pentru cel mai mare conflict la care au fost vreodată martori universul ceresc și puterile pământului. El a fost desemnat ca scenă pe care să se dea marea luptă dintre bine și rău, dintre cer și iad. Fiecare ființă omenească ia parte la acest conflict. Nimeni nu poate ocupa un teren neutru. Oamenii trebuie fie să-L accepte, fie să-L respingă pe Răscumpărătorul lumii. Toți sunt martori, fie pentru, fie împotriva lui Hristos. Hristos îi cheamă pe aceia care stau sub steagul Lui să participe în acest conflict alături de El, ca soldați credincioși, ca să poată moșteni cununa vieții. Ei au fost înfiați ca fii și fiice ale lui Dumnezeu. Hristos le-a dat făgăduința sigură că aceia cei care sunt părtași la umilința și suferința Sa pentru adevăr vor primi o răsplată mare în Împărăția cerului. – *Fii și fiice ale lui Dumnezeu*, p. 242 (23 august)

Ambasadorului credincios al lui Hristos nu-i este rușine de stindardul adevărului. El nu încetează să proclame adevărul, oricât de nepopular ar fi. El duce vestea bună a mântuirii pretutindeni, la timp și nelatimp. Misionarii lui Dumnezeu sunt chemați să se confrunte cu pericole, să îndure lipsuri și să sufere ocară de dragul adevărului, însă ei trebuie să țină steagul sus, chiar când sunt înconjurați de pericole, greutăți și reproșuri. ...

Acești martori din zilele de pe urmă sunt ostași cutezători ai lui Isus Hristos. Ei au gustat puterile lumii care va veni. Picioarele lor nu se află pe nisipuri mișcătoare, ci pe o stâncă solidă. Ei nu pot fi abătuți cu ușurință de la credința dată sfinților o dată pentru totdeauna. Ei vor fi întăriți de Conducătorul lor ca să facă față greutăților. Ei sunt mesagerii neprihănirii, reprezentanți ai lui Hristos, care descoperă lumii biruința harului. – *Asemenea lui Hristos*, p. 347 (29 nov.)

Luni, 16 octombrie

O binecuvântare pentru întreaga lume

Sentința rostită asupra lui Satana: „Vrăjmășie voi pune între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei. Aceasta îți va zdrobi capul, iar tu îi vei zdrobi călcâiul” (Geneza 3:15) a fost pentru primii noștri părinți o făgăduință a răscumpărării, adusă la îndeplinire prin Hristos. ...

Mesia avea să fie din linie împărătească, căci în profeția rostită prin Iacov Domnul a spus: „Toiagul de domnie nu se va depărta din Iuda, nici toiagul de cârmuire dintre picioarele lui, până va veni Șilo. Și de El vor asculta toate popoarele” (Geneza 49:10).

Isaia a profetizat: „Eu voi încheia cu voi un legământ veșnic, ca să întăresc îndurările mele față de David. Iată, l-am pus martor pe lângă popoare, cap și stăpânitor al popoarelor. Într-adevăr, vei chema neamuri pe care nu le cunoști, și popoare care nu te cunosc vor alerga la tine pentru Domnul, Dumnezeul tău, pentru Sfântul lui Israel, care te proslăvește” (Isaia 55:3-5). – *Faptele apostolilor*, p. 222–223

... Hristos ... a plecat din căminul Său sigur și liniștit, a renunțat la slava pe care o avea alături de Tatăl înainte de a exista pământul și a părăsit poziția Sa de Împărat al universului. Domnul a venit pe pământ ca Om al durerii, confruntat cu ispite, acceptând singurătatea, ca să semene cu lacrimi și să ude cu sângele Său sămânța vieții pe care a dăruit-o lumii pierdute.

În același mod trebuie să semene și slujitorii lui Hristos. Când a fost chemat să devină un semănător al seminței adevărului, lui Avraam i s-a poruncit: „Ieși din țara ta, din rudenia ta și din casa tatălui tău și vino în țara pe care ți-o voi arăta” (Geneza 12:1). „Și el a plecat fără să știe unde se duce” (Evrei 11:8). ... Prin urmare, cei care sunt chemați să I se alăture lui Hristos trebuie să renunțe la orice i-ar împiedica să-L urmeze. Unele dintre vechile relații de prietenie trebuie întrerupte, planurile vieții trebuie reconsiderate, speranțele deșarte lumești trebuie abandonate. Sămânța trebuie semănată cu sacrificii, cu trudă și cu lacrimi, chiar dacă semănătorii sunt neînțeleși și părăsiți de semenii lor. – *Parabolele Domnului Hristos*, p. 36–37

Unii s-ar putea să fie în medii favorabile pentru a putea avea toate lucrurile dorite pentru viața aceasta, dar Dumnezeu are o lucrare de făcut prin ei în altă parte, o lucrare pe care nu o pot face dacă sunt înconjurați de rude și prieteni. Însăși poziția confortabilă și rudele care îi înconjoară îi pot împiedica să dezvolte acele trăsături de caracter pe care ar dori Dumnezeu ca ei să le aibă. Însă Dumnezeu vede că, dacă situația se va schimba și îi va trimite acolo unde mediul înconjurător va fi cu totul diferit, acela va fi locul cel mai potrivit pentru ei ca să-și poată dezvolta un caracter care să-I aducă slavă lui Dumnezeu.

Atunci când ne situăm acolo unde totul este convenabil și ușor, nu simțim atât de mult nevoia de a depinde clipă de clipă de Dumnezeu. În providența Sa, Domnul ne aduce în situații în care vom simți că avem nevoie de ajutorul Său și de puterea Sa. – *In Heavenly Places*, p. 112

Marți, 17 octombrie

Chemarea lui Avram

Ce este ispita? Este mijlocul prin care cei care afirmă că sunt copii ai lui Dumnezeu sunt puși la probă și încercați. Citim că Dumnezeu l-a pus la încercare pe Avraam, i-a ispitit pe copiii Israel. Aceasta înseamnă că El a permis să existe niște împrejurări care să le pună la probă credința și să-i facă să privească spre El pentru ajutor. Dumnezeu îngăduie ispite și peste copiii Săi de astăzi pentru ca ei să poată înțelege că El este ajutorul lor. Dacă ei se apropie tot mai mult de El când sunt ispitiți, El îi întărește ca să se poată împotrivi ispitei. Dar vor fi biruiți dacă îi cedează vrăjmașului, neglijând să stea cât mai aproape de Ajutorul lor Atotputernic. Ei se despart singuri de Dumnezeu. Ei nu dovedesc că merg pe căile Domnului. – Comentariile Ellen G. White în *CBAZȘ*, vol. 1, p. 1094

Avraam a plecat mai departe, spre miazăzi, și din nou credința sa a fost încercată. Cerul n-a mai dat ploaie, pâraiele încetaseră să mai curgă prin văi și iarba se uscuse pe câmpii. Turmele și cirezile nu mai găseau pășune și foametea amenința întreaga tabără. Nu cumva patriarhul pune acum la îndoială conducerea Providenței? Nu privea el oare înapoi cu dor la belșugul câmpiilor Caldeei? Toți priveau cu îngrijorare să vadă ce va face Avraam, când necazuri după necazuri se abăteau asupra lui. Atâta vreme cât încrederea lui părea nezdruccinată, ei simțeau că mai era nădejde; erau siguri că Dumnezeu era Prietenul său și că El încă îi călăuzea.

Avraam nu putea să explice căile Providenței, el nu ajunsese la împlinirea speranțelor lui, dar se ținea tare de făgăduința: „Te voi binecuvânta, îți voi face un nume mare și vei fi o binecuvântare”. Cu rugăciuni stăruitoare, el chibzuia să vadă cum să păstreze viața celor ai săi și a turmelor sale, dar nu îngăduia ca împrejurările să îi zdruncine credința în Cuvântul lui Dumnezeu. Pentru a scăpa de foamete, el a coborât în Egipt. El n-a uitat Canaanul și, în strămtorarea sa, nu s-a întors în Caldeea, de unde venise și unde era belșug de pâine, ci a căutat un refugiu temporar, cât mai aproape posibil de țara făgăduinței, intenționând să se întoarcă în curând acolo unde îl așezase Dumnezeu. – *Patriarhi și profeti*, p. 128–129

Credința lui Avraam trebuie să fie exemplul nostru. Cu toate acestea, cât de puțini vor suporta cu răbdare testul simplu al muștrării pentru păcatele care le pun în pericol binele veșnic! Cât de puțini vor primi muștrarea cu umilință și vor profita de ea! Cerințele lui Dumnezeu în ceea ce privește credința, slujirea și afecțiunea noastră trebuie să fie întâmpinate

cu bucurie. Noi Îi suntem datori infinit de mult Domnului și ar trebui să ne conformăm fără ezitare chiar și celei mai mici dintre cerințele Sale. Ca să fim călcători ai poruncilor nu este nevoie să călcăm în picioare întregul cod moral. Dacă nesocotim o singură poruncă, suntem călcători ai Legii sfinte. Dar, dacă vrem să fim cu adevărat păzitori ai poruncii, trebuie să respectăm cu strictețe oricare cerință a lui Dumnezeu de la noi. – *Mărturii*, vol. 4, p. 253

Miercuri, 18 octombrie

Biserica primară și zonele de confort

După ce ucenicii au fost alungați din Ierusalim în urma prigoanei, solia Evangheliei s-a răspândit cu iușeală prin ținuturile care se găseau dincolo de hotarele Palestinei și, în centrele mai importante, s-au format multe grupe mici de credincioși. Unii dintre ucenici „au ajuns până în Fenicia, în Cipru și în Antiohia, și propovăduiau Cuvântul”. De obicei, lucrarea lor se mărginea la iudei sau la iudeii dintre greci, care, în vremea aceea, puteau fi găsiți în colonii mari în aproape toate orașele lumii. ...

Dumnezeu era Cel care le dăduse numele de creștini. Acesta este un nume regal, dat tuturor aceluia care I se alătură lui Hristos. Despre acest nume scria Iacov mai târziu: „Oare nu bogății vă asupresc și vă târăsc înaintea judecătorilor? Nu batjocoresc ei frumosul nume pe care-l purtați?” (Iacov 2:6,7). Și Petru a declarat: „Dacă suferă pentru că este creștin, să nu-i fie rușine, ci să proslăvească pe Dumnezeu pentru numele acesta. ... Dacă sunteți batjocoriți pentru Numele lui Hristos, ferice de voi, fiindcă Duhul slavei, Duhul lui Dumnezeu Se odihnește peste voi” (1 Petru 4:16,14). – *Faptele apostolilor*, p. 155–157

El [Petru] a învins atât de mult prejudecata firească, încât a stat chiar la masă cu convertiții dintre neamuri. Însă, când unii dintre iudeii care țineau cu strășnicie la legea ceremonială au venit de la Ierusalim, în mod neînțelept, Petru și-a schimbat atitudinea față de convertiții dintre păgâni. ... Descoperirea acestor slăbiciuni din partea celor ce fuseseră respectați și iubiți ca niște conducători a lăsat o foarte dureroasă impresie în mințile credincioșilor dintre neamuri. Biserica era amenințată de dezbinare. Însă Pavel, care a văzut influența nimicitoare pentru biserică, prin purtarea cu două fețe a lui Petru, l-a muștrătat pe față pentru ascunderea adevăratelor sale sentimente. ...

Petru a văzut greșeala în care căzuse și a căutat de îndată să îndrepte, atât cât îi stătea în putere, răul pe care-l făcuse. Dumnezeu, care cunoaște

sfârșitul de la început, i-a îngăduit lui Petru să-și dea pe față slăbiciunea caracterului, pentru ca încercatul apostol să vadă că în sine însuși nu era nimic cu care să se mândrească. – *Faptele apostolilor*, p. 197–198

În felul acesta, Hristos căuta să-i învețe pe ucenici adevărul că, în Împărăția lui Dumnezeu, nu există granițe, nici caste și nici aristocrație; că ei trebuie să meargă la toate neamurile, ducându-le solia iubirii unui Mântuitor. Dar de abia mai târziu ei au înțeles pe deplin că Dumnezeu „a făcut ca toți oamenii, ieșiți dintr-unul singur, să locuiască pe toată fața pământului; le-a așezat anumite vremuri și a pus anumite hotare locuinței lor, ca ei să caute pe Dumnezeu și să se silească să-L găsească bătând, măcar că nu este departe de fiecare dintre noi” (*Faptele 17:26,27*). – *Faptele apostolilor*, p. 20

Joi, 19 octombrie

Începe de acolo de unde te afli

Hristos i-a împuternicit pe ucenicii Lui să îndeplinească lucrarea pe care le-o încredințase, începând din Ierusalim. Ierusalimul fusese scena uimitoarei Lui bunăvoințe față de neamul omenesc. Acolo suferise, fusese lepădat și osândit. Țara Iudeii era locul nașterii Lui. Acolo, îmbrăcat în haina umanității, a umblat printre oameni și puțini și-au dat seama cât de aproape era cerul când Isus era printre ei. În Ierusalim trebuia să înceapă lucrarea ucenicilor.

Gândindu-se la tot ce suferise Hristos acolo și la faptul că lucrarea pe care o făcuse nu fusese apreciată, ucenicii ar fi putut să ceară un câmp mai promițător, dar ei n-au făcut o astfel de cerere. Ucenicii trebuiau să cultive chiar terenul acela unde răspândise El sămânța adevărului și sămânța aceasta urma să aducă un seceriș bogat. În lucrarea lor, ucenicii aveau să sufere persecuția venită din cauza geloziei și a urii iudeilor, dar lucruri de felul acesta îndurase și Învățătorul lor și ei nu voiau să fugă de ele. Cele dintâi revărsări de har trebuiau să vină asupra ucigașilor Mântuitorului. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 820

Ne apropiem de sfârșitul istoriei acestui pământ; curând vom sta înaintea marelui tron alb. În curând, ocaziile tale de a lucra vor fi trecut. De aceea, lucrează cât timp se mai zice astăzi. Cu ajutorul lui Dumnezeu, fiecare credincios adevărat poate să vadă că este de făcut o lucrare. Când voința omului conlucrează cu voința lui Dumnezeu, ea devine atotputernică și lucrătorul poate crea oportunități. Caută suflete cu care să vii

în contact! Caută ocazii de a spune un cuvânt la vremea potrivită! Nu aștepta să fii prezentat sau să vă cunoașteți mai bine înainte de a căuta să salvezi sufletele care pier în jurul tău. Dacă vei porni la lucru cu zel, înaintea ta se vor deschide căi pentru a aduce la îndeplinire această lucrare. Buzuie-te pe brațul divin pentru înțelepciune, putere și pricepere pentru lucrarea pe care Domnul ți-a dat-o să o faci. – *Our High Calling*, p. 298

Se vor trezi bisericile noastre și își vor da seama de situația în care se află? Reprezentanții lui Hristos trebuie să poarte povara pentru suflete. Orice neam, orice seminție, orice limbă și orice popor trebuie să audă mesajul final al îndurării față de lume. Când vor avea o mai bună înțelegere a adevărului biblic, membrii bisericii noastre se vor trezi din letargie și vor fi gata să-și dăruiască banii pentru cauza lui Dumnezeu și să se predea pe ei înșiși, lucrând cu seriozitate sub călăuzirea Duhului Sfânt. Poporul lui Dumnezeu sunt cei care lucrează pentru El, desemnați să proclame adevărul pretutindeni în lume. ...

Fiecare membru al bisericii trebuie să se implice în mod activ în lucrarea Domnului. „De ce stați aici toată ziua fără lucru?” întreabă El. „Mergeți și lucrați azi în via Mea. Lucrați cât este ziuă, pentru că vine noaptea când nimeni nu mai poate să lucreze.” – *Asemenea lui Hristos*, p. 204 (9 iul.)

Vineri, 20 octombrie

Studiu suplimentar

Astăzi cu Dumnezeu, „Tot așa să lumineze și lumina voastră”, p. 211; *Cugetări de pe Muntele Fericirilor*, „Și nu ne duce pe noi în ispită”, p. 117–120.

Părtași la misiunea lui Dumnezeu

Sabat după-amiază, 21 octombrie

Acela care susține că este creștin ar trebui să se examineze pe sine însuși și să vadă dacă este atât de bun și atent cu semenii săi cum ar dori să fie ei cu el. Domnul Hristos ne-a învățat că bogăția sau rangul nu ar trebui să facă nicio diferență în felul cum ne purtăm unul cu altul și că, înaintea cerului, toți suntem frați. Posesiunile pământești sau onoarea lumescă nu contează în evaluarea pe care le-o face Dumnezeu oamenilor. El i-a creat pe toți oamenii egali. El nu pune preț pe rangul oamenilor. El evaluează un om potrivit cu valoarea caracterului său.

A avea adevărata evlavie înseamnă să ne iubim unul pe altul, să ne ajutăm unul pe altul, să facem să se vadă în viața noastră religia lui Isus. Noi trebuie să fim canale consacrate prin care să se reverse iubirea lui Hristos peste cei care au nevoie de ajutor. Acela care ajunge cel mai aproape de o ascultare perfectă de Legea lui Dumnezeu va aduce cea mai bună slujire lui Dumnezeu. Cine Îl urmează pe Hristos, apropiindu-se tot mai mult de bunătatea, de compasiunea și iubirea Lui pentru familia omenească va fi recunoscut de Dumnezeu ca împreună-lucrător cu El. – *In Heavenly Places*, p. 287

Temeiul speranței noastre în Hristos este faptul că recunoaștem că suntem niște păcătoși și avem nevoie de refacere și răscumpărare. Noi avem curajul să Îi cerem să fie Salvatorul nostru, pentru că suntem păcătoși. De aceea, să încetăm să ne purtăm cu cei răătăciți într-un mod care să le spună altora că noi nu avem nevoie să fim mântuiți. Să nu acuzăm, să nu condamnăm și să nu îi distrugem pe alții ca și cum noi am fi desăvârșiți! Lucrarea lui Hristos este aceea de a îndrepta, a vindeca, a reface. Dumnezeu este iubire. El nu îi dă lui Satana nicio ocazie de a

triumfa, lăsând să se vadă ce este mai rău sau expunând slăbiciunile noastre înaintea dușmanilor noștri. – *In Heavenly Places*, p. 291

Dumnezeu le-a dat slujitorilor Săi cunoștința prețioasă a adevărului Său și dorește ca ei să aibă o legătură strânsă cu Isus și, cu compasiune, să se apropie de frații lor ca să le poată face tot binele care le stă în putere. Mântuitorul lumii nu S-a gândit la propria plăcere, ci a mers din loc în loc făcându-le bine altora. El S-a legat strâns de Tatăl, pentru ca puterea Lor unită să poată influența sufletele oamenilor ca să-i salveze de la ruina veșnică. În același fel, slujitorii Săi trebuie să cultive spiritualitatea dacă vor ca lucrarea lor să aibă succes.

Lui Isus I-a fost atât de milă de sărmanii păcătoși, încât a părăsit curțile cerești, și-a lăsat deoparte veșmintele regale și S-a smerit, făcându-Se om, ca să poată cunoaște nevoile omului și să-l ajute să se ridice deasupra degradării aduse de căderea în păcat. Când El i-a dat omului o asemenea dovadă de necontestat a dragostei Sale și a celei mai delicate simpatii, cât de important este ca reprezentanții Săi să-I urmeze exemplul, apropiindu-se de semenii lor și ajutându-i să-și formeze un adevărat caracter creștin! – *Mărturii*, vol. 4, p. 268

Duminică, 22 octombrie

Darul ospitalității

Biblia pune un mare accent pe practicarea ospitalității. Nu numai că prezintă ospitalitatea ca pe o datorie, ci oferă multe tablouri minunate despre exercitarea acestei virtuți și despre binecuvântările care o urmează. Cel mai însemnat dintre ele este experiența lui Avraam.

În raportul Genezei îl vedem pe patriarh în amiaza fierbinte a unei zile de vară odihnindu-se la ușa cortului său, la umbra stejarilor lui Mamre. Trei călători trec prin apropiere. Nu apelează la ospitalitate, nu cer nicio favoare, dar Avraam nu îi lasă să-și vadă de drum fără să se răcorească, să se înviezeze. El este un bărbat încărcat de ani, un om cu demnitate și avere, foarte onorat de ceilalți și obișnuit să poruncească; totuși, văzându-i pe acești străini, „a alergat înaintea lor, de la ușa cortului, și s-a plecat până la pământ”. ... Cu mâinile lui le-a adus apă să-și spele picioarele de praful drumului. El însuși le-a ales hrana; în timp ce călătorii se odihneau la umbra răcoroasă, Sara, soția lui, s-a îngrijit de pregătirea mesei, iar Avraam a rămas respectuos lângă ei cât timp s-au bucurat de ospitalitatea lui. El a arătat această amabilitate față de niște simpli drumeți, față de

niște străini călători cu care poate nu avea să se mai întâlnească niciodată. – *Mărturii*, vol. 6, p. 341

Sunt mulți cei pentru care am putea face în așa fel încât căminele noastre să fie o binecuvântare. Momentele noastre de destindere socială nu ar trebui să fie dominate de uzanțe și convenții, ci de Duhul lui Hristos și de învățătura din Cuvântul Său. Israelii îi includeau în toate sărbătorile lor pe cei săraci, pe străin și pe levit, care era atât ajutor pentru preot în Sanctuar, cât și învățător, și pe misionarul religios. Aceștia erau priviți de popor ca oaspeți cărora li se oferea ospitalitatea în toate ocaziile de bucurie socială și religioasă și care erau îngrijiiți cu delicatețe în caz de boală sau de nevoie. Asemenea persoane ar trebui să fie binevenite în căminele noastre. Cât de mult ar însemna o asemenea ospitalitate pentru infirmiera misionară sau pentru învățător, pentru mama muncitoare împovărată de griji sau pentru cei slabi și în vârstă, deseori lipsiți de cămin și luptându-se cu sărăcia și multe descurajări! ...

Timpuș pe care-l trăim aici este scurt. Nu putem trece prin această lume decât o dată; și, trecând, să ne trăim viața cât mai bine. Lucrarea la care suntem chemați nu necesită bogăție, poziție socială sau o mare pricepere. Ea cere un spirit binevoitor, de jertfire de sine, și un țel urmărit fără șovăială. O lampă, oricât de mică, dacă este ținută aprinsă fără întrerupere, poate fi mijlocul prin care pot fi aprinse și alte lămpi. Sfera noastră de influență poate părea redusă, priceperea mică, ocaziile puține, realizările limitate, dar, cu toate acestea, ne sunt asigurate posibilități minunate printr-o folosire credincioasă a ocaziilor oferite de propriile cămine. Dacă vrem să ne deschidem inimile și căminele înaintea principiilor de viață divine, vom deveni canale prin care să curgă puterea unor curenți dătători de viață. – *Divina vindecare*, p. 352, 355

Luni, 23 octombrie

Iubirea lui Avraam pentru toți oamenii

În inima celor care se declară urmași ai Săi trebuie să existe simpatia duioasă a Domnului Hristos – o dragoste mai profundă față de cei pe care El i-a prețuit atât de mult, încât Și-a dat propria viață pentru a-i mântui. Aceste suflete sunt prețioase, infinit mai prețioase decât orice alt dar pe care I l-am putea aduce lui Dumnezeu. A ne uni toate energiile în vederea unei aparente lucrări mari, în timp ce îi neglijăm pe cei nevoiași sau îi nedreptățim pe străini, nu este o slujire care să se bucure de aprobarea Sa. ...

Iubirea este temelia evlaviei. Oricare ar fi mărturisirea lui de credință, niciun om nu are o dragoste curată față de Dumnezeu, dacă nu are o dragoste neegoistă față de fratele său. Dar nu vom putea ajunge niciodată să avem acest spirit numai prin efortul nostru de a-i iubi pe alții. Avem nevoie de iubirea lui Hristos în inimă. Când eul este contopit cu Domnul Hristos, iubirea izvorăște spontan. Desăvârșirea caracterului creștin este atinsă atunci când impulsul de a-i ajuta și de a-i binecuvânta pe alții se revarsă continuu din inimă, când strălucirea cerului umple inima și este descoperită pe chipul nostru. – *Parabolele Domnului Hristos*, p. 384

Avraam, omul credinței, a pledat pentru locuitorii Sodomei. Cândva, îi salvase prin sabia lui, acum dorea să-i salveze prin rugăciune. Cu adâncă reverență și umilință, el a stăruit în mijlocirea lui. El însuși un păcătos, a pledat în favoarea păcătoșilor. Un astfel de spirit au toți aceia care se apropie de Dumnezeu dorind să aibă o relație strânsă cu El. Avraam a manifestat încrederea unui copil care îl roagă ceva pe tatăl lui iubit. El s-a apropiat și mai mult de Mesagerul ceresc și a stăruit cu ardoare în cererea lui. ...

Rugăciunea lui Avraam era insuflată de iubire față de sufletele care piereau. Deși nu era de acord cu păcatele cetății corupte, el dorea ca păcătoșii să poată fi salvați. Interesul său profund pentru Sodoma arată cât de îngrijorați ar trebui să fim noi pentru cei nepocăiți. Noi trebuie să urâm păcatul, dar să îl iubim pe păcătos și să ne fie milă de el. – *Conflict and Courage*, p. 51

Pentru a-i convinge pe alții de puterea harului lui Hristos, trebuie să-i cunoaștem puterea în inima și în viața noastră. Evanghelia pe care o prezentăm pentru salvarea sufletelor trebuie să fie Evanghelia prin care sunt salvate sufletele noastre. Numai printr-o credință vie în Hristos ca Mântuitor personal este posibil să ne facem simțită influența într-o lume sceptică. Dacă dorim să-i tragem pe păcătoși afară din apele care curg cu repeziciune, trebuie ca picioarele noastre să fie fixate bine pe Stâncă, Hristos Isus.

Însemnul creștinismului nu este o insignă exterioară și nici purtarea unei cruci sau a unei coroane, ci este ceea ce se vede ca rezultat al unirii dintre om și Dumnezeu. Prin puterea harului Său, manifestat în transformarea caracterului, lumea trebuie să fie convinsă că Dumnezeu Și-a trimis Fiul ca Răscumpărător al ei. Nicio altă influență care poate înconjura sufletul omenesc nu are o asemenea putere ca influența unei

vieți neegoiste. Cel mai puternic argument în favoarea Evangheliei este un creștin iubitor și vrednic de a fi iubit. – *Divina vindecare*, p. 469–470

Marti, 24 octombrie

Atitudinea lui Avraam în rugăciune

... Creșteți voi în cunoașterea adevărului? Aveți o legătură vie cu Isus? Vedeți, Avraam avea și a vorbit cu îngerii și le-a putut cere să-i facă o favoare. ...

Noi nu avem destulă seriozitate în credința sau în experiența noastră. ... Exact atâta timp cât mai există un suflet de salvat în lume, veți dori să dați năvală spre Izvorul oricărei lumini și puteri pentru a putea salva acele suflete. Nu trebuie să vă intereseze să aveți un model de experiență pământească. Voi aveți suflete de salvat sau de pierdut și aveți mai multă nevoie ca Isus să fie adus în viața voastră, în caracterul vostru și în experiența voastră. Puteți fi ajutor și binecuvântare unul pentru altul prin faptul că rămâneți credincioși în orice situație v-ați afla, dându-vă seama că sunteți reprezentanții lui Dumnezeu pe pământ. – *Astăzi cu Dumnezeu*, p. 95 (27 mart.)

Învățăturile Domnului Hristos cu privire la rugăciune ar trebui luate în considerare și studiate cu multă atenție. În rugăciune există o știință divină, iar ilustrația prezentată de El aduce în atenție principii pe care trebuie să le înțeleagă toți oamenii. Domnul ne arată care este adevăratul spirit al rugăciunii. El ne învață despre necesitatea perseverenței în rugăciunile adresate lui Dumnezeu și ne asigură de bunăvoința și dispoziția Sa de a ne asculta și de a ne răspunde.

Rugăciunile noastre nu trebuie să fie niște cereri egoiste, doar pentru beneficiul nostru. Noi trebuie să cerem ca să putem oferi. Principiile vieții Domnului Hristos trebuie să fie principiile noastre. ... Aceeași devoțiune, același sacrificiu de sine și aceeași supunere față de cerințele Cuvântului lui Dumnezeu, care au fost evidențiate în viața lui Hristos, trebuie să se vadă și în viața slujitorilor Săi. Misiunea noastră pentru lume nu este aceea de a ne sluji sau de a ne plăcea nouă înșine. Noi trebuie să-I aducem slavă lui Dumnezeu, conlucrând cu El pentru salvarea celor păcătoși. Trebuie să cerem de la Dumnezeu binecuvântări ca să le putem transmite altora. Capacitatea de a primi se menține doar prin dăruire. Noi nu putem continua să primim comoara cerească, fără a o împărtăși celor aflați în jurul nostru. – *Parabolele Domnului Hristos*, p. 142

El [Hristos] stă astăzi la altarul tămâierii, prezentând înaintea lui Dumnezeu rugăciunile acelor care doresc ajutorul Său.

Cei care caută scăpare la El sunt înălțați de Isus mai presus de acuzațiile și de vorbirile de rău ale oamenilor. Nici oamenii, nici îngerii nu pot să-i acuze. Hristos îi face părtași de natura Sa dumnezeiască și umană. Ei stau alături de marele Purtător de păcate, în lumina care strălucește de la tronul lui Dumnezeu. „Cine va ridica pâră împotriva aleșilor lui Dumnezeu? Dumnezeu este Acela care-i socotește neprihăniți! Cine-i va osândi? Hristos a murit. Ba mai mult, El a și înviat, stă la dreapta lui Dumnezeu și mijlocește pentru noi” (Romani 8:33,34). – *Hristos, Lumina lumii*, p. 568

Miercuri, 25 octombrie

Misiunea lui Avraam

Cruțând viața lui Cain, ucigașul, Dumnezeu a dat lumii un exemplu despre ce înseamnă să îngădui unui păcătos să trăiască, pentru a-și continua calea de nelegiuire fără frâu. Prin influența învățăturii și a exemplului lui Cain, mulțimea urmașilor lui a fost dusă la păcat, până când „nelegiuirea era mare pe pământ”. „Și ... toate întocmirile gândurilor din inima lui [omului] erau îndreptate în fiecare zi numai spre rău. Pământul era stricat înaintea lui Dumnezeu, pământul era plin de silnicie” (Geneza 6:5,11).

Din milă față de lume, Dumnezeu i-a șters de pe fața pământului pe locuitorii nelegiuiți din vremea lui Noe. Din milă i-a distrus pe locuitorii stricați ai Sodomei. Prin puterea amăgitoare a lui Satana, făptuitorii fără-delegii câștigă simpatie și admirație și în felul acesta îi conduc continuu și pe alții la răzvrătire. Așa a fost în zilele lui Cain și ale lui Noe, la fel și în vremea lui Avraam și a lui Lot și tot așa stau lucrurile și în vremea noastră. Din milă pentru univers, în cele din urmă, Dumnezeu îi va distruge pe aceia care au respins harul Său. – *Tragedia veacurilor*, p. 543

„Răsărea soarele pe pământ, când a intrat Lot în Țoar” (Geneza 19:23). Razele strălucitoare ale dimineții păreau că vestesc numai prosperitate și pace pentru cetățile din câmpie. Forfota unei vieți active a început pe străzi; oamenii mergeau pe diferitele lor căi, preocupați de treburile sau plăcerile zilei. Ginerii lui Lot făceau haz de temerile și avertizările bătrânului slab de minte. Deodată și în mod neașteptat, ca și când un trăsnet ar bubui dintr-un cer fără nori, a izbucnit furtuna. Domnul a început să plouă foc și pucioasă din cer asupra cetăților și asupra câmpiei roditoare; palatele și templele ei, locuințele costisitoare, grădinile și viile, cum și

mulțimile vesele și căutătoare de plăceri, care numai cu o noapte înainte îi insultaseră pe trimișii cerului – totul a fost mistuit. ...

... Ni se dă astfel teribila și solemnă lecție că, deși mila lui Dumnezeu îl suportă mult timp pe păcătos, există totuși o limită în a păcătui, dincolo de care oamenii nu pot trece. Când s-a ajuns la această limită, îmbierile harului se retrag și începe aplicarea pedepselor. – *Patriarhi și profeți*, p. 162

Oricine mărturisește Numele lui Hristos trebuie să fie un lucrător serios, dezinteresat, gata să apere principiile neprihănirii. Fiecare suflet trebuie să ia parte în mod activ la progresul lucrării lui Dumnezeu. Indiferent de chemarea pe care o avem, creștini fiind, avem de făcut o lucrare în a-L face cunoscut pe Hristos în lume. Noi trebuie să fim misionari, având ca țintă supremă să câștigăm suflete pentru Hristos.

Dumnezeu i-a încredințat bisericii Sale o lucrare – aceea de a răspândi lumina și de a transmite mesajul dragostei Sale. Lucrarea noastră nu este de a condamna, de a acuza, ci de a-i atrage pe oameni la Hristos, rugându-i fierbinte să se împace cu Dumnezeu. Noi trebuie să încurajăm sufletele, să le atragem și, astfel, să le câștigăm pentru Mântuitorul. – *Mărturii*, vol. 6, p. 427

Joi, 26 octombrie

Supunerea față de voința lui Dumnezeu

În providența Sa, Dumnezeu a adus această încercare asupra lui Avraam, ca să-l învețe lecția supunerii, a răbdării și a credinței, lecții ce aveau să fie așezate în scris pentru binele tuturor aceluia care aveau să fie chemați mai târziu să sufere necazuri. Dumnezeu îi conduce pe copiii Săi pe o cale pe care ei nu o cunosc, dar nu-i uită și nici nu-i leapădă pe aceia care își pun încrederea în El. El a îngăduit să vină suferința asupra lui Iov, dar nu l-a uitat. El a îngăduit ca Ioan cel iubit să fie exilat pe insula pustie Patmos, dar Fiul lui Dumnezeu a fost acolo și viziunea pe care i-a dat-o a fost plină de scene de o slavă nepieritoare. Dumnezeu îngăduie ca încercările să vină asupra poporului Său pentru ca, prin statornicia și ascultarea lor, copiii Săi să fie îmbogățiți spiritual și, prin exemplul lor, să fie o sursă de putere pentru alții. „Eu știu gândurile pe care le am cu privire la voi, gânduri de pace și nu de nenorocire” (Ieremia 29:11). Chiar acele încercări, care pun cel mai sever la probă credința noastră și ne fac adesea să credem că Dumnezeu ne-a uitat, au menirea să ne apropie mai mult de Hristos, să ne facă să lăsăm toate poverile noastre la picioarele

Lui și să ajungem să avem parte de pacea pe care El ne-o dă în schimb. – *Patriarhi și profeți*, p. 129

Noi trebuie să cultivăm zilnic un spirit de supunere ca a unui copil și să cerem în rugăciune ca ochii noștri să fie uniți cu alifia cerească, altfel vom avea idei confuze, din cauză că ni se va părea că voința noastră controlează totul. Cu ochii credinței, cu o supunere și ascultare ca ale unui copil, trebuie să privim la Dumnezeu și să urmăm calea pe care ne conduce El și atunci dificultățile se vor da la o parte. Făgăduința este: „Eu te voi învăța și-ți voi arăta calea pe care trebuie s-o urmezi, te voi sfătui și voi avea privirea îndreptată asupra ta” (Psalmii 32:8).

Dacă venim la Dumnezeu cu un spirit smerit și dispus să învețe, nu cu planurile noastre, făcute înainte de a-L întreba pe Dumnezeu și conturate așa cum vrem noi, ci cu supunere, cu dorința de a fi învățați și cu credință, este privilegiul nostru să cerem împlinirea făgăduinței în fiecare ceas al zilei. Ne putem distruge singuri și trebuie să veghem împotriva îndu-ne înclinațiilor și tendințelor noastre puternice, altfel vom acționa după planurile și gândurile noastre și vom crede că aceea este calea aleasă de Domnul. – *That I May Know Him*, p. 249

Domnul Hristos i-a îndemnat pe urmașii Săi să se roage neîncetat. Aceasta nu înseamnă că trebuie să stăm continuu pe genunchi, dar rugăciunea trebuie să fie ca o respirație a sufletului. Oriunde ne-am afla, cererile noastre tăcute trebuie să se înalțe spre Dumnezeu și Domnul Isus, Avocatul nostru, pledează în favoarea noastră aducând aceste cereri înaintea Tatălui amestecate cu mireasma neprihănilor Sale.

Domnul Isus îi iubește pe cei care sunt poporul Său și, când ei își pun încrederea în El, depinzând cu totul de El, El îi întărește. El va trăi în ei, dându-le inspirația Duhului Său care sfințește și oferindu-i sufletului o transfuzie vitală din El Însuși. – *That I May Know Him*, p. 78.

Scuze pentru evitarea misiunii

Sabat după-amiază, 28 octombrie

Și totuși Ninive, oricât ajunsese de nelegiuită, nu era cu totul dedată la rău. Acela care îi „vede pe toți fiii oamenilor” (Psalmii 33:13) și „privește tot ce este de preț” în ei (Iov 28:10) a văzut în cetatea aceea mulți oameni care doreau după ceva mai bun și mai înalt și care, dacă li s-ar fi oferit ocazia să-L cunoască pe Dumnezeu cel viu, ar fi renunțat la faptele lor rele și I s-ar fi închinat Lui. Astfel, în înțelepciunea Sa, Dumnezeu li S-a descoperit într-un mod neîndoielnic, ca să-i conducă, dacă era cu putință, la pocăință.

Cel ales pentru lucrarea aceasta a fost prorocul Iona, fiul lui Amitai. Cuvântul Domnului i-a vorbit astfel: „Scoală-te, du-te la Ninive, cetatea cea mare, și strigă împotriva ei! Căci răutatea ei s-a suit până la Mine” (Iona 1:1,2).

Când s-a gândit la greutățile misiunii lui și la ceea ce părea imposibil, prorocul a fost ispitit să pună la îndoială înțelepciunea chemării. Din punct de vedere omenesc se părea că nu se poate câștiga nimic din vestirea unei asemenea solii în cetatea aceea trufașă. El a uitat pentru o clipă că Dumnezeu pe care-L slujea era atotînțelept și atotputernic. În timp ce ezita în îndoială, Satana l-a copleșit cu descurajarea. Prorocul a fost cuprins de o mare frică și „s-a sculat să fugă la Tars”. Ajungând la Iafa și gășind o corabie gata de plecare, „a plătit prețul călătoriei și s-a suit în corabie ca să meargă împreună cu călătorii” (vers. 3). – *Profeți și regi*, p. 265–266

Când a dăruit lumină poporului Său din vechime, Dumnezeu nu a lucrat în mod exclusiv printr-o clasă socială anume. Daniel era un prinț din Iuda. Și Isaia era descendent regal. David a fost un păstor, Amos a fost

văcar, Zaharia, rob în Babilon, Elisei, lucrător al pământului. Domnul a ridicat ca reprezentanți ai Săi profeți și prinți, dintre cei nobili și cei de condiție umilă și i-a învățat adevărurile pe care urma să le dea lumii.

Fiecărui om care devine părtaș al harului, Domnul îi încredințează o lucrare pentru alții. Trebuie să acceptăm partea care ne revine, zicând: „Iată-mă, trimite-mă” (Isaia 6:8). Răspunderea stă asupra tuturor – asupra slujitorului Cuvântului, infirmierei misionare, medicului creștin, creștinului de rând, fie el comerciant sau agricultor, jurist sau mecanic. Este lucrarea noastră aceea de a le descoperi oamenilor Evanghelia mântuirii. Orice întreprindem ar trebui să servească drept mijloc pentru atinerea acestui scop.

Aceia care primesc lucrarea ce le-a fost încredințată nu vor fi numai o binecuvântare pentru alții, ci vor fi ei înșiși binecuvântați. Conștiințiozitatea în împlinirea responsabilităților va avea o influență directă asupra propriilor suflete. Cel disperat va înceta să se mai afunde în disperarea sa, cel slab va deveni puternic, cel ignorant va deveni cunoscător și toți vor găsi un ajutor nesecat în Acela care i-a chemat. – *Divina vindecare*, p. 148

Duminică, 29 octombrie

Scuzele noastre: frica

Există mai mulți oameni decât credem noi, care doresc cu ardoare să descopere calea spre Hristos. Cei care predică ultima solie de har ar trebui să-și amintească fără încetare că trebuie să-L înalțe pe Hristos ca fiind singura scăpare a celui păcătos. Unii pastori cred că nu este necesar să predice despre pocăință și despre credință. Ei consideră ca fiind de la sine înțeles faptul că ascultătorii lor sunt familiarizați cu Evanghelia și că, pentru a le susține atenția, trebuie să le prezinte subiecte de altă natură. Dar, din nefericire, mulți oameni nu știu nimic despre planul de mântuire. Ei au nevoie să fie învățați despre acest subiect foarte important, mai mult decât despre oricare alt subiect.

Prelegerile teoretice sunt esențiale, pentru ca oamenii să poată înțelege lanțul adevărului, verigă cu verigă, unindu-se într-un întreg desăvârșit, dar nicio prelegere nu ar trebui să fie ținută fără o prezentare a lui Hristos cel răstignit, care este chiar temelia Evangheliei. – *Evanghelizare*, p. 185-186

În ceasurile cele mai întunecate, în împrejurările cele mai descurajatoare, credinciosul își poate ține sufletul legat de Izvorul a toată lumina

și puterea. Prin credința în Dumnezeu, nădejdea și curajul lui pot fi reînnoite în fiecare zi. „Cel neprihănit va trăi prin credința lui.” În slujirea lui Dumnezeu nu trebuie să existe nici descurajare, nici oscilare, nici teamă. Domnul va împlini cele mai înalte așteptări ale acelor care-și pun încrederea în El. Domnul le va da înțelepciunea pe care o cer diferitele lor nevoi. – *Profeți și regi*, p. 386–387

Multe depind de activitatea neîncetată a acelor care sunt credincioși și sinceri și, pentru motivul acesta, Satana face toate eforturile posibile de a zădărnici planul divin pe care cel ascultător l-ar putea aduce la îndeplinire. El îi determină pe unii să piardă din vedere misiunea lor înaltă și sfântă și să se mulțumească cu plăcerile acestei vieți. El îi determină să se așeze comod sau, de dragul avantajelor lumesti mai mari, să se mute din locurile unde ar putea fi o putere spre bine. Pe alții îi face să fugă descurajați de la datorie, din cauza împotrivirii sau a persecuției. Dar toți aceștia sunt priviți de Cer cu o milă duioasă. Fiecărui copil al lui Dumnezeu al cărui glas a fost adus la tăcere de vrăjmașul sufletelor i se adresează întrebarea: „Ce faci tu aici?” Te-am împuternicit să mergi în toată lumea și să predici Evanghelia, să pregătești un popor pentru ziua Domnului. De ce ești aici? Cine te-a trimis?

... Aceia care-și dau seama, chiar într-o măsură mică, ce înseamnă răscumpărarea pentru ei și pentru aproapele lor vor înțelege marile nevoi ale omenirii. Inimile lor vor fi mișcate de milă când vor vedea decăderea morală și spirituală a miilor de oameni care se găsesc în umbra unei osândiri teribile, în comparație cu care suferințele fizice par nimic. – *Profeți și regi*, p. 171–172

Luni, 30 octombrie

Scuzele noastre: convingerile false

Dacă la început, atunci când i-a fost adresată chemarea, s-ar fi oprit să gândească liniștit, Iona și-ar fi dat seama cât de nebunească era orice străduință a lui de a scăpa de răspunderea așezată asupra sa. Dar nu i s-a îngăduit prea mult să meargă netulburat în fuga lui necugetată. „Domnul a făcut să sufle pe mare un vânt năprasnic și a stârnit o mare furtună. Corabia amenința să se sfărâme. Corăbierii s-au temut, au strigat fiecare la dumnezeul lui și au aruncat în mare uneltele din corabie ca s-o facă mai ușoară. Iona s-a pogorât în fundul corabiei, s-a culcat și a adormit dus” (vers. 4,5). – *Profeți și regi*, p. 267

Întemeiați-vă inimile pe convingerea că Dumnezeu cunoaște toate încercările și dificultățile cu care vă confrunțați în lupta împotriva răului, căci Dumnezeu este dezonorat atunci când cineva Îi limitează puterea, rostind cuvinte de necredință.

Lumea aceasta este vastul câmp de lucru al lui Dumnezeu. El i-a răscumpărat cu sângele singurului Său Fiu pe cei care o locuiesc, iar intenția Sa este ca solia îndurării Sale să ajungă la toți. Cei care au fost rânduiți să îndeplinească această lucrare vor fi puși la probă și încercați, dar ei nu trebuie să uite niciodată că Dumnezeu este lângă ei, ca să-i întărească și să-i susțină. El nu ne cere să ne sprijinim pe o trestie frântă. Nu trebuie să căutăm ajutorul oamenilor. Ferească Dumnezeu să îl așezăm pe om în locul lui Dumnezeu! Dumnezeu Iehova este puterea veșnică. – *Asemenea lui Hristos*, p. 352 (4 dec.)

Când Dumnezeu deschide o cale pentru îndeplinirea unei anumite lucrări și dă asigurarea reușitei, cel ales trebuie să facă tot ce stă în puterea sa pentru a realiza ce a fost promis. Pe măsura entuziasmului și a stăruinței cu care este dusă lucrarea înainte va fi și reușita. Dumnezeu poate face minuni pentru cei din poporul Său numai dacă ei își îndeplinesc lucrarea cu energie neobosită. El cheamă oameni cu devotament față de lucrarea Sa, care au curaj moral, o dragoste arzătoare pentru suflete și o râvnă care nu slăbește niciodată. Astfel de lucrători nu vor considera nicio sarcină prea grea, nicio perspectivă prea disperată. Ei vor lucra neînfricați până când aparenta înfrângere se va transforma într-o biruință glorioasă. Nici zidurile închisorii, nici rugul de martir nu-i vor abate de la planul lor de a conlucra cu Dumnezeu pentru înălțarea Împărăției Sale. – *Profeți și regi*, p. 263

Lucrătorii care au avut cel mai mare succes în câștigarea de suflete au fost oamenii care nu s-au mândrit cu propria abilitate, ci au căutat, cu umilință și credință, să-i ajute pe cei din jurul lor. Domnul Isus a făcut tocmai această lucrare. El S-a apropiat de cei cu care a dorit să intre în legătură. Cât de adesea Și-a prezentat învățăturile având doar câțiva oameni adunați în jurul Său și trecătorii s-au oprit, unul câte unul, ca să-L audă, până când o întreagă mulțime a ajuns să asculte cu uimire și admirație cuvintele Învățătorului trimis din cer. – *Slujitorii Evangheliei*, p. 194

Marți, 31 octombrie

Scuzele noastre: deranjul

Fiecare suflet salvat trebuie să renunțe la planurile lui și să urmeze calea pe care îl conduce Hristos. Priceperea trebuie să-I fie încredințată lui Hristos pentru ca El să o spele, s-o limpezească, să o curețe. Aceasta se va face atunci când primim cum se cuvine învățăturile lui Hristos. O, cât de mult avem nevoie de o mai apropiată cunoaștere a Lui! Trebuie să pătrundem mai mult în planul Lui și să-I împlinim voința, spunând din toată inima: „Doamne, ce vrei să fac?” ...

Întotdeauna trebuie să păstrăm în minte faptul că timpul este scurt. Nelegiuirea crește la fiecare pas. Cei dreți sunt puși în lume ca lumini. Prin ei trebuie să îi fie descoperită lumii slava lui Dumnezeu. – *Astăzi cu Dumnezeu*, p. 322 (9 nov.)

Dacă ești în comuniune cu Hristos, vei prețui asemenea Lui fiecare ființă omenească. Vei simți pentru alții aceeași dragoste profundă pe care a simțit-o Domnul Hristos pentru tine. Atunci vei fi în stare să-i câștigi, și nu să-i constrângi pe aceia pentru care a murit El; vei putea să-i atragi, și nu să-i respingi. Nimeni nu ar fi fost adus vreodată înapoi la Dumnezeu dacă Domnul Hristos nu ar fi făcut un efort personal pentru el, iar noi vom putea salva suflete numai printr-o lucrare personală. Când îi vei vedea pe cei care merg la moarte, nu vei rămâne într-o stare de indiferență tăcută și confortabilă. ... Inima ta se va deschide plină de simpatie față de ei și le vei întinde o mână de ajutor. Îi vei lua în brațele credinței și ale iubirii tale și îi vei aduce la Domnul Hristos. Vei veghea asupra lor și îi vei încuraja, iar simpatia și încrederea ta îi va face să le fie greu să renunțe la statornicia lor.

Toți îngerii cerului sunt gata să coopereze în această lucrare. Toate resursele cerului sunt la dispoziția celor care caută să-i salveze pe cei pierduți. Îngerii te vor ajuta să ajungi la cei mai nepăsători și mai împietriți păcătoși. Iar când unul dintre ei este adus înapoi la Dumnezeu, tot cerul este plin de fericire, serafimii și heruvimii își ating harpele de aur și cântă laude la adresa lui Dumnezeu și a Mielului pentru mila și bunătatea Lor iubitoare față de copiii oamenilor. – *Parabolele Domnului Hristos*, p. 197

Hristos a venit pe pământ să sufere și să moară pentru ca, prin credința în El și prin însușirea meritelor Lui, noi să putem deveni împreună-lucrători cu Dumnezeu. A fost planul Mântuitorului ca, după ce Se va

înălța la cer pentru a deveni Mijlocitorul omului, urmașii Săi să ducă mai departe lucrarea pe care a început-o El. N-ar trebui ca omul, ca unealtă în mâna lui Dumnezeu, să manifeste un interes special în a le duce lumina soliei Evangheliei celor care stau în întuneric? Puțini sunt dispuși să meargă până la marginile pământului ca să le ducă oamenilor de acolo lumina adevărului, dar Dumnezeu cere ca fiecare suflet care cunoaște adevărul să caute să-i câștige și pe alții la dragostea de adevăr. Dacă nu suntem dispuși să facem sacrificii deosebite pentru a salva sufletele care sunt gata să piară, cum putem fi socotiți vrednici de a intra în cetatea lui Dumnezeu? – *Mărturii*, vol. 9, p. 103

Miercuri, 1 noiembrie

Scuzele noastre: dialogurile incomode

Când a aflat planul lui Dumnezeu de a cruța cetatea care, în ciuda negliinței ei, fusese determinată să se pocăiască în sac și cenușă, Iona ar fi trebuit să fie primul care să se bucure de harul minunat al lui Dumnezeu, dar el a îngăduit minții să zăbovească asupra posibilității ca el să fie privit ca un proroc mincinos. Gelos pentru renumele lui, el a pierdut din vedere valoarea infinit mai mare a ființelor din cetatea aceea nenorocită. Mila manifestată de Dumnezeu față de oamenii pocăiți din Ninive „n-a plăcut deloc lui Iona și s-a mâniat”. „Nu este aceasta tocmai ce ziceam eu”, L-a întrebat el pe Domnul, „când eram încă în țara mea? Tocmai lucrul acesta voiam să-l înlătur fugind la Tars. Căci știam că ești un Dumnezeu milos și plin de îndurare, îndelung răbdător și bogat în bunătate și că Te căiești de rău” (Iona 4:1,2).

Încă o dată el s-a lăsat dus de tendința de a pune întrebări și de a se îndoii și din nou a fost copleșit de descurajare. Pierzând din vedere interesele altora și considerând că ar fi mai bine să moară decât să trăiască și să vadă cetatea cruțată, în nemulțumirea lui, a exclamat: „Acum, Doamne, ia-mi viața, căci vreau mai bine să mor decât să trăiesc!” – *Profeți și regi*, p. 271

Lección aceasta este pentru solii lui Dumnezeu de astăzi, când cetățile popoarelor au o nevoie la fel de mare după cunoașterea atributelor și planului Dumnezeului celui adevărat, cum aveau locuitorii din cetatea Ninive de altădată. Trimișii lui Hristos trebuie să îi îndrepte pe oameni către o lume mai bună care, într-o mare măsură, este pierdută din vedere. După învățăturile Sfintei Scripturi, singura cetate care va rezista este cetatea al cărei meșter și ziditor este Dumnezeu. Cu ochii credinței, omul

poate vedea poarta cerului strălucind de măreția slavei lui Dumnezeu. Prin slujitorii Săi, Domnul Isus îi cheamă pe oameni să lupte cu ambiție sfântă pentru a-și asigura o moștenire nepieritoare. El îi îndeamnă să-și pună comoara la tronul lui Dumnezeu. – *Profeți și regi*, p. 274

Dăruindu-L pe Fiul Său pentru răscumpărarea noastră, Dumnezeu a arătat cât de mare este valoarea pe care o atribuie fiecărei ființe umane și nu-i dă niciunui om dreptul de a vorbi în mod disprețuitor despre un semen al său. Chiar dacă vedem greșeli și slăbiciuni la cei din preajma noastră, Dumnezeu declară că fiecare om este proprietatea Lui – atât prin faptul că El l-a creat, cât și prin răscumpărarea plătită cu sângele prețios al lui Hristos. Toți oamenii au fost creați după chipul Său și chiar cei mai decăzuți și mai degradați trebuie tratați cu respect și amabilitate. Dumnezeu ne va considera răspunzători pentru un singur cuvânt disprețuitor spus la adresa unui suflet pentru care Hristos Și-a dăruit viața.

... Cei ce vestesc soliile lui Dumnezeu nu trebuie să rostească niciun cuvânt pe care nici chiar Maiestatea cerului nu l-ar fi folosit în conflictul cu Satana. Trebuie să lăsăm în grija lui Dumnezeu judecarea și condamnarea altora. – *Cugetări de pe Muntele Fericirilor*, p. 56–57

Joi, 2 noiembrie

Iată-mă, trimite-mă!

Tulburat și umilit, neîn stare să înțeleagă planul lui Dumnezeu în cruțarea cetății Ninive, Iona adusesese totuși la îndeplinire însărcinarea dată de a avertiza cetatea cea mare. Și, cu toate că evenimentul prevestit nu a avut loc, solia de avertizare era într-un tot venită de la Dumnezeu. Ea a adus la îndeplinire ce avusese Dumnezeu în plan. Slava harului Său a fost descoperită printre păgâni. Aceia care stătuseră multă vreme „în întuneric și în umbra morții, trăiau legați în ticăloșie și în fiare”, „în strămtorarea lor au strigat către Domnul și El i-a izbăvit din necazurile lor. I-a scos din întuneric și din umbra morții și le-a rupt legăturile”, „a trimis cuvântul Său și i-a tămăduit, și i-a scăpat din groapă” (Psalmii 107:10,13,14,20). – *Profeți și regi*, p. 272

Să ne amintim că, deși lucrarea pe care o avem de făcut s-ar putea să nu fie cea aleasă de noi, ea trebuie acceptată ca fiind alegerea lui Dumnezeu pentru noi. Plăcută sau neplăcută, trebuie împlinită datoria care ne este cel mai la îndemână. „Tot ce găsește mâna ta să faci, fă cu toată puterea

ta! Căci, în Locuința morților în care mergi, nu mai este nici lucrare, nici chibzuială, nici știință, nici înțelepciune” (Eclesiastul 9:10).

Dacă Domnul dorește ca noi să purtăm o solie către Ninive, nu-I vom face pe plac dacă mergem la Iope sau la Capernaum. El are motivele Sale să ne trimită în locul către care ne călăuzește pașii. Chiar acolo se poate afla cineva care are nevoie tocmai de ajutorul pe care-l putem da noi. El, care l-a trimis pe Filip la sfetnicul etiopian, pe Petru la sutașul roman și pe fetița israelită în ajutorul lui Naaman, căpetenia siriană, trimite pe bărbații, femeile și tinerii de astăzi ca reprezentanți ai Săi la aceia care au nevoie de ajutor divin și călăuzire. – *Divina vindecare*, p. 472–473

Planurile noastre nu sunt întotdeauna și planurile lui Dumnezeu. El poate vedea că este cel mai bine pentru noi și pentru cauza Sa să refuze chiar și cele mai bune intenții ale noastre, așa cum a făcut în cazul lui David. Dar putem fi siguri de un lucru: că îi va binecuvânta și îi va folosi pentru înaintarea lucrării Sale pe aceia care se consacră cu tot ce au, spre slava Sa. Dacă El consideră că este cel mai bine să nu le satisfacă dorințele, va compensa refuzul, dăruindu-le dovezi ale iubirii Sale și încredințându-le o altă lucrare.

În grija Sa iubitoare și în interesul arătat față de noi, adesea Cel care ne înțelege mai bine decât ne înțelegem noi înșine refuză să ne lase să căutăm în mod egoist satisfacerea ambiției noastre. Nu ne permite să trecem pe lângă îndatoririle comune, dar sfinte, care se află chiar lângă noi. Adesea, aceste îndatoriri constituie chiar pregătirea esențială pentru o lucrare mai înaltă. Deseori, planurile noastre eșuează tocmai pentru a avea succes acelea pe care le are Dumnezeu pentru noi.

Nu suntem niciodată chemați să facem cu adevărat un sacrificiu pentru Dumnezeu. El ne cere să-I cedăm multe lucruri, dar, dacă facem așa, nu renunțăm decât la ceea ce ne stânjenește în calea noastră către cer. Chiar și când ni se cere să renunțăm la acele lucruri care în sine sunt bune, putem fi siguri că Dumnezeu ne pregătește un bine și mai mare. – *Divina vindecare*, p. 473

Vineri, 3 noiembrie

Studiu suplimentar

Solii pentru tineret, „Lucrați prin credință” p. 197–198.

Motivația și pregătirea pentru misiune

Sabat după-amiază, 4 noiembrie

Isus Și-ar dori ca cei angajați în lucrarea Sa să nu fie dornici de răsplată sau să considere că trebuie să primească vreo recompensă pentru tot ce fac. Domnul vrea ca gândurile noastre să se îndrepte într-o altă direcție, căci El nu se uită la ce se uită omul. El nu judecă după înfățișare, ci îl prețuiește pe om după sinceritatea inimii. ...

Pavel avea în vedere cununa vieții pe care urma să o primească și considera că nu numai el o va primi, ci toți cei care iubesc venirea lui Isus. Biruința obținută prin credința în Isus Hristos făcea ca această coroană să fie atât de dorită. Pavel Îl lauda mereu pe Isus. Orice act de mândrire cu talanții și cu biruința prin propriile puteri este nepotrivit. „Înțeleptul să nu se laude cu înțelepciunea lui, cel tare să nu se laude cu tăria lui, bogatul să nu se laude cu bogăția lui. Ci cel ce se laudă să se laude că are pricepere și că Mă cunoaște, că știe că Eu sunt Domnul, care fac milă, judecată și dreptate pe pământ! Căci în acestea găsesc plăcere Eu, zice Domnul.” – *Sfaturi privind administrarea creștină a vieții*, p. 339

Domnul dorește să ne încredem în El fără să punem nicio întrebare cu privire la măsura în care vom fi răsplățiți. Când în suflet locuiește Hristos, gândul răsplătirii nu este predominant. Nu acesta este motivul care determină slujirea noastră. Este adevărat că, într-o măsură oarecare, ar trebui să privim spre răsplată. Dumnezeu dorește să prețuim binecuvântările pe care ni le-a făgăduit. Dar El nu vrea să fim absorbiți de dorința după răsplată și nici să considerăm că trebuie să primim o recompensă pentru fiecare îndatorire îndeplinită. Nu ar trebui să fim atât de nerăbdători să câștigăm răsplata, ci, mai degrabă, să dorim să facem ce este bine indiferent de câștig. Ar trebui să fim motivați de iubirea pentru Dumnezeu și pentru aproapele nostru. – *Parabolele Domnului Hristos*, p. 398

Slujirea de bunăvoie și jertfirea de sine bucuroasă a lucrătorilor de la tabernacul se întâlnesc rareori. Dar acesta este singurul spirit care ar trebui să-i conducă la acțiune pe urmașii lui Isus. Maestrul nostru divin ne dă un exemplu de felul cum trebuie să lucreze ucenicii Lui. Acelora pe care i-a chemat: „Veniți după Mine și vă voi face pescari de oameni” (Matei 4:19), nu le-a oferit o plată stabilă pentru slujirea lor. Ei urmau să fie părtași cu El la renunțare și la sacrificii.

Trebuie să lucrăm nu pentru plata pe care o primim. Motivul care să ne îndemne la lucrare pentru Dumnezeu nu trebuie să conțină nimic care tinde către slujirea de sine. Consacrarea neegoistă și un spirit de jertfire de sine au fost și vor fi întotdeauna prima condiție a unei slujiri primite de Dumnezeu. Domnul și Învățătorul nostru dorește ca în lucrarea Sa să nu fie ținut niciun fir de egoism. În străduințele noastre trebuie să punem tactul și priceperea, precizia și înțelepciunea pe care Dumnezeu desăvârșirii le-a cerut de la clădătorii sanctuarului pământesc, însă, în toate lucrările noastre, trebuie să ne amintim că cele mai strălucite talente sau cele mai scumpe servicii sunt primite numai atunci când eul este mistuit pe altar, ca o jertfă vie. – *Profeți și regi*, p. 65

Duminică, 5 noiembrie

Împărtășirea Veștii Bune

Cea dintâi lucrare a lui Hristos pe pământ, după învierea Sa, a fost aceea de a-i convinge pe ucenicii Lui de iubirea Sa nemișorată și de grija Lui duioasă pentru ei. Pentru a le dovedi că era Mântuitorul lor viu, că sfârâmase lanțurile mormântului și că nu mai putea fi reținut de vrăjmașul numit moarte, pentru a le dovedi că are aceeași inimă plină de iubire ca atunci când era cu ei ca Învățător al lor iubit, El li S-a arătat de nenumărate ori. Dorea să strângă mai mult legăturile iubirii în jurul lor. Mergeți și spuneți-le fraților Mei, a zis El, că Mă voi întâlni cu ei în Galileea.

Când au auzit invitația aceasta atât de precisă, ucenicii au început să se gândească la cuvintele lui Hristos, când le prevestise învierea Lui. Dar nici acum nu se bucurau. Nu puteau să scape de îndoială și tulburare. Chiar și atunci când femeile au declarat că L-au văzut pe Domnul, ucenicii nu voiau să creadă. Gândeau că ele au închipuiri. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 793–794

Câți de mulți nu fac și astăzi ce au făcut acești ucenici! Câți nu fac să răsună din nou cuvintele de disperare ale Mariei: „Au luat pe Domnul ... și nu știu unde L-au pus!” Câți de mulți sunt aceia cărora li s-ar putea

spune cuvintele Mântuitorului: „Pentru ce plângi? Pe cine cauți?”! El este chiar lângă ei, dar ochii lor orbiți de lacrimi nu-L recunosc. El le vorbește, dar ei nu pricep.

Să se ridice capul plecat, să se deschidă ochii pentru a-L privi, urechile să asculte glasul Lui! „Mergeți repede și spuneți ucenicilor Lui că a înviat.” Îndemnați-i să nu privească la mormântul nou al lui Iosif, care a fost închis cu o piatră mare și pecetluit cu sigiliul roman. Hristos nu este acolo. Nu priviți la mormântul gol! Nu vă jeliți ca aceia care n-au nici nădejde, nici ajutor! Isus trăiește și, pentru că El trăiește, vom trăi și noi. Din inimi recunoscătoare, de pe buze atinse de un foc sacru, să se înalțe imnul de bucurie: Hristos a înviat! El trăiește pentru a mijloci spre binele nostru. Agățați-vă de nădejdea aceasta și ea va ține sufletul ca o ancoră sigură, încercată! Credeți și veți vedea slava lui Dumnezeu. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 794

Ar trebui să cultivăm bunăvoința și amabilitatea în relațiile cu cei pe care îi întâlnim. Să ne străduim întotdeauna să prezentăm adevărul într-un mod simplu. Acest adevăr înseamnă viață, viață veșnică pentru cel ce îl primește. De aceea învățați cum să treceți ușor și într-un mod plăcut de la subiectele de natură vremelnică la cele spirituale și de interes veșnic. În timp ce mergeți pe drum sau sunteți așezați undeva, pe o bancă, puteți semăna într-o inimă semințele adevărului.

Avem de făcut o lucrare pentru Învățătorul și Domnul nostru. Există suflete care, prin influența noastră pot fi conduse la Hristos. Cine este gata să se angajeze cu toată inima în această lucrare? – *Our High Calling*, p. 301

Luni, 6 noiembrie

O bază profetică

Isus a rămas cu ucenicii Lui timp de patruzeci de zile, făcându-i fericiți și umplându-le inimile cu bucurie, în timp ce făcea tot mai clare înaintea lor realitățile Împărăției lui Dumnezeu. Îi mandatase să dea mărturie despre lucrurile pe care le văzuseră și le auziseră, despre suferințele, moartea și învierea Sa, despre faptul că El Se adusese pe Sine ca jertfă pentru păcat și toți cei care voiau puteau să vină la El și să găsească viața. Cu o gingășie plină de credincioșie, le-a spus că vor fi prigoniți și chinuiți, dar vor găsi mângâiere reamintindu-și experiența și cuvintele pe care li le-a spus El. Le-a zis că El biruise ispitele lui Satana și că obținuse victoria prin încercări și suferință. Satana nu mai putea avea putere asupra Lui, dar urma

să-și aducă ispitele pentru a-i apăsa pe ucenici, în mod direct, și pe toți cei care aveau să creadă în Numele Lui. Dar ei puteau birui, așa cum a biruit El. Isus i-a înzestrat pe ucenici cu puterea de a face minuni și le-a spus că, deși vor fi prizoniți de oameni răi, El Își va trimite din când în când îngerii pentru a-i izbăvi. Viețile lor nu puteau fi curmate până când nu-și împlineau misiunea, iar atunci va fi posibil să li se ceară pecetluirea cu propriul sânge a mărturiilor pe care le dăduseră. – *Scrieri timpurii*, p. 188–189

Aceia care Îl au pe Isus locuind în inima lor prin credință au primit de fapt Duhul Sfânt. Fiecare om care Îl primește pe Domnul Isus ca Mântuitor personal primește la fel de sigur și Duhul Sfânt care să-i fie Îndrumător, Sfințitor, Călăuză și Martor. Cu cât credinciosul rămâne pe cale mai aproape de Domnul, cu atât mărturia sa este mai clară și, ca urmare sigură, cu atât mai puternică va fi influența declarațiilor sale despre iubirea Mântuitorului și mai evident faptul că el pune preț pe Cuvântul lui Dumnezeu. Cuvântul este hrana lui, este pentru el apa care satisface sufletul însetat. El prețuiește privilegiul de a cunoaște voia lui Dumnezeu direct din Cuvântul Său. – *The Upward Look*, p. 19

Credința în El [Hristos] este esențială pentru viața spirituală. Aceia care se hrănesc cu Cuvântul lui Dumnezeu nu vor flămânzi niciodată, nu vor înseta niciodată și nu vor dori niciodată un bine mai înalt sau mai mare.

Cunoștința cea mai sigură și cea mai înaltă se găsește în Cuvântul lui Dumnezeu. În simplitatea lui este elocventă. ...

Biblia este ghidul nostru pe calea sigură care duce la viața veșnică. Dumnezeu a inspirat oameni care să scrie și să ne prezinte adevărul atrăgător prin care, practicându-l, vom primi puterea morală de a ne număra printre cele mai înalt educate minți. Mintea tuturor acelor care fac din Cuvântul lui Dumnezeu studiul lor se va îmbogăți. Cu mult mai mult decât orice alt studiu, acesta este de natură să dezvolte capacitatea de înțelegere și să înzestreze fiecare facultate cu o nouă putere, cu o vigoare sporită. El ne aduce într-o strânsă legătură cu cerul întreg, oferindu-ne înțelepciune, cunoștință și înțelegere. Evanghelia este adaptată pentru a fi o hrană spirituală, pentru a satisface apetitul spiritual al omului. În orice situație, ea este exact lucrul de care omul are nevoie. – *Fii și fiice ale lui Dumnezeu*, p. 70 (4 mart.)

Marți, 7 noiembrie

Așteptarea și misiunea

Neliniștii Săi ucenici [ai lui Hristos] I-au ascultat cu bucurie învățăturile, savurând cu nesaț fiecare cuvânt care ieșea de pe buzele Sale sfinte. Acum știau cu certitudine că El era Mântuitorul lumii. Cuvintele Lui au pătruns adânc în inimile lor și ei s-au întristat că trebuiau să se despartă curând de Învățătorul lor ceresc și că nu aveau să mai audă de pe buzele Lui cuvinte de har, de mângâiere. Dar inimile lor au fost din nou încălzite de iubire și de o mare bucurie când Isus le-a spus că merge să le pregătească locuințe și Se va întoarce să-i ia, pentru a fi întotdeauna cu El. A făgăduit, de asemenea, să-L trimită pe Mângâietorul, Duhul Sfânt, pentru a-i călăuzi în tot adevărul. Apoi „Și-a înălțat mâinile și i-a binecuvântat.” – *Scrieri timpurii*, p. 190

Și noi trebuie să avem un timp pus deoparte pentru meditație și rugăciune și pentru a primi înviore spirituală. Noi nu prețuim așa cum ar trebui puterea și eficiența rugăciunii. Rugăciunea și credința vor face ceea ce nu poate izbândi nicio putere de pe pământ. ...

Ispitele la care suntem expuși zilnic fac din rugăciune o necesitate. Primejdiile stau la pândă pe orice cărare. Cei ce caută să-i salveze pe alții de la viciu și ruină sunt îndeosebi expuși ispitei. Fiind confrunțați neînțecat cu răul, au nevoie să se prindă cu putere de Dumnezeu, pentru a nu fi ei înșiși corupți. ...

... Când îngăduim ca părtășia noastră cu Dumnezeu să fie ruptă, atunci ne-am pierdut apărarea. Toate scopurile voastre bune, toate intențiile voastre bune nu vă vor ajuta să vă împotriviți răului. Trebuie să fiți bărbați și femei ale rugăciunii. Cererile voastre nu trebuie să fie slabe, făcute de formă și dacă vă aduceți aminte, ci din toată inima, perseverente și continue. Nu este întotdeauna necesar să vă plecați pe genunchi pentru a vă ruga. Cultivați obiceiul de a vorbi cu Mântuitorul când sunteți singuri, când mergeți în drumul vostru și când sunteți ocupați cu munca zilnică. Inima voastră să se înalțe neînțecat, cerând în tăcere ajutor, lumină, tărie, cunoaștere. Fiecare respirație să vă fie o rugăciune. – *Divina vindecare*, p. 509–510

Frații în credință nu ar trebui să neglijeze niciodată participarea la adunările lor laolaltă, pentru că acesta este mijlocul desemnat de Dumnezeu să-i conducă pe copiii Săi la unitate, pentru ca, în iubire creștină și părtășie să se poată ajuta, întări și încuraja unul pe celălalt.

Ca frați ai Domnului nostru ne-a fost adresată o chemare sfântă la o viață fericită și sfântă. Pornind pe calea cea strâmtă a ascultării, să ne împărtășim mereu mintea prin comuniune unul cu altul și cu Dumnezeu. Pentru că vedem că ziua Domnului se apropie, să ne întâlnim adesea ca să studiem Cuvântul Său și să ne îndemnăm unii pe alții să rămânem credincioși până la sfârșit. Aceste întâlniri de aici, de pe pământ, sunt mijloacele rânduite de Dumnezeu prin care avem oportunitatea de a vorbi unul cu altul și de a folosi orice ajutor pentru a ne pregăti, în modul potrivit, ca să primim în adunările cerești împlinirea a ceea ce a fost doar arvuna moștenirii noastre. – *Our High Calling*, p. 166

Miercuri, 8 noiembrie

„Pe care voi L-ați răstignit”

În Ziua Cincizecimii, Cel Infinit S-a descoperit în puterea acordată bisericii. Prin Duhul Sfânt, El a coborât din înălțimea cerului ca vâjâitul unui vânt în camera în care erau adunați ucenicii. Cuvintele de pocăință și mărturisire se împleteau cu cântări de laudă pentru păcatele iertate. Se auzeau cuvinte de recunoștință și se profetiza. Cerul întreg s-a plecat să privească în adorare înțelepciunea iubirii fără seamăn și de neînțeles de mare.

Apostolii și ucenicii erau pierduți în uimire și exclamau: „Aceasta este iubirea”! Ei au înțeles darul care le era dat. Inimile lor au fost umplute cu o dorință de a lucra atât de mare, atât de profundă, atât de larg cuprinzătoare, încât îi determina să meargă până la marginile pământului să ducă mărturia, despre nimic altceva decât despre crucea Domnului Isus Hristos. Ei erau plini de dorința de a se adăuga bisericii toți cei care puteau fi mântuiți. – *That I May Know Him*, p. 344

... Trei mii de suflete au fost adăugate bisericii. Apostolii vorbeau prin puterea Duhului Sfânt, iar cuvintele lor nu puteau fi contrazise pentru că erau confirmate de mari minuni făcute de ei prin revărsarea Duhului Sfânt. Înșiși ucenicii erau uimiți de rezultatele acesteia și de secerișul rapid și abundent de suflete. Toți oamenii erau plini de mirare. ...

Numai argumentele apostolilor, deși clare și convingătoare, n-ar fi îndepărtat prejudecata evreilor care rezistase la atâtea dovezi. Dar Duhul Sfânt a adus acele argumente la inima lor, cu putere divină. Ele erau ca niște săgeți ascuțite ale Celui Atotputernic, convingându-i de vina lor teribilă de a-L fi respins și răstignit pe Domnul slavei. „După ce au auzit aceste cuvinte ei au rămas străpunși în inimă și au zis lui Petru și celorlalți apostoli: «Fraților, ce să facem?»

«Pocăiți-vă», le-a zis Petru, «și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre; apoi veți primi darul Sfântului Duh.» – *Istoria mântuirii*, p. 245

Schimbări speciale și rapide vor avea loc în curând, iar poporul lui Dumnezeu urmează să fie înzestrat cu Duhul Sfânt, astfel încât, cu înțelepciune cerească, să poată face față situațiilor de criză ale acestui veac și, pe cât posibil, să contracareze acțiunile descurajatoare ale lumii. Dacă biserica nu doarme, dacă urmașii lui Hristos veghează și se roagă, ei pot să aibă lumina de a înțelege și aprecia mișcările vrăjmașului.

Sfârșitul este aproape! Dumnezeu cheamă biserica să pună în ordine lucrurile care au mai rămas până atunci. Lucrând împreună cu Dumnezeu, voi sunteți împuterniciți de Domnul să-i luați și pe alții cu voi în Împărăție. Voi sunteți uneltele vii ale lui Dumnezeu, canale de lumină către lume, iar în jurul vostru sunt îngerii cerului, care au primit de la Hristos misiunea de a vă susține, de a vă întări și de a vă ridica în lucrarea de salvare a sufletelor. – *Mărturii*, vol. 6, p. 436

Joi, 9 noiembrie

O ipostază a bisericii primare

După coborârea Duhului Sfânt, ucenicii au plecat să proclame un Mântuitor înviat, singura lor dorință fiind mântuirea sufletelor. Ei se bucurau într-o dulce comuniune cu sfinții. Erau plini de afecțiune, de grijă și de considerație față de cei din jur, dispuși să-și tăgăduiască eul și să facă orice sacrificiu de dragul adevărului. În relațiile lor de fiecare zi unul cu altul, dădeau pe față dragostea pe care le-o poruncise Hristos. Prin cuvinte și fapte altruiste, ei se străduiau să aprindă această dragoste și în alte inimi.

Credincioșii urmau să cultive întotdeauna dragostea care a umplut inimile apostolilor după coborârea Duhului Sfânt. Ei urmau să meargă mai departe ascultând de bunăvoie porunca cea nouă: „Cum v-am iubit Eu, așa să vă iubiți și voi unii pe alții” (Ioan 13:34). Atât de strâns trebuiau să fie uniți cu Hristos, încât să fie făcuți în stare să împlinească poruncile Lui. Puterea unui Mântuitor care era capabil să-i îndreptățească prin neprihănirea Sa trebuia să fie proslăvită. – *Mărturii*, vol. 8, p. 241

Apostolul [Pavel] își îndeamnă frații să manifeste în viața lor puterea adevărului pe care el li l-a prezentat. Prin blândețe și prin bunătate, prin răbdare și prin dragoste, ei trebuiau să exemplifice caracterul lui

Hristos și binecuvântările mântuirii Lui. Există un singur trup, un singur Duh, un singur Domn și o singură credință. Ca mădulare ale trupului lui Hristos, toți credincioșii sunt animați de același spirit și de aceeași speranță. Divizările din biserică aduc dezonoare religiei lui Hristos înaintea lumii și le dau dușmanilor adevărului ocazia de a-și justifica purtarea. Învățăturile lui Pavel nu au fost scrise doar pentru biserica din timpul său. Dumnezeu a plănuțit ca ele să ajungă până la noi. Ce facem noi pentru a păstra unitatea prin legăturile păcii?

Când Duhul Sfânt a fost revărsat peste biserica primară, frații se iubeau unii pe alții. „Toți împreună ... luau hrana cu bucurie și curăție de inimă. Ei lăudau pe Dumnezeu și erau plăcuți înaintea întregului norod. Și Domnul adăuga în fiecare zi la numărul lor pe cei ce erau mântuiți.” Acei creștini de la început erau puțini la număr, fără avere sau onoare, dar exercitau o influență puternică. Lumina lumii strălucea din ei. Erau un motiv de groază pentru făcătorii de rele oriunde caracterul și învățăturile lor erau cunoscute. Din această cauză, erau urăți de cei nelegiuți și persecutați chiar până la moarte. – *Mărturii*, vol. 5, p. 239

Pavel purta cu el atmosfera cerului. Toți aceia care erau conlucrători cu el simțeau unirea sa cu Hristos. Faptul că însăși viața lui era o pildă despre adevărul pe care-l vestea dădea putere convingătoare predicării sale. În aceasta stă puterea adevărului. Influența nestudiată și naturală a unei vieți sfinte este predica cea mai convingătoare ce poate fi rostită în favoarea creștinismului. Discuțiile, chiar când se aduc argumente de necontestat, pot duce la împotrivire, dar un exemplu evlavios are o putere căreia este cu neputință să-i rezisti. – *Faptele apostolilor*, p. 510

Vineri, 10 noiembrie

Studiu suplimentar

Asemenea lui Hristos, „Proslăviți pe Dumnezeu în trupul și în duhul vostru”, p. 138 (4 mai).

Misiunea pentru aproapele meu

Sabat după-amiază, 11 noiembrie

Scripturile Vechiului Testament erau cartea de studiu în Israel. Când învățătorul legii a venit la Hristos cu întrebarea: „Învățătorule, ce să fac ca să moștenesc viața veșnică?” ... Mântuitorul a spus: „«Ce este scris în Lege? Cum citești în ea?» El a răspuns: «Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu toată puterea ta și cu tot cugetul tău și pe aproapele tău ca pe tine însuși.» «Bine ai răspuns», i-a zis Isus, «fă așa și vei avea viața veșnică»” (Luca 10:25-28).

Dacă nu ar mai fi fost un alt text în Biblie, această afirmație aduce suficientă lumină, cunoștință și siguranță pentru orice om. Învățătorul legii își răspunsese singur la întrebare, dar, voind să se îndreptățească, L-a întrebat pe Domnul Isus: „Și cine este aproapele meu?” (vers. 29). Atunci, prin parabola bunului samaritean, Hristos a arătat cine este aproapele nostru și ne-a dat un exemplu de iubire pe care ar trebui să o manifestăm față de cei aflați în suferință și în nevoie. Preotul și levitul, care aveau datoria de a le sluji celor nevoiași și străinilor, au trecut înainte pe alături. – *The Upward Look*, p. 215

Un adevărat ucenic al lui Hristos va căuta să imite Modelul. Iubirea îl va conduce la o ascultare desăvârșită. El va căuta să facă voia lui Dumnezeu pe pământ așa cum se face în ceruri. Cel a cărui inimă este întinată de păcat nu poate fi plin de râvnă pentru fapte bune, nu este preocupat să se ferească de rău, nu este vigilent și veghetor cu privire la motivele și purtarea lui, nu are grijă să-și țină în stăpânire limba nesupusă; nu este preocupat să se lepede de eu și să înalțe crucea lui Hristos. Aceste sărmane suflete amăgite nu păzesc primele patru porunci care definesc datoria omului față de Dumnezeu și nici ultimele șase porunci care definesc datoria omului față de semenii lui.

Roadele Duhului care conduc inima și controlează viața sunt dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, o inimă plină de îndurare și smerenia sufletului. Adevărații credincioși caută să meargă așa cum sunt conduși de Duhul, iar Duhul lui Dumnezeu locuiește în ei. – *Astăzi cu Dumnezeu*, p. 291 (9 oct.).

În Cuvântul lui Dumnezeu sunt lecții practice. Cuvântul ne învață principii sfinte și vii, care îi îndeamnă pe oameni să le facă altora ce doresc și ei să le facă lor alții, principii pe care trebuie să le trăiască în viața zilnică și să le ia apoi cu ei în școala de sus. Altarul și plugul sunt experiențe pe care trebuie să le aibă toți cei care doresc viața veșnică. În general, noi știm prea puțin despre măreția iubirii și a compasiunii lui Dumnezeu. ... Căminul nostru este cerul. Cetățenia noastră este sus și viața noastră nu trebuie să fie devotată unei lumi care va fi nimicită în curând. Noi trebuie să descoperim caracterul lui Dumnezeu în caracterul nostru, în felul în care trăim. Ce limbaj pur și înalt găsim în Cuvântul lui Dumnezeu! Ce principii înălțătoare și înnobilitoare! – *The Upward Look*, p. 215

Duminică, 12 noiembrie

Întrebarea întrebărilor

Întrebarea pe care I-a pus-o lui Hristos învățătorul legii era o întrebare cu consecințe vitale. Fariseii care îl trimiseseră să pună această întrebare se așteptau ca modul în care îi va răspunde Isus să le dea posibilitatea să găsească ceva împotriva Lui ca să-L poată acuza și condamna înaintea poporului. Calmul lui Hristos, înțelepciunea și autoritatea cu care vorbea, nu le-au dat nicio posibilitate de a interpreta altfel.

Când învățătorul legii I-a pus întrebarea, Isus a știut că aceasta îi fusese sugerată de cei mai amarnici dușmani ai Săi, care Îi întindeau o cursă ca să-L prindă cumva cu vorba. Domnul Isus a răspuns întrebării întorcând răspunderea asupra învățătorului legii, care a trebuit să răspundă el însuși înaintea mulțimii la întrebarea pe care o pusese. „Ce este scris în Lege? Cum citești în ea?» El a răspuns: «Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu toată puterea ta și cu tot cugetul tău și pe aproapele tău ca pe tine însuși.» «Bine ai răspuns», i-a zis Isus, «fă așa și vei avea viața veșnică» (Luca 10:26-28). Ascultarea de poruncile lui Dumnezeu este prețul vieții veșnice. – *The Upward Look*, p. 221

Să ne amintim toți că nu există niciun motiv în inima vreunui om pe care Domnul să nu îl vadă foarte clar. Motivele fiecăruia sunt cântărite cu

atât de mare grijă ca și cum destinul omului ar depinde de acest rezultat. Avem nevoie să fim conectați cu puterea divină pentru ca să avem o lumină tot mai clară și o bună înțelegere să putem judeca de la cauză la efect. Noi trebuie să ne cultivăm capacitățile de a înțelege devenind părtași de fire dumnezeiască după ce am fugit de stricăciunea care este în lume prin poftă. Fiecare să ia seama cu grijă la solemnul adevăr că Dumnezeu din cer este credincios și drept și că nu există calcul sau plan, oricât de încâlcit, nici motiv, oricât de bine ascuns, pe care El să nu îl înțeleagă în mod clar. – Comentariile Ellen G. White în *CBAZȘ*, vol. 3, p. 1160

Nu îngăduiți niciunui lucru să vă distragă atenția de la întrebarea: „Ce să fac ca să moștenesc viața veșnică?” (Luca 10:25). Aceasta este o întrebare de care depind viața și moartea și la care fiecare dintre noi trebuie să răspundă pentru veșnicie. Mintea fiecăruia să fie plină de importanța adevărului solemn pe care îl deținem. ...

Domnul dorește ca oamenii să gândească obiectiv și cinstit. Ei trebuie să se ridice la un nivel din ce în ce mai înalt și să aibă un orizont din ce în ce mai larg. Să privească la Isus și să fie schimbați după chipul Său. Ei trebuie să își petreacă timpul în căutarea adevărilor adânci și veșnice ale cerului. ... Când învață de la El, motivele și sentimentele lor ajung să fie temeinice și neschimbătoare, pentru că toate impresiile făcute de Cel Atotînțelept sunt durabile și substanțiale. Apa vie pe care o dă Hristos nu este ca un izvor de suprafață, care susură pentru scurt timp, iar apoi seacă. Apa vie țâșnește spre viața veșnică. – *Solii alese*, cartea 1, p. 171–172

Luni, 13 noiembrie

Metoda și răspunsul lui Isus

Pretutindeni se găsesc oameni nemulțumiți. Ei doresc ceva care să le umple lipsa din suflet. Unul singur este Cel care le poate împlini această lipsă. Dorința lumii, Cel pe care-L doresc toate popoarele, este Hristos. Harul dumnezeiesc, pe care numai El îl poate da, este ca o apă vie, care curăță, înviorează și dă putere sufletului.

Isus nu voia să spună că o singură înghițitură de apă ar fi îndestulătoare pentru primitor. Acela care gustă o dată din iubirea lui Hristos va dori mereu să mai primească din ea și nu mai caută nimic altceva. Bogățiile, onorurile și plăcerile lumii nu-l mai atrag. Strigătul continuu al inimii sale este: „Mai mult din Tine”. Iar Acela care îi descoperă sufletului nevoile sale este gata să-i aline foamea și setea. Toate proviziile și tot ajutorul omenesc dau greș. Rezervoarele se vor goli, lacurile vor seca,

dar Mântuitorul este o fântână care nu seacă. Putem să bem și iar să bem și de fiecare dată provizia este înnoită. Acela în care locuiește Hristos are în sine însuși o fântână de binecuvântări – „un izvor de apă care va țâșni în viața veșnică”. Din acest izvor, poate scoate tărie și har pentru toate nevoile. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 187

Domnul Hristos ... le-a explicat parabola, ajutându-i să o înțeleagă, așa cum îi va ajuta să înțeleagă Cuvântul Său pe toți cei care Îl vor căuta cu sinceritate. Cei care studiază Biblia cu inima deschisă, pentru a primi lumină de la Duhul Sfânt, nu vor rămâne în întuneric în ce privește semnificația cuvintelor lui Dumnezeu. „Dacă vrea cineva să facă voia Lui”, spunea Domnul Hristos, „va ajunge să cunoască dacă învățătura aceasta este de la Dumnezeu sau dacă Eu vorbesc de la Mine” (Ioan 7:17). Toți cei care vor veni la Hristos pentru o cunoaștere mai clară a adevărului o vor primi. El le va dezvălui tainele Împărăției cerurilor și aceste taine vor fi înțelese de inima celui care tânjește să cunoască adevărul. În templul sufletului său va străluci o lumină cerească, iar ceilalți o vor vedea așa cum se vede lumina unei lămpi pe o cărare întunecată. – *Parabolele Domnului Hristos*, p. 35–36

Solii lui Dumnezeu sunt împuterniciți să ia asupra lor exact lucrarea pe care a făcut-o Isus când a fost pe pământ. Ei trebuie să se consacre pentru fiecare fel de slujire pe care a îndeplinit-o El. Cu seriozitate și sinceritate, ei trebuie să le spună oamenilor despre uriașele bogății și nepieritoarele comori din cer. Ei trebuie să fie umpluți cu Duhul Sfânt. Trebuie să repete oferta de pace și de iertare a Cerului. Trebuie să arate spre porțile cetății lui Dumnezeu spunând: „Ferice de cei ce își spală hainele ca să aibă drept la pomul vieții și să intre pe porți în cetate” (Apocalipsa 22:14). – *Astăzi cu Dumnezeu*, p. 30 (22 ian.)

Marti, 14 noiembrie

Ca să moștenim viața veșnică

Învățătorul legii nu era mulțumit de poziția și de faptele fariseilor. El studiasc Scripturile cu dorința de a cunoaște adevăratul lor înțeles. El era interesat de acest subiect în mod sincer și a întrebat: „Ce să fac?” În răspunsul referitor la cerințele Legii, acel învățător a trecut peste toate rânduielile ceremoniale și rituale. El nu le-a acordat nicio valoare, ci a prezentat cele două mari principii pe care se bazează toată Legea și Profetii. Cuvintele de apreciere pentru acest răspuns L-au așezat pe Mântuitorul

pe un teren avantajos față de rabini. Ei nu Îl puteau acuza pentru faptul că aprobase declarația unui învățător al legii. ...

Domnul Hristos știa că, prin propria putere, nimeni nu putea păzi Legea. El dorea să-l conducă pe învățătorul legii la o cercetare mai clară și mai profundă, ca să poată găsi adevărul. Noi putem păzi Legea, numai acceptând virtutea și harul Domnului Hristos. Credința în jertfa de ispășire pentru păcat îl face pe om în stare să-L iubească pe Dumnezeu cu toată inima și pe aproapele lui ca pe sine însuși.

Învățătorul legii știa că nu păzise nici primele patru porunci, nici pe următoarele șase. Cuvintele cercetătoare ale Domnului Hristos l-au convins de vinovăția sa, dar, în loc să-și mărturisească păcatul, el a încercat să-l scuze. În loc să recunoască adevărul, a început să arate cât de dificilă este împlinirea poruncilor. În felul acesta, el spera să evite acuzația și să se justifice în ochii oamenilor. – *Parabolele Domnului Hristos*, p. 377–379

În toate învățăturile Sale, Hristos încerca să imprime în mintea și în inima ascultătorilor Săi principiile care stau la baza marelui standard al neprihănirii Sale. El îi învăța că, dacă vor să păzească poruncile lui Dumnezeu, trebuie să manifeste în viața zilnică dragoste față de Dumnezeu și față de semenii lor. El Se străduia să le imprime în inimă iubirea pe care o simțea El pentru omenire. În acest fel, El semăna semințele adevărului, ale căror roade bogate vor fi sfințenia și frumusețea caracterului. Influența sfântă nu numai că va avea rezultate de durată, atâta vreme cât va mai exista timp, dar rezultatele ei se vor vedea și de-a lungul veșniciei. Ea va sfinți faptele și va avea un efect purificator oriunde există. – *Asemenea lui Hristos*, p. 61 (16 febr.)

Orice neglijare a datoriei față de cei nevoiași și suferinzi este o neglijare a datoriei față de Domnul Hristos în persoana sfinților Săi. Când cazurile tuturor vor ajunge înaintea lui Dumnezeu, întrebarea nu va fi niciodată: Ce au mărturisit ei?, ci: Ce au făcut? Au fost împlinitori ai Cuvântului? Au trăit pentru ei înșiși sau au făcut lucrări de binefacere, fapte de bunătate, punându-i pe alții înaintea lor, plini de iubire și renunțând la ei înșiși ca să poată fi o binecuvântare pentru alții? Dacă rapoartele arată că așa a fost viața lor, că au avut caractere pline de iubire, de renunțare la sine și bunăvoință, ei vor primi asigurarea binecuvântată și binecuvântarea lui Hristos: „Bine, rob bun și credincios”. – *That I May Know Him*, p. 334

Miercuri, 15 noiembrie

Să-i iubim pe alții ca pe noi înșine

A-l lăsa pe un om suferind fără ajutor este o încălcare a Legii lui Dumnezeu. Cine Îl iubește pe Dumnezeu nu numai că îl va iubi pe aproapele său, ci va privi cu o compasiune plină de bunătate ființele pe care le-a făcut Dumnezeu. Când Spiritul lui Dumnezeu este în om, El îl va conduce mai degrabă să ajute decât să producă suferință. Noi trebuie să ne îngrijim de fiecare caz de suferință și să privim la noi înșine ca la niște instrumente ale lui Dumnezeu pentru ajutorarea celor în nevoie, potrivit cu cea mai bună capacitate a noastră. Noi trebuie să fim împreună-lucrători cu Dumnezeu. Sunt unii care manifestă o mare iubire față de rudele lor, față de prietenii și favoriții lor și care totuși nu izbutesc să fie buni și atenți cu aceia care au nevoie de o simpatie plină de delicatețe, de bunătate și de iubire. Cu inimi pline de zel și nerăbdare, să ne întrebăm: Cine este aproapele meu? Aproapele nostru nu este numai cel de lângă noi sau prietenul nostru preferat, în această categorie nu intră numai aceia care aparțin bisericii noastre sau cei care gândesc ca noi, ci întreaga familie omenească. Noi trebuie să le facem bine tuturor oamenilor și, în mod deosebit, fraților în credință (Romani 6:10). Trebuie să-i dăm lumii un exemplu cu privire la ce înseamnă să aduci la îndeplinire preceptele Legii lui Dumnezeu. Trebuie să Îl iubim pe Domnul Dumnezeu cu tot ce suntem și avem, și pe aproapele nostru, ca pe noi înșine. – *Fii și fiice ale lui Dumnezeu*, p. 52 (15 febr.).

Învățătorii falși le aduseseră galatenilor învățături care erau opuse Evangheliei lui Hristos. Pavel a căutat să expună și să corecteze aceste rătăcirii. ... De aceea, el a încercat să-i convingă pe frați cât de important era să se ajute unul pe altul în dragoste. El a declarat că toate cerințele Legii care prezintă datoria noastră față de semenii sunt împlinite prin dragostea manifestată unii față de alții. ... Ei trebuiau să caute continuu în rugăciune călăuzirea Duhului Sfânt, care avea să-i conducă la dragoste și la unitate. – *Mărturii*, vol. 5, p. 243

Când Legea lui Dumnezeu este scrisă în inimă, aceasta se va vedea într-o viață curată și sfântă. Poruncile lui Dumnezeu nu sunt literă moartă. Ele sunt duh și viață care aduc imaginația și gândurile în supunere față de voința lui Hristos. Inima în care sunt întipărite va fi păzită cu toată grija, pentru că din ea ies izvoarele vieții. Toți aceia care Îl iubesc pe Isus și păzesc poruncile vor căuta să evite chiar o aparență de rău, nu

pentru că ar fi constrânși să facă astfel, ci pentru că ei imită un model curat și simt aversiune în inima lor față de tot ce este contrar legii care este scrisă în inima lor. Ei nu se vor baza pe puterile lor, ci își vor pune încrederea în Dumnezeu, singurul în stare să îi păzească de păcat și necurăție. Atmosfera care îi înconjoară este curată, ei nu-și vor corupe propriile suflete sau sufletele altora. Pentru ei este o plăcere să facă ce este drept, să iubească mila și să umble cu smerenie înaintea lui Dumnezeu. – *Astăzi cu Dumnezeu*, p. 146 (17 mai)

Joi, 16 noiembrie

Bunului samaritean din zilele noastre

Mulți oameni întreabă la fel ca învățătorul legii: „Cine este aproapele meu?” ... Aproapele meu este fiecare om care suferă în nevoie. Aproapele meu este fiecare fiu și fiecare fiică rătăcită a lui Adam, prinși în capcana vrăjmașului sufletelor și înrobiți de obiceiurile rele care le denaturează statutul de om, primit de la Dumnezeu. ...

Noi trebuie să ne gândim și să avem grijă de aceia care au nevoie de iubirea noastră, de sensibilitatea și de preocuparea noastră. Trebuie să ne amintim mereu că noi suntem reprezentanții lui Hristos și că trebuie să împărtășim binecuvântările Sale nu cu cei care ne pot recompensa, ci cu aceia care vor aprecia darurile ce le vor satisface nevoile vremelnice și spirituale. ...

Faptele bune sunt roadele pe care le așteaptă Domnul de la noi: cuvinte amabile, fapte de binefacere, considerație și milă față de cei săraci, nevoiași și suferinzi. Când inimile voastre simpatizează cu inimile împovărate de descurajare și de durere, când mâinile voastre se întind să le ofere ceva celor nevoiași, când cei goi sunt îmbrăcați și străinul este primit în camera voastră de oaspeți și în inimile voastre, îngerii coboară foarte aproape și glasul aprobării divine străbate cerul. – *Asemenea lui Hristos*, p. 252 (26 aug.).

Fără o credință vie în Hristos, ca Mântuitor personal, ne este imposibil să facem ca influența noastră să aibă efect într-o lume a scepticismului. Nu le putem oferi altora ceva ce nu avem. Noi exercităm o influență pentru binecuvântarea și înnobilarea omenirii numai în măsura în care suntem consacrați lui Hristos. Dacă în viața noastră nu există o slujire reală, o iubire sinceră și o experiență adevărată, înseamnă că ne lipsește capacitatea de a-i ajuta pe alții; pentru că legătura cu Cerul s-a rupt, nu mai exercităm nicio influență aducătoare de viață, asemenea lui Hristos.

... „Chiar dacă aş vorbi în limbi omeneşti şi îngereste, şi n-aş avea dragoste, sunt o aramă sunătoare sau un chimval zângănit. Şi chiar dacă aş avea darul prorociei şi aş cunoaşte toate tainele şi toată ştiinţa, chiar dacă aş avea toată credinţa, aşa încât să mut şi munţii, şi n-aş avea dragoste, nu sunt nimic. Şi chiar dacă mi-aş împărţi toată averea pentru hrana săracilor, chiar dacă mi-aş da trupul să fie ars, şi n-aş avea dragoste, nu-mi foloseşte la nimic” (1 Corinteni 13:1-3).

Când umple inima, iubirea se revarsă asupra altora nu datorită favorurilor pe care le-ar putea primi de la ei, ci datorită faptului că este un principiu de viaţă. Ea schimbă caracterul, controlează impulsurile, suprimă spiritul de vrăjmăşie şi înobilează sentimentele. Această iubire este tot atât de vastă ca universul şi este în armonie cu iubirea îngerilor slujitori. Dacă este cultivată în inimă, ea înmiresmează întreaga viaţă şi îşi răspândeşte binecuvântarea asupra tuturor celor din jur. Iubirea şi numai iubirea ne poate face să fim sarea pământului. – *Cugetări de pe Muntele Fericirilor*, p. 37–38

Vineri, 17 noiembrie

Studiu suplimentar

Credinţa şi faptele, „Ce anume cere Dumnezeu”, p. 52–53; *Faptele apostolilor*, „Chemaţi la un standard mai înalt”, p. 318–320.

Misiunea în beneficiul celor în nevoie

Sabat după-amiază, 18 noiembrie

Mântuitorul ne-a învățat acest principiu [regula de aur] ca să-i facă pe oameni mai fericiți, nu nefericiți, pentru că fericirea nu poate veni altfel. Dumnezeu dorește ca oamenii, bărbați și femei, să-și sporească toate capacitățile superioare făcând lucrarea pe care El le-a încredințat-o – aceea de a-i cerceta pe semenilor lor aflați în nevoie și a-i ajuta. Omul nu ar trebui să lucreze numai pentru interesul său egoist, ci în interesul tuturor celor din jurul său, aducându-le binecuvântare prin influența sa și prin faptele lui bune. Acest plan al lui Dumnezeu este exemplificat în viața lui Hristos.

Folosiți orice ocazie de a contribui la fericirea celor din jur, oferindu-le afecțiunea voastră. Pentru mulți oameni singuratici care se luptă, cuvintele de amabilitate, privirile pline de simpatie, cuvintele de apreciere vor fi ca un pahar de apă rece pentru un suflet însetat. Un cuvânt de încurajare, o faptă de bunătate vor face mult pentru a ușura poverile care apasă greu pe umerii obosiți. Adevărata fericire se găsește într-o lucrare neegoistă. Și fiecare cuvânt sau faptă de slujire de felul acesta se înregistrează în cărțile cerului ca fiind pentru Hristos. Trăiți în lumina iubirii lui Hristos. Atunci, influența voastră va fi o binecuvântare pentru lume. – *My Life Today*, p. 165

Noi trebuie să urmăm exemplul lăsat de Hristos și să facem din El modelul nostru până când vom avea pentru ceilalți aceeași iubire pe care a manifestat-o El pentru noi. El caută să ne întipărească în minte această profundă lecție a iubirii. Dacă inimile voastre au fost acaparate de egoism, îngăduiți-I să vă umple cu iubirea Sa. El dorește să-i iubim pe ceilalți după exemplul pe care ni l-a dat. El a făcut din iubire emblema uceniciei

noastre. Acesta este standardul pe care trebuie să-l atingeți: „Să vă iubiți unii pe alții; cum v-am iubit Eu, așa să vă iubiți și voi unii pe alții” (Ioan 13:34). Ce înălțime, ce profunzime și ce lărgime a iubirii! Această iubire nu trebuie să se reverse doar spre câțiva favoriți, ci trebuie să ajungă până la cele mai de jos și mai umile fapte ale lui Dumnezeu. Isus spune: „Ori de câte ori ați făcut aceste lucruri unuia dintre acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie Mi le-ați făcut” (Matei 25:40). – *Fii și ficele lui Dumnezeu*, p. 147 (20 mai)

Vă asemănați voi cu Hristos în cuvintele, în spiritul și în faptele voastre? Dacă prin cuvinte și spirit reprezentați caracterul lui Hristos, atunci sunteți creștini, pentru că a fi creștin înseamnă a fi asemenea lui Hristos. Cuvintele vor da mărturie despre principiile care caracterizează viața, acesta este testul sigur ce arată care este puterea care controlează inima. Ne putem judeca singuri spiritul și principiile după cuvintele care ies de pe buzele noastre. Limba trebuie să fie întotdeauna sub controlul Duhului Sfânt.

Când sărmanele suflete rănite și zdrobite vin la voi să audă cuvinte de speranță, voi trebuie să le spuneți cuvintele lui Hristos. Nu vreți să le adresați cuvinte blând, plăcute, amabile? Aceia care vorbesc așa cum vorbea Hristos nu vor rosti cuvinte care să se înfigă ca niște săgeți usturătoare în sufletul rănit. – *Lift Him Up*, p. 148

Duminică, 19 noiembrie

Credința prietenilor

Dumnezeu nu apreciază omul după nașterea, poziția sau bogăția sa, nici după avantajele avute de a obține o educație înaltă, ci după prețul plătit pentru răscumpărarea sa. ... Oricât de urât ar fi fost caracterul său, chiar dacă ar fi fost considerat un nedorit printre oameni, cel care permite ca harul lui Hristos să pătrundă în caracterul său va fi refăcut și va fi ridicat din condiția sa de vinovat, degradat, nenorocit. Dumnezeu a luat toate măsurile pentru ca omul pierdut să poată deveni copilul Său. Cel mai slab dintre oameni poate fi elevat, înnobilit, rafinat și sfințit prin harul lui Dumnezeu. ...

Cei care sunt împreună-lucrători cu Dumnezeu, care sunt plini de compasiune divină îi vor privi și prețui pe oameni în același fel în care îi privește și îi prețuiește Dumnezeu. Indiferent de naționalitate, culoare sau de situația economică, cel care este misionar pentru Dumnezeu îi va privi pe oameni ca pe unii care sunt răscumpărați prin sângele lui Hristos

și va înțelege că înaintea lui Dumnezeu nu sunt caste sau clase sociale. Nimeni nu trebuie să fie privit cu indiferență sau ca nefiind important, pentru că fiecare suflet a fost răscumpărat cu un preț infinit. – *The Southern Work*, p. 31

Cei care îl duceau pe omul paralizat au încercat de nenumărate ori să-și facă drum prin mulțime, dar în zadar. Bolnavul privea în jur într-o grozavă disperare. Când ajutorul de atâta vreme căutat era atât de aproape, cum putea să renunțe la speranța lui? La îndemnul lui, prietenii l-au urcat pe acoperișul casei și, desfăcând învelișul, l-au lăsat înăuntru, la picioarele lui Isus. Cuvântarea Sa a fost întreruptă. Mântuitorul a privit la fața plină de durere și a văzut ochii rugători ațintiți asupra Lui. A înțeles totul, căci El atrăsese la Sine această ființă deznădăjduită și îndoielnică. În timp ce omul paralizat era încă acasă, Mântuitorul îi adusese convingerea în conștiință. Când s-a pocăit de păcatele lui și a crezut în puterea lui Isus de a-l vindeca, îndurările dătătoare de viață ale Mântuitorului au căzut de prima dată ca o binecuvântare asupra inimii lui însetate. Isus urmărise cea dintâi scânteie de credință, care crescuse până la convingerea că El era singurul ajutor al păcătosului și văzuse cum aceasta devine tot mai puternică, o dată cu fiecare efort de a veni înaintea Lui.

Acum, în cuvintele care au atins urechea suferindului ca o melodie plăcută, Mântuitorul a zis: „Îndrăznește, fiule! Păcatele îți sunt iertate!” – *Hristos, Lumina lumii*, p. 268

O mare lucrare trebuie să fie făcută, iar aceia care cunosc adevărul trebuie să mijlocească plini de stăruință în rugăciune pentru a primi ajutor. ...

Domnul cere ca slujitorii Săi să aibă un spirit care apreciază imediat valoarea sufletelor și care este gata să își dea seama de datoriile care trebuie să fie împlinite, gata să răspundă la obligațiile pe care Domnul le așază asupra lor. Trebuie să aibă loc o consacrare care nu va considera niciun interes legat de acest pământ ca având o valoare suficient de mare, încât să ia locul lucrării ce trebuie făcută pentru a câștiga suflete la cunoașterea adevărului. – *Mărturii*, vol. 9, p. 123–124

Luni, 20 noiembrie

Numai metoda lui Hristos

Bolnavul stătea întins pe așternutul său, ridicându-și uneori capul să privească spre scaldătoare, când un chip ce emana blândețe și compasiune

s-a aplecat spre el și atenția i-a fost atrasă de cuvintele: „Vrei să te faci sănătos?” Speranța a prins să se înfiripe în inima lui. ...

Isus îi poruncește: „Scoală-te, ridică-ți patul și umblă” (Ioan 5:6-8). Cu speranțe noi, bolnavul privește la Isus. Expresia feței Sale, tonul vocii Sale sunt ceva special. Parcă dinspre El se revarsă iubire și putere. Credința ologului se prinde de cuvântul lui Hristos. Fără să pună vreo întrebare, își concentrează voința spre a I se supune și, culmea, tot corpul îl ascultă.

Fiecare nerv și fiecare mușchi pulsează străbătuți de o viață nouă, iar membrele sale bolnave se pun în mișcare, pline de sănătate. Ridicându-se în picioare, plecă de acolo cu pași siguri, sănătoși, laudându-L pe Dumnezeu și bucurându-se de puterea pe care o primise. ...

Niciodată să nu crezi că Hristos este departe de tine. El este întotdeauna aproape. Prezența Sa iubitoare te înconjoară. Caută-L ca pe Unul care dorește să fie găsit de tine. El dorește nu numai să-I atingi veșmintele, ci să și umbli într-o comuniune permanentă cu El. – *Divina vindecare*, p. 83–85

Este nevoie să ne apropiem de oameni prin eforturi personale. Dacă am petrece mai mult timp în lucrare personală de slujire decât predicând, s-ar vedea rezultate mai mari. Cei săraci trebuie să fie ajutați; cei bolnavi, îngrijiți; cei întristați și cei care au pierdut pe cineva drag să fie mângâiați; cei neștiutori, instruiți, iar cei lipsiți de experiență, sfătuiți. Trebuie să plângem cu cei ce plâng și să ne bucurăm cu cei ce se bucură. Însotită de puterea de convingere, de puterea rugăciunii și de cea a iubirii lui Dumnezeu, această lucrare nu va fi și nici nu poate fi lipsită de roade. ...

... Trebuie să-i încurajăm pe cei bolnavi și suferinzi să privească la Isus și să trăiască. Lucrătorii să-L prezinte permanent pe Hristos, Marele Medic, înaintea celor cărora boala corporală și sufletească le-a provocat descurajare. Puneți-i să privească la Acela care poate vindeca nu numai boala fizică, ci și pe cea spirituală. Spuneți-le despre Acela care este mișcat de neputințele oamenilor. Încurajați-i să se lase în grija Celui care Și-a dat viața pentru ca ei să poată avea viața veșnică. Vorbiți despre iubirea Sa; spuneți-le despre puterea Sa de a mântui. – *Divina vindecare*, p. 143–144

Cuvintele lui Hristos ne învață că ar trebui să ne considerăm legați cu totul de Dumnezeu, Tatăl nostru din cer. Oricare ne-ar fi poziția, suntem dependenți de Dumnezeu, care ține soarta tuturor în mâinile Sale.

El ne-a dat o lucrare de făcut și ne-a înzestrat cu puteri și mijloace pentru această lucrare. Atâta vreme cât ne supunem voința lui Dumnezeu și ne încredem în tăria și înțelepciunea Lui, vom fi călăuziți pe căi sigure, pentru a împlini partea pe care o avem în marele Său plan. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 209

Marti, 21 noiembrie

Refugiații și imigranții

Bisericile noastre au de făcut o lucrare despre care mulți nu au nici cea mai mică idee, o lucrare încă neîncepută. „Căci am fost flămând”, spune Hristos, „și Mi-ați dat de mâncat; Mi-a fost sete și Mi-ați dat de băut; am fost străin și M-ați primit; am fost gol și M-ați îmbrăcat; am fost bolnav și ați venit să Mă vedeți; am fost în temniță și ați venit pe la Mine” (Matei 25:35,36). Unii cred că, dacă dau bani pentru această lucrare, este tot ce se cere din partea lor, dar greșesc. ... Este bine să dăm bani și mult mai mulți ar trebui să facă acest lucru, dar slujirea personală se cere din partea tuturor, proporțional cu puterile și cu ocaziile fiecăruia.

Lucrarea de a-i aduce la adăpost pe cei nevoiași, asupriți, suferinzi sau lipsiți este chiar lucrarea pe care ar fi trebuit să o facă de mult fiecare biserică ce crede adevărul pentru acest timp. Noi trebuie să manifestăm compasiunea plină de afecțiune a samariteanului, asigurând împlinirea nevoilor fizice ale oamenilor, hrănindu-i pe cei flămânzi, aducându-i în casele noastre pe sărmanii fără adăpost, adunând din harul și din puterea pe care ni le dă Dumnezeu în fiecare zi pentru a fi în stare să ajungem până în adâncurile mizeriei și sărăciei umane, ca să-i ajutăm pe cei care nu se pot ajuta singuri. Făcând această lucrare, avem o ocazie minunată de a-L prezenta pe Hristos Cel răstignit. – *Mărturii*, vol. 6, p. 276

Domnul a dat o poruncă specială, care ne spune că trebuie să ne îngrijim de cei străini, de cei alungați și de sufletele sărmene și lipsite de putere morală. Mulți care par a fi întru totul indiferenți față de lucrurile religioase au în inimă o dorință nespusă după odihnă și pace. Chiar dacă este posibil ca ei să se fi cufundat în cele mai mari adâncimi ale păcatului, încă există o șansă de a fi salvați.

Slujitorii Domnului Hristos trebuie să urmeze exemplul Său. Mergând din loc în loc, El îi mângâia pe cei suferinzi și îi vindeca pe bolnavi. După aceea, le prezenta marile adevăruri cu privire la Împărăția Sa. Aceasta este lucrarea urmașilor Săi. În timp ce alinați suferințele trupești ale oamenilor, veți găsi căi de a sluji nevoilor sufletului lor. Puteți să le îndreptați

privirile spre Mântuitorul cel înălțat și să le vorbiți despre iubirea Marelui Medic, singurul care are puterea de a vindeca. – *Parabolele Domnului Hristos*, p. 233

Domnul Hristos a devenit sărac de dragul nostru, pentru ca, prin sărăcia Lui, noi să putem deveni bogați. El S-a jertfit pentru a le putea oferi un cămin celor care sunt străini și călători în această lume și care sunt în căutarea unei țări mai bune, a unei țări cerești. Oare cei care sunt beneficiari ai harului Său, care așteaptă să fie moștenitori ai nemuririi, vor refuza sau vor ezita să-și împartă căminul cu cei lipsiți și fără adăpost? Oare noi, care suntem ucenicii lui Isus, vom refuza să ne deschidem ușa pentru străini doar pentru că nu-i cunoaștem? ...

... În fiecare zi sunt îndurerată să văd manifestările de egoism ale celor care fac parte din poporul nostru. Se vede o alarmantă lipsă de dragoste și de preocupare pentru cei care sunt îndreptățiți să le primească. ... Îngerii așteaptă să vadă dacă noi folosim ocaziile care ne sunt oferite de a face bine – așteaptă să vadă dacă vom fi o binecuvântare pentru alții. – *Mărturii*, vol. 2, p. 27–28

Miercuri, 22 noiembrie

Ajutorarea celor care suferă

Dumnezeu îi cere poporului Său să manifeste mai multă milă și mai multă considerație față de cei defavorizați decât manifestă acum. Dumnezeu cere ca aceeași considerație care ar trebui arătată față de văduvă și față de orfan să fie arătată și față de cei orbi sau față de cei care suferă sub apăsarea altor infirmități fizice. Bunăvoința dezinteresată este foarte rară în acest veac al lumii. Este ciudat că aceia care mărturisesc a fi creștini desconsideră învățăturile clare, categorice ale Cuvântului lui Dumnezeu, fără să simtă nicio muștrare de conștiință. Dumnezeu așază asupra lor responsabilitatea de a se îngriji de cei defavorizați, de orb, de olog, de văduvă și de orfan, dar mulți nu fac niciun efort în această privință.

Este o mare lucrare de făcut în lumea noastră și, pe măsură ce ne apropiem de încheierea istoriei acestui pământ, ea nu se micșorează nicidecum, însă, atunci când iubirea desăvârșită a lui Dumnezeu este în inimă, vor fi făcute lucruri minunate. – *My Life Today*, p. 243

Domnul are o mare lucrare de făcut prin noi și ne invită să privim la El, să ne încredem în El, să umblăm cu El, să vorbim cu El. Ne invită să Îi predăm Lui tot ce avem și suntem, pentru ca, atunci când ne va cere să

facem un sacrificiu pentru El să putem fi gata și dispuși să ascultăm. Noi ne vom putea bucura de plinătatea harului lui Dumnezeu numai dacă Îi predăm totul lui Hristos. Vom cunoaște adevărata fericire numai dacă păstrăm focul aprins pe altarul de jertfă. Dumnezeu le va da o moștenire mai mare în viitor celor care au făcut cel mai mult în prezent. În fiecare zi, prin diferite împrejurări, El ne pune la încercare și, prin fiecare efort făcut cu credincioșie, Își alege lucrătorii, nu pentru că ei ar fi desăvârșiți, ci pentru că sunt gata să lucreze pentru El, lăsând la o parte egoismul. – *Our High Calling*, p. 191

În timp ce lumea are nevoie de simpatie, de rugăciunile și ajutorul poporului lui Dumnezeu, are nevoie să Îl vadă pe Hristos în viața urmașilor Săi, poporul lui Dumnezeu are nevoie de ocazii în care să-și manifeste simpatia și înțelegerea, să facă rugăciuni eficiente și să-și dezvolte un caracter asemenea modelului divin. Tocmai pentru a ne oferi aceste ocazii Dumnezeu a lăsat să fie printre noi săraci, nefericiți, bolnavi și suferinzi. Ei sunt moștenirea lăsată de Hristos bisericii Sale și trebuie să fie îngrijiți așa cum i-ar îngriji Hristos. În acest fel, Dumnezeu îndepărtează zgura și purifică aurul, oferindu-ne acea dezvoltare a inimii și a caracterului de care avem nevoie. ...

Plasându-i printre noi pe săraci și suferinzi, Domnul ne pune la probă ca să ne descopere ce este în inimile noastre. ...

Lumea nu va fi convinsă atât prin învățăturile date de la amvon, cât prin felul de viață al membrilor bisericii. Predicatorul prezintă partea teoretică a Evangheliei, dar evlavia practică a bisericii este cea care îi dovedește puterea. – *In Heavenly Places*, p. 324

Joi, 23 noiembrie

O dragoste mai mare

Cum Și-a manifestat Domnul Hristos dragostea față de sărmanii oameni muritori? Sacrificându-Și slava, bogățiile și chiar viața Sa prețioasă. El a acceptat să trăiască o viață de umilință și de mari suferințe. S-a supus batjocurii pline de cruzime a unei mulțimi înfuriate, criminale, și celei mai cumplite morți, aceea pe cruce. Domnul Hristos a spus: „Aceasta este porunca Mea: să vă iubiți unii pe alții, cum v-am iubit Eu. Nu este mai mare dragoste decât să-și dea cineva viața pentru prietenii săi. Voi sunteți prietenii Mei, dacă faceți ce vă poruncesc Eu”. Noi dovedim că suntem prieteni cu Hristos atunci când ascultăm implicit de voința Sa. ... Cine ascultă porunca de a ne iubi unii pe alții așa cum ne-a iubit Hristos?

Frate ... , dacă vrei să ascuți porunca Domnului Hristos, tu trebuie să ai o dragoste mai statornică, neamestecată cu egoism și mai profundă decât ai avut până acum. – *Mărturii*, vol. 1, p. 690

Dragostea noastră este adeseori egoistă, deoarece noi înșine o îngrădim în cadrul unor limite prestabilite. Atunci când ne vom apropia de Hristos și vom avea o părtășie strânsă cu El, dragostea, compasiunea și faptele noastre de generozitate vor deveni mai profunde, mai cuprinzătoare, întărindu-se prin exercițiu. Dragostea și preocuparea urmașilor lui Hristos trebuie să fie atât de vaste, încât să cuprindă întreaga lume. Cei care trăiesc doar pentru „eu” și „al meu” vor pierde cerul. ...

... În jurul vostru sunt oameni care suferă, care au nevoie de cuvinte de simpatie, de dragoste și de bunătate, precum și de rugăciunile noastre umile și pline de compasiune. Unii suferă sub mâna de fier a sărăciei, alții suferă de boli, iar alții, de dureri sufletești, de descurajare și de tristețe. Asemenea lui Iov, voi trebuie să fiți ochi pentru cei orbi și picioare pentru cei șchiopi, să cercetați cazurile pe care nu le cunoașteți ca să vedeți cum le puteți ușura nevoile și cum puteți ajuta acolo unde este cel mai mult nevoie de ajutor. – *Mărturii*, vol. 3, p. 530

Cu cât ne vom asemăna mai mult în caracter cu Mântuitorul nostru, cu atât mai mare va fi dragostea noastră față de cei pentru care a murit El. Creștinii care manifestă un spirit de iubire neegoistă unii față de alții dau o mărturie în favoarea lui Hristos, pe care cei necredincioși nu pot să o nege și căreia nu pot să-i reziste. Este imposibil să estimăm puterea unui asemenea exemplu. Nimic nu va învinge cu atâta succes uneltirile lui Satana și ale emisarilor săi, nimic nu va zidi Împărăția Răscumpărătorului atât de mult ca dragostea lui Hristos manifestată de membrii bisericii. ...

Oricât de înaltă i-ar fi mărturisirea de credință, cel a cărui inimă nu este plină de dragoste pentru Dumnezeu și pentru semenii săi nu este un ucenic al lui Hristos. Chiar dacă are o mare credință și chiar dacă are puterea să facă minuni, fără dragoste, credința lui este fără valoare. Poate să dea dovadă de o mare generozitate, dar, dacă își dă averea ca să-i hrănească pe cei săraci din oricare alt motiv decât dragostea adevărată, faptele lui nu-l vor recomanda pentru a se bucura de favoarea lui Dumnezeu. – *Mărturii*, vol. 5, p. 167–168

Vineri, 24 noiembrie

Studiu suplimentar

Divina vindecare, „Vindecarea sufletului”, p. 73–79.

Misiunea în beneficiul celor influenți

Sabat după-amiază, 25 noiembrie

Cei care aparțin claselor înalte ale societății trebuie căutați cu o iubire duioasă, cu o atenție și o considerație frățească. Oamenii de afaceri, aflați în poziții înalte de răspundere, oamenii inventivi, cu aptitudini și capacități vaste și cu o profundă cunoaștere științifică, oamenii de geniu, învățătorii Evangheliei, a căror minte încă nu a fost atrasă spre adevărurile speciale pentru acest timp, trebuie să fie primii care să audă chemarea. Invitația Evangheliei trebuie să le fie adresată tuturor acestora. ...

Cei care ocupă poziții înalte în lume, datorită educației, bogăției sau talentului lor, sunt rareori abordați în mod personal cu privire la interesele lor sufletești. Mulți lucrători creștini ezită să se apropie de această categorie de oameni. Dar nu ar trebui să fie așa. Dacă am vedea că un om se înecă, nu am sta nepăsători, uitându-ne cum moare, doar pentru că este avocat, comerciant sau judecător. Dacă am vedea niște oameni îndreptându-se grăbiți spre marginea unei prăpastii, nu am ezita să-i avertizăm să se întoarcă, oricare ar fi fost poziția sau răspunderea lor. De aceea, nu ar trebui să ezităm să-i avertizăm pe oameni de pericolul în care se află sufletul lor. – *Parabolele Domnului Hristos*, p. 230

Există mulți ... oameni pe care El dorește să-i aducă în legătură cu biserica Sa. Aceștia simpatizează cu poporul Domnului. Dar legăturile pe care le au cu lumea îi țin cu putere. Acești oameni au nevoie de curaj moral pentru a lua poziție alături de cei de condiție umilă. Ar trebui depus un efort deosebit pentru aceste suflete, care se află într-un așa de mare pericol din cauza răspunderilor și relațiilor lor.

Se spun multe cu privire la datoria noastră față de cei săraci neglijați, dar nu ar trebui acordată ceva mai multă atenție și bogăților neglijați? Mulți privesc această clasă ca fiind compusă din oameni lipsiți de

speranță și fac puțin pentru a le deschide ochii acelor care, orbiți și amețiți de strălucirea slavei pământești, au pierdut veșnicia din calculele lor. Mii de oameni bogați au coborât în mormânt neavertizați. Dar, oricât de indiferenți ar părea, mulți dintre cei bogați au sufletele împovărate. „Cine iubește argintul nu se satură niciodată de argint și cine iubește bogăția multă nu trage folos din ea” (Eclesiastul 5:10). – *Divina vindecare*, p. 209-210

Mai este și o altă primejdie la care sunt expuși în special cei bogați ... . În lume, mulți oameni prosperi, care n-ar ceda nicicând formelor obișnuite de viciu, sunt totuși nimiciți prin iubirea de bogății. Nu cupa cea goală este cel mai greu de dus, ci cupa care este plină ochi. Aceasta trebuie purtată într-un echilibru perfect. Nenorocirile și suferințele aduc dezamăgire și tristețe, dar prosperitatea este cea mai periculoasă pentru viața spirituală. ...

Adesea, se solicită rugăciuni pentru cei ce suferă din cauza bolii sau a vreunei nenorociri; dar cel mai mult au nevoie de rugăciunile noastre oamenii prosperi și influenți. ...

... Dar oamenii care stau, ca să zicem așa, într-un turn semeț și care, din cauza poziției lor, ar trebui să aibă o mare înțelepciune, aceștia sunt în cea mai mare primejdie. Dacă nu aleg să depindă de Dumnezeu, astfel de oameni vor cădea cu siguranță. – *Divina vindecare*, p. 211–212

Duminică, 26 noiembrie

Nebucadnețar

Dumnezeu vrea ca toți oamenii să fie salvați, pentru că El a făcut totul dându-L pe singurul Său Fiu să plătească răscumpărarea omului. Cei care vor pieri vor pieri pentru că nu au vrut să fie adoptați și să devină copii ai lui Dumnezeu prin Isus Hristos. Mândria îl împiedică pe om să primească prevederile mântuirii. Dar, prin meritele sale, omul nu va putea să stea în prezența lui Dumnezeu. Ceea ce îl face pe un om să fie plăcut lui Dumnezeu este harul lui Hristos, de care poate avea parte prin credința în Numele Lui. Nu faptele, nici sentimentele pline de avânt și fericire sunt dovada că omul este ales de Dumnezeu, pentru că cei aleși sunt aleși prin Hristos.

Isus spune: „Pe cel ce vine la Mine nu-l voi izgoni afară” (Ioan 6:37). Când un păcătos pocăit vine la Hristos, conștient de vinovăția și de nevrednicia sa și convins că merită să fie pedepsit, dar se sprijină pe harul și iubirea lui Hristos, el nu va fi niciodată respins. – *Our High Calling*, p. 78

În viața lui Daniel, dorința de a-I aduce slavă lui Dumnezeu era mai puternică decât orice. El a înțeles că stând în prezența unor oameni cu mare autoritate, dacă nu ar fi reușit să facă să fie recunoscut Dumnezeu ca sursă a înțelepciunii lui, ar fi fost un slujitor necredincios. Și această continuă recunoaștere a Dumnezeului cerului înaintea prinților și oamenilor de stat nu a micșorat nici cu o iotă autoritatea sa. Împăratul Nebucadnețar, înaintea căruia Daniel a onorat de atâtea ori Numele lui Dumnezeu, a fost în cele din urmă convertit și a învățat ceva: „Acum, eu, Nebucadnețar, laud, înalț și slăvesc pe Împăratul cerurilor”.

Împăratul de pe tronul Babilonului a devenit un martor pentru Dumnezeu, aducându-și mărturia cu elocvență și căldură, dintr-o inimă care se făcuse părtașă de îndurarea și harul, de dreptatea și pacea naturii divine. – Comentariile Ellen G. White în *CBAZȘ*, vol. 4, p. 1170

În lucrarea pentru această clasă [a celor bogați și puternici], vor apărea multe descurajări, se vor face multe descoperiri ce vor sfâșia inima. Dar la Dumnezeu toate lucrurile sunt cu puțință. El poate și va lucra prin uneltele omenești la mințile oamenilor ale căror vieți au fost închinete câștigării de bani.

Se vor face minuni prin convertiri sincere, minuni pe care acum nu le bănuim. Cei mai mari oameni de pe pământ nu se află dincolo de puterea unui Dumnezeu făcător de minuni. Dacă aceia care sunt împreună-lucrători cu El își vor face datoria cu credincioșie și curaj, Dumnezeu va converti oameni care ocupă locuri de răspundere, oameni cu influență și intelect strălucit. Prin puterea Duhului Sfânt, mulți vor fi conduși să accepte principiile divine. – *Divina vindecare*, p. 215–216

Luni, 27 noiembrie

Naaman

Puțini și-au dat seama de însemnătatea cuvintelor rostite de Hristos atunci când, în sinagoga din Nazaret, El S-a anunțat ca fiind Cel Uns. El Și-a făcut cunoscută misiunea Sa, aceea de a mângâia, de a binecuvânta și de a-i mântui pe cei întristați și păcătoși; și, apoi, văzând că mândria și necredința stăpâneau inimile ascultătorilor Săi, El le-a reamintit că, în trecut, Dumnezeu Se îndepărtase de poporul Său ales din cauza necredinței și a răzvrătirii lui și li Se descoperise celor din țările păgâne care nu au respins lumina cerului. Văduva din Sarepta și Naaman sirianul trăiseră potrivit întregii lumini pe care o avuseseră, de aceea ei au fost socotiți neprihăniți mai degrabă decât poporul ales al lui Dumnezeu, care

se abătuse de la El și sacrificase principiile pentru o viață ușoară și onoare lumească. – *Faptele apostolilor*, p. 416

Unii sunt în mod deosebit potriviți să lucreze pentru cei din clasele sociale superioare. Aceștia ar trebui să caute înțelepciune de la Dumnezeu, pentru a ști cum să ajungă la inima acestor oameni, nu doar să facă în mod întâmplător cunoștință cu ei, ci, printr-un efort personal și o credință vie, să trezească în aceștia nevoile sufletului, să-i călăuzească în cunoașterea adevărului, așa cum este el în Isus.

Mulți presupun că, pentru a-i contacta pe cei din înalta societate, trebuie adoptate un stil de viață și o metodă de lucru potrivite cu gusturile lor pretențioase. Se crede că, pentru acest lucru, este esențială aparența bogăției, clădirile scumpe, îmbrăcămintea costisitoare, trăsura și un anturaj monden, conformarea la obiceiurile lumești, poleiala artificială a înaltei societăți, cultura clasică, harul oratoriei. Acest lucru este o greșală. Calea politicii lumești nu este calea lui Dumnezeu de a ajunge la inima celor din înalta societate. Ceea ce-i va mișca într-adevăr este prezentarea hotărâtă și fără egoism a Evangheliei lui Hristos. – *Divina vindecare*, p. 213

Adevărul trebuie să fie prezentat cu tact divin, cu blândețe și cu delicatețe. El trebuie să vină dintr-o inimă care a fost sensibilizată și umplută cu compasiune. Noi trebuie să avem o comuniune strânsă cu Dumnezeu, pentru ca eul să nu se înalțe, cum s-a întâmplat cu Iehu, și să revărsăm asupra celor din jur un torent de cuvinte nepotrivite, care nu sunt ca roua sau ca ploaia liniștită care înviează plantele ofilite. Atunci când căutăm să câștigăm suflete la Hristos, cuvintele noastre trebuie să fie blânde, delicate. Dumnezeu va fi înțelepciune pentru cel care caută înțelepciunea din sursa divină. Trebuie să căutăm ocazii la tot pasul, să veghem în rugăciune și să fim întotdeauna gata să răspundem oricui ne cere socoteală de nădejdea care este în noi, cu blândețe și cu teamă. Ca să nu creăm o impresie nefavorabilă asupra unui suflet pentru care a murit Hristos, trebuie să ne păstrăm inima înălțată spre Dumnezeu, astfel încât, atunci când apare ocazia, să putem rosti cuvântul potrivit la vremea potrivită. Dacă vă angajați astfel în lucrarea lui Dumnezeu, Duhul lui Dumnezeu va fi ajutorul vostru. Duhul Sfânt va aplica acelui suflet cuvântul rostit cu dragoste. Adevărul va avea o putere de trezire, când va fi rostit sub influența harului lui Hristos. – *Mărturii*, vol. 6, p. 400

Marți, 28 noiembrie

Mărturia pentru cei cu studii: Nicodim

Succesul soliei Evangheliei nu depinde de discursuri erudite, de mărturii elocvente sau de argumente profunde. El depinde de simplitatea mesajului și de felul în care este adaptat la nevoile celor care flămânez după pâinea vieții. „Ce trebuie să fac ca să fiu mântuit?” Aceasta este dorința sufletului.

Mii de oameni pot fi abordați în maniera cea mai simplă și mai umilă. Adesea, intelectualii cei mai educați, cei care sunt priviți de lume ca fiind oamenii cei mai talentați, sunt înviorați de cuvintele simple ale unei persoane care Îl iubește pe Dumnezeu și care poate vorbi despre iubirea Sa la fel de natural cum vorbește un om lumesc despre lucrurile care îl interesează cel mai mult pe el. – *Parabolele Domnului Hristos*, p. 231–232

Nicodim era un membru al Sinedriului și împreună cu alții fusese mișcat de învățătura lui Isus. Fiind martor al lucrărilor minunate ale lui Hristos, în mintea lui s-a întipărit convingerea că Acesta era Trimisul lui Dumnezeu. Prea mândru pentru a recunoaște pe față că era atras de Învățătorul Galileean, a căutat să aibă o convorbire cu El în ascuns. În această convorbire, Isus îi descoperise planul mântuirii, cum și misiunea Sa în lume; cu toate acestea, Nicodim ezitase. El a ascuns adevărul în inima sa și, timp de trei ani, nu s-au văzut decât puține roade. ... Când, în cele din urmă, Hristos a fost înălțat pe cruce, Nicodim și-a amintit de cuvintele pe care El i le spusese în timpul convorbirii din noaptea aceea, pe Muntele Măslinilor: „După cum a înălțat Moise șarpele în pustie, tot așa trebuie să fie înălțat și Fiul omului” (Ioan 3:14) și atunci L-a văzut în Isus pe Mântuitorul lumii. ...

Acum, când iudeii căutau să nimicească tânăra biserică, Nicodim s-a ridicat în apărarea ei. Fără precauție și șovăială, el a încurajat credința ucenicilor și și-a folosit averea pentru a sprijini biserica din Ierusalim și înaintarea lucrării Evangheliei. Aceia care altădată i-au dat cinste, acum își băteau joc de el și-l prigoneau; el a devenit sărac în bunurile lumii acesteia, totuși nu a șovăit în apărarea credinței sale. – *Faptele apostolor*, p. 104–105

Experiența apostolului Pavel la întâlnirea sa cu filosofii din Atena prezintă o lecție pentru noi. Prezintă Evanghelia înaintea adunării din Areopag, Pavel a întâmpinat logica pe tărâmul logicii, știința cu știință, filosofia cu filosofie. Cei mai înțelepți ascultători ai săi au fost uimiți și

reduși la tăcere. Cuvintele sale nu admiteau replică. Dar efortul acesta a adus puține roade. Puțini au fost convinși să accepte Evanghelia. Din acel moment, Pavel a adoptat o manieră diferită de lucru. El a evitat argumentele sofisticate și dezbateri ale teoriilor și i-a îndreptat pe oameni cu simplitate, către Hristos ca Mântuitor al păcătoșilor. ...

Cei care lucrează pentru clasele sociale superioare să se poarte cu demnitate, amintindu-și că tovarășii lor sunt îngerii. Vistieria minții și a inimii lor să fie plină de „stă scris”. Atârnați în sala memoriei cuvintele prețioase ale lui Hristos. Ele trebuie prețuite cu mult mai mult decât aurul sau argintul. – *Divina vindecare*, p. 214–215

Miercuri, 29 noiembrie

Misiunea în beneficiul celor bogați

Există o lucrare care trebuie făcută pentru cei bogați. Ei au nevoie să fie conștientizați cu privire la responsabilitatea lor, arătându-li-se că lor le-au fost încredințate darurile cerului. Oamenilor înstăriți trebuie să li se amintească faptul că vor trebui să dea socoteală în fața Aceluia care îi va judeca pe cei vii și pe cei morți. Ei au nevoie de lucrarea voastră, făcută cu iubire și temere de Dumnezeu. Prea adesea, acești oameni se încred în bogățiile lor și nu sunt conștienți de pericolul în care se află. Ochii minții lor trebuie atrași spre lucrurile care au o valoare nepieritoare. Ei trebuie să recunoască autoritatea Celui ce reprezintă adevărata bunătate și care spune: „Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă. Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre. Căci jugul Meu este bun și sarcina Mea este ușoară” (Matei 11:28-30). – *Parabolele Domnului Hristos*, p. 230

Chiar și tânărul [bogat] Îl admira pe Domnul Hristos. Inima lui era atrasă de Mântuitorul. Dar el nu a fost gata să accepte principiul Său cu privire la sacrificiul de sine. El a dorit viața veșnică, dar nu a fost dispus să primească în suflet acea iubire neegoistă, care înseamnă viața, și s-a îndepărtat întristat de Domnul Hristos.

În timp ce tânărul pleca, „Isus a luat din nou cuvântul și le-a zis: «Fiilor, cât de anevoie este pentru cei ce se încred în bogății să intre în Împărăția lui Dumnezeu. Mai lesne este să treacă o cămilă prin urechile unui ac, decât să intre un om bogat în Împărăția lui Dumnezeu.» Ucenicii au rămas și mai uimiți”. Ei și-au dat acum seama că erau și ei cuprinși în solemnă avertizare. În lumina cuvintelor Mântuitorului, taina lor,

dorința lor de putere și bogăție a fost dată pe față. – *Parabolele Domnului Hristos*, p. 393-394

Biblia nu condamnă niciun om pentru că este bogat, dacă și-a câștigat bogățiile în mod cinstit. Nu banii, ci iubirea de bani este rădăcina tuturor relelor. Dumnezeu este Acela care le dă oamenilor puterea să facă avere, și, în mâinile celui care acționează ca administrator al lui Dumnezeu, folosindu-și mijloacele în mod dezinteresat, bogăția este o binecuvântare atât pentru posesorul ei, cât și pentru lume. Însă mulți, absorbiți de interesul lor pentru comori lumești, devin insensibili față de cerințele lui Dumnezeu și nevoile semenilor lor. Ei își privesc bogăția ca pe un mijloc de a se autoglorifica. Ei strâng casă după casă, pământ lângă pământ; își umplu căminele cu lux, în timp ce pretutindeni în jurul lor sunt ființe omenești aflate în mizerie și ticăloșie, în boală și pe moarte. Aceia care își dedică astfel viețile slujirii eului nu dezvoltă în ființa lor atributele lui Dumnezeu, ci atributele celui rău.

Acești oameni au nevoie de Evanghelie. Au nevoie ca ochii să le fie întorși de la deșertăciunea lucrurilor materiale, pentru a privi către valoarea bogățiilor nepieritoare. Au nevoie să deprindă bucuria de a dăruii, binecuvântarea de a fi împreună-lucrători cu Dumnezeu. – *Divina vindecare*, p. 212-213

Joi, 30 noiembrie

Misiunea în beneficiul celor influenți

... Iosif din Arimateea și Nicodim au venit în ajutorul ucenicilor. Acești oameni erau membri ai Sinedriului și, ca urmare, erau cunoscuți de Pilat. Amândoi erau oameni avuți și cu influență. Ei erau hotărâți ca trupul Domnului Isus să aibă parte de o înmormântare onorabilă.

Iosif a mers plin de îndrăzneală la Pilat și i-a cerut trupul lui Isus. ...

Nici Iosif, nici Nicodim nu-L primiseră pe față pe Mântuitorul în timp ce El era în viață. Știau că un asemenea pas i-ar fi exclus din Sinedriu și au sperat că-L puteau proteja prin influența lor în consfăturile acestuia. Pentru un timp, se părea că izbutiseră, dar preoții cei șireți, văzând că ei Îl favorizează pe Hristos, le-au dejucat planurile. Isus a fost condamnat și dat să fie răstignit în absența lor. Acum, văzând că era mort, nu și-au mai ascuns deloc atașamentul față de El. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 773

Avem nevoie de o putere care să vină asupra noastră și să ne determine să manifestăm o credință fierbinte și sârguincioasă. Dacă vom fi

botezați cu Duhul Sfânt, chipul lui Hristos, nădejdea slavei, va fi format în noi. Atunci, Îl vom prezenta pe Hristos ca fiind obiectul divin al credinței și al iubirii noastre. Vom vorbi despre Hristos, ne vom ruga lui Hristos și cu privire la Hristos. Vom lăuda Numele Său cel sfânt. Le vom înfățișa oamenilor minunile Sale, renunțarea la sine și sacrificiul de sine pe care le-a dovedit El, suferințele Sale, răstignirea Sa, învierea și înălțarea Sa triumfătoare la cer. Acestea sunt subiectele inspiratoare ale Evangheliei, care vor stârni dragoste și un zel fierbinte în fiecare inimă. ...

Pentru a-i învăța pe alții despre Isus, avem nevoie de o legătură vie cu Dumnezeu. Atunci, vom putea să prezentăm o experiență personală vie, arătând ce înseamnă Hristos pentru noi prin credință. Dacă L-am primit pe Hristos, putem să vorbim cu un zel divin despre prezența continuă a puterii Sale în noi. Oamenii trebuie să fie atrași la Hristos. Eficiența jertfei Sale ispășitoare trebuie să fie subliniată mereu.

Adevărații ucenici, care stau la picioarele lui Hristos, descoperă comorile prețioase ale adevărului pe care l-a rostit Mântuitorul nostru, înțeleg semnificația lor și prețuiesc valoarea lor. Pe măsură ce ajung să fie din ce în ce mai smeriți și din ce în ce mai dispuși să se lase învățați, mintea lor va fi deschisă pentru a descoperi lucrurile minunate ale Legii Sale, deoarece Hristos le-a prezentat în afirmații clare și precise. – *Solii alese*, cartea 3, p. 186–187

Dacă am putea înțelege cu câtă seriozitate a lucrat Isus pentru a semăna în lume sămânța Evangheliei, am lucra neobosiți pentru a le duce pâinea vieții sufletelor care pier.

Observați spiritul marelui Maestru-Lucrător. Învățați de la Prietenul păcătoșilor cum să le slujiți celor bolnavi de păcat. Inima Domnului a fost întotdeauna foarte sensibilă față de suferința omenească. ...

Slujitorii lui Dumnezeu trebuie să lucreze pentru cei din clasa de sus, dar aceasta nu înseamnă că trebuie să se lege de cei onorați de lume și să depindă de ei pentru putere, influență și succes. Adesea, Dumnezeu va atinge inima celor aflați în poziții de răspundere să le acorde favoare celor din poporul Său care păzesc poruncile Sale. Dar, când Îl nesocotesc pe Dumnezeu pentru a cere să fie recunoscuți de oamenii lumii, slujitorii Săi schimbă puterea pentru slăbiciune. – *The Upward Look*, p. 330–331

Vineri, 1 decembrie

Studiu suplimentar

Istoria mântuirii, „Îngroparea”, p. 227–229.

Misiunea în beneficiul celor greu de abordat (I)

Sabat după-amiază, 2 decembrie

Domnul Isus privește fiecare suflet cu mare interes. El a spus că biserica Sa trebuie să-și păstreze cu grijă caracterul spiritual. Biserica este în lume și are de făcut o lucrare pentru lume. ...

Astăzi, adevărul trebuie să le fie vestit tuturor națiunilor, neamurilor, limbilor și popoarelor. Domnul Hristos dorește ca noi să lucrăm în așa fel încât să nu stârnim nicio prejudecată, deoarece, atunci când sunt trezite prejudecăți, unii nu mai vor să audă adevărul.

Noi suntem încă în această lume, unde mai există astfel de bariere și trebuie să lucrăm într-u mod care să ne dea posibilitatea să ajungem la toate clasele sociale. Fie ca obstacolele de acum să nu vă îngrijoreze și să nu distrugă credința și încrederea voastră în Dumnezeu. – *Astăzi cu Dumnezeu*, p. 269 (17 sept.)

Apostolul nu a fost amăgit de ceea ce a văzut în acest centru al culturii. Natura sa spirituală era atât de obișnuită cu farmecul lucrurilor cerești, încât bucuria și strălucirea bogățiilor care niciodată nu vor pieri făceau fără valoare în ochii săi pompa și splendoarea de care era înconjurat. Când a văzut lucrurile cele mărețe din Atena, el și-a dat seama de puterea lor amăgitoare asupra iubitorilor de artă și știință, și mintea lui a fost profund impresionată de importanța lucrării care îi stătea înaintea. ...

... „În sinagogă stătea de vorbă cu iudeii și cu oamenii temători de Dumnezeu, iar în piață stătea de vorbă în fiecare zi cu aceia pe care-i întâlnea.” Însă lucrarea sa principală în Atena era aceea de a duce vestea mântuirii la aceia care nu aveau o înțelegere luminată cu privire la Dumnezeu și la planul Său față de lumea căzută. În curând, apostolul avea să întâmpine păgânismul în forma cea mai subtilă și atrăgătoare. – *Faptele apostolilor*, p. 234

... Atâta timp cât nu au o vie legătură cu Izvorul oricărei creșteri spirituale, membrii bisericii lui Dumnezeu de astăzi nu vor fi gata pentru vremea secerișului. Dacă nu își mențin lămpile pregătite și arzând, nu vor putea primi o înnoită măsură a harului în vreme de deosebită nevoie.

Numai aceia care primesc mereu noi și proaspete măsuri de har vor avea putere potrivită cu nevoile lor zilnice și capacitatea de a folosi această putere. În loc să privească spre un timp în viitor, când, printr-o înzestrare deosebită cu putere spirituală, să primească o destoinicie miraculoasă pentru câștigarea de suflete, ei se predau zilnic lui Dumnezeu ca să-i facă vase potrivite pentru a fi folosite de El. Ei trebuie să valorifice zilnic ocaziile de slujire care stau la îndemâna lor. Zilnic, ei trebuie să dea mărturie pentru Domnul oriunde, fie în preocupările mărunte ale vieții de cămin, fie într-un domeniu de folos public. – *Faptele apostolilor*, p. 55

Duminică, 3 decembrie

Un evreu în Atena

Iudeii necredincioși din Tesalonic, plini de gelozie și ură față de apostoli și nemulțumiți că nu reușiseră decât să îi izgonească din cetatea lor, i-au urmărit și la Bereea și au stârnit împotriva lor furia clasei celei mai de jos. Temându-se să nu-i facă vreun rău lui Pavel dacă ar rămâne acolo, frații l-au trimis la Atena, însoțit de câțiva dintre bereenii care primiseră de curând credința.

În felul acesta, prigoana îi urmărea pe învățătorii adevărului din cetate în cetate. Vrajmașii lui Hristos nu puteau împiedica înaintarea Evangheliei, dar au izbutit să facă lucrarea apostolilor deosebit de grea. Și totuși, cu toată împotrivirea și lupta, Pavel se avânta mereu înainte, hotărât să aducă la îndeplinire planul lui Dumnezeu, descoperit lui în viziune, la Ierusalim: „Te voi trimite departe, la neamuri” (*Faptele 22:21*). – *Faptele apostolilor*, p. 232–233

Cetatea Atena era metropola păgânismului. Aici, Pavel nu s-a întâlnit cu o populație neștiutoare și credulă, ca la Listra, ci cu niște oameni renumiți pentru inteligența și cultura lor. Pretutindeni, ochiul era izbit de statuile zeilor și ale eroilor istoriei și poeziei, zeificați de ei, în timp ce mărețele lucrări arhitecturale și picturile reprezentau gloria națională și adorarea de către popor a zeităților păgâne. Simțurile oamenilor erau încântate de frumusețea și splendoarea artei. La fiecare colț, sanctuare și temple nespuse de costisitoare își ridicau formele lor masive. Victorii

de arme și fapte ale oamenilor celebri erau comemorate prin sculpturi, sanctuare și plăci. Toate acestea făceau din Atena o vastă galerie de artă.

Pe când Pavel privea la frumusețea și măreția ce-l înconjură și vedea cetatea dedată cu totul la idolatrie, spiritul său a fost întărâtat de gelozie pentru Dumnezeu, pe care el l-a văzut dezonorat în orice loc și inima i-a fost copleșită de milă față de oamenii din Atena, care, cu toată cultura lor intelectuală, erau necunoscători ai Dumnezeului Celui adevărat. – *Faptele apostolilor*, p. 233–234

A fi una cu Hristos prin credință este o relație statornică; orice altă unire trebuie să piară. Hristos ne-a ales mai întâi, plătind un preț infinit pentru răscumpărarea noastră și adevăratul credincios îl alege pe Isus să fie cel dintâi, cel de pe urmă și mai presus de orice. Dar această unire cu El costă ceva. Este o relație de prea mare dependență ca să poată intra în ea un om mândru. Toți cei care doresc să fie una cu Hristos trebuie să simtă că au nevoie de sângele Său ispășitor. În ei trebuie să aibă loc o schimbare a inimii. Ei trebuie să-și supună voința voinței lui Dumnezeu. Trebuie să existe o luptă pentru a învinge obstacolele dinăuntru și din afară. Trebuie să se facă o lucrare de detașare, de desprindere, și, în același timp, una de atașare. Mândria egoismul, vanitatea și iubirea de lume – păcatul în toate formele sale – trebuie să fie biruite dacă vrem să fim una cu Hristos. Mulți consideră că viața de creștin este atât de grea și sunt atât de nestatornici, de schimbători, din cauză că încearcă să se atașeze de Hristos fără să se detașeze de idoli pe care îi iubesc. – Comentariile Ellen G. White în *CBAZȘ*, vol. 5, p. 114

Luni, 4 decembrie

Pavel în Areopag

Nu după multă vreme, bărbații de seamă din Atena au aflat despre prezența în cetatea lor a unui învățător singuratic, care le prezenta oamenilor învățături noi și neobișnuite. Unii dintre aceștia l-au căutat pe Pavel și au intrat în discuție cu el. În scurt timp, în jurul lor s-a strâns o mare mulțime de ascultători. Unii erau gata să își bată joc de apostol, ca de unul care era sub nivelul lor atât din punct de vedere social, cât și intelectual, și aceștia vorbeau batjocoritor între ei: „Ce vrea să spună palavragiul acesta?” Alții, când l-au auzit că vestește pe Isus și învierea, ziceau: „Pare că vestește niște dumnezei străini”.

Printre cei care l-au înconjurat pe Pavel în piață erau „unii din filozofii epicurieni și stoici”; însă aceștia, cum și toți ceilalți care au venit în

legătură cu el, au văzut curând că Pavel avea o bogăție de cunoștințe chiar mai mare decât a lor. Puterea lui intelectuală a impus respect învățaților, iar argumentarea plină de căldură și logică și puterea lui oratorică țineau încordată atenția tuturor celor care ascultau. Ascultătorii săi au recunoscut că nu era un necunosător, ci era în stare să prezinte tuturor claselor argumente convingătoare în sprijinul învățaturii pe care o dădea. Astfel, apostolul a stat foarte curajos, întâmpinându-i pe potrivnicii săi pe terenul lor, înfruntând logica cu logică, filosofia cu filosofie și elocvența cu elocvență. – *Faptele apostolilor*, p. 235

Cercetând Scripturile, Pavel a aflat că, în cursul veacurilor, dintre cei care au fost „chemați” nu au fost „mulți înțelepți în felul lumii, nici mulți puternici, nici mulți de neam ales. Dar Dumnezeu a ales lucrurile nebune ale lumii ca să facă de rușine pe cele înțelepte. Dumnezeu a ales lucrurile slabe ale lumii ca să facă de rușine pe cele tari și Dumnezeu a ales lucrurile josnice ale lumii și lucrurile disprețuite, ba încă lucrurile care nu sunt, ca să nimicească pe cele ce sunt; pentru ca nimeni să nu se laude înaintea lui Dumnezeu” (1 Corinteni 1:26-29). Și astfel, privind înțelepciunea lumii în lumina crucii, Pavel s-a hotărât să nu mai cunoască „altceva decât pe Isus Hristos, și pe El, răstignit” (1 Corinteni 2:2).

În tot timpul lucrării sale de mai târziu, Pavel nu a pierdut niciodată din vedere Izvorul înțelepciunii și puterii sale. Ascultați-l ce spune el ani mai târziu: „Pentru mine, a trăi este Hristos” (Filipeni 1:21). Și iarăși: „Privesc toate aceste lucruri ca o pierdere față de prețul nespus de mare al cunoașterii lui Hristos Isus, Domnul meu. Pentru El am pierdut toate ... ca să câștig pe Hristos și să fiu găsit în El, nu având o neprihănire a mea, pe care mi-o dă Legea, ci aceea care se capătă prin credința în Hristos, neprihănirea pe care o dă Dumnezeu prin credință. Și să-L cunosc pe El și puterea învierii Lui și părtășia suferințelor Lui” (Filipeni 3:8-10). – *Faptele apostolilor*, p. 127–128

Așteptăm noi să locuim împreună cu Hristos în lumea eternă? Atunci trebuie să locuim cu El aici, pentru ca El să ne poată ajuta în orice vreme de încercare și ispitire și să ne facă să fim gata pentru venirea Lui pe norii cerului. ... Nu putem să-L ținem pe Hristos departe de viața noastră, așa cum facem acum, și totuși să fim potriviți să stăm împreună cu El în ceruri. El trebuie să fie totul în tot în ceruri și trebuie să fie totul în tot pe pământ. – *Review and Herald*, May 5, 1891

Marți, 5 decembrie

Pavel și Dumnezeu necunoscut

Priviți-l pe Pavel în Atena, aflat înaintea conciliului din Areopag... . Observați cum îi îndrumă pe ascultători, cu un tact născut din dragostea divină spre Iehova, ca fiind „Dumnezeul cel necunoscut”, căruia ei I se închinau fără să știe și, citând cuvintele unuia dintre poeții lor, îl descrie ca fiind Tatăl lor ceresc. Ascultați-l cum, în acea perioadă a castelurilor sociale, când drepturile demnității omului erau întru totul nerecunoscute, el prezintă marele adevăr al frățietății omenesti, declarând că Dumnezeu „a făcut ca toți oamenii, ieșiți dintr-unul singur, să locuiască pe toată fața pământului”. Apoi, Pavel arată cum planurile milei și harului lui Dumnezeu străbat ca un fir de aur toate lucrările Sale cu oamenii. – *Istoria mântuirii*, p. 312

Pavel a stat în picioare în mijlocul Areopagului și le-a prezentat oamenilor din Atena maiestrea viului Dumnezeu în contrast cu închinarea lor idolatră.

„Bărbați atenieni!” a zis el. „În toate privințele vă găsesc foarte religioși. Căci, pe când străbăteam cetatea voastră și mă uitam de aproape la lucrurile la care vă închinați voi, am descoperit chiar și un altar pe care este scris: «Unui Dumnezeu necunoscut!» Ei bine, ceea ce voi cinstiți fără să cunoașteți, aceea vă vestesc eu. Dumnezeu, care a făcut lumea și tot ce este în ea, este Domnul cerului și al pământului și nu locuiește în temple făcute de mâini. El nu este slujit de mâini omenesti, ca și când ar avea trebuință de ceva, El, care dă tuturor viața, suflarea și toate lucrurile. El a făcut ca toți oamenii, ieșiți dintr-unul singur, să locuiască pe toată fața pământului; le-a așezat anumite vremi și a pus anumite hotare locuințelor lor, ca ei să caute pe Dumnezeu și să se silească să-L găsească bătând, măcar că nu este departe de fiecare din noi. Căci în El avem viața, mișcarea și ființa, după cum au zis și unii din poeții voștri: «Suntem din neamul Lui...» Astfel dar, fiindcă suntem de neam din Dumnezeu, nu trebuie să credem că Dumnezeirea este asemenea aurului sau argintului sau pietrei cioplite cu meșteșugirea și iscusința omului” (Faptele 17:22-29). – *Solii alese*, cartea 1, p. 292-293

Dumnezeu așteaptă roade de la biserica Sa, roade corespunzătoare cu învățăturile date de Hristos, vrednice de adevărul pe care susținem că îl credem și care să descopere înțelepciunea și harul lui Hristos. Domnul cheamă la o slujire devotată, o lucrare care îi va căuta pe oameni

acolo unde se află, care va fi de acord cu ei ori de câte ori este posibil, dar fără a tăgădui adevărul. Nu trebuie să rămânem închiși între patru pereți, astfel ca lumina noastră să nu poată să ajungă și la alții. Există un teren comun unde putem sta împreună cu cei care au altă credință, unde putem fi de acord în principii și cu privire la învățăturile date de Hristos. Puțini vor deveni combativi asupra acestor principii sfinte. – *Manuscript 104, 1898*

Miercuri, 6 decembrie

Prezentarea unui Dumnezeu nou

În cuvinte de o frumusețe și de o gingășie fără seamăn, apostolul Pavel a prezentat înaintea înțelepților din Atena scopul divin în creșterea și împărțirea raselor și popoarelor.

„Dumnezeu care a făcut lumea și tot ce este în ea”, spune apostolul, „este Domnul cerului și al pământului și nu locuiește în temple făcute de mâini. El nu este slujit de mâini omenești, ca și când ar avea trebuință de ceva, El, care dă tuturor viața, suflarea și toate lucrurile. El a făcut ca toți oamenii, ieșiți dintr-unul singur, să locuiască pe toată fața pământului; le-a așezat anumite vremuri și a pus anumite hotare locuinței lor, ca ei să caute pe Dumnezeu și să se silească să-L găsească bătând, măcar că nu este departe de fiecare din noi” (Faptele 17:24-27).

Dumnezeu a făcut cunoscut că oricine vrea poate intra în prevederea legământului (Ezechiel 20:37). Când a creat pământul, scopul Său a fost ca el să fie locuit de ființe a căror existență să fie o binecuvântare atât pentru ele însele, cât și una pentru alta și o cinste pentru Creatorul lor. Toți aceia care vor pot să se identifice cu acest scop. Despre ei spune că sunt „poporul pe care Mi l-am alcătuit ca să vestească laudele Mele” (Isaia 43:21). – *Profeți și regi, p. 500*

Adevăratul respect pentru Dumnezeu este imprimat de simțământul măreției Sale infinite și de conștiința prezenței Sale. Orice inimă trebuie să fie impresionată de acest simțământ al [prezenței] Celui Nevăzut. Ceasul și locul rugăciunii sunt sfinte, pentru că acolo este Dumnezeu. Și, atunci când se manifestă respect în atitudine și în comportament, simțământul din care izvorăște se va adânci. „Numele Lui este sfânt și înfricoșat” (Psalmii 111:9), declară psalmistul. Atunci când Îi rostesc Numele, îngerii își acoperă fețele. Deci cu cât respect ar trebui să luăm Numele Lui pe buzele noastre, noi, care suntem păcătoși și decăzuți! – *Profeți și regi, p. 48–49*

Pavel era extrem de preocupat ca umilința lui Hristos să se vadă și să fie înțeleasă. El era convins că, dacă oamenii ar putea fi conduși să mediteze asupra uimitoarei jertfe aduse de Maiestatea cerului, egoismul ar fi izgonit din inimile lor. Apostolul zăbovește asupra fiecărui punct, pentru ca noi să putem înțelege într-o oarecare măsură minunata bunăvoință a Mântuitorului, manifestată în favoarea păcătoșilor. El canalizează mințile mai întâi către poziția pe care Hristos a ocupat-o în cer, în sânul Tatălui Său; după aceea, Îl arată lăsându-Și deoparte slava, supunându-Se de bunăvoie condițiilor umilitoare din viața omului, asumându-Și responsabilitățile de rob și devenind ascultător până la moarte, și încă cea mai rușinoasă și revoltătoare, cu agonia cea mai lungă – moartea pe cruce. Putem contempla noi această minunată manifestare a iubirii lui Dumnezeu fără recunoștința și iubire și fără simțământul adânc al faptului că nu suntem ai noștri? Un asemenea stăpân nu ar trebui slujit din motive egoiste și în silă. – *Divina vindecare*, p. 501

Iubirea lui Hristos este un lanț de aur care leagă de Dumnezeu infinit ființele umane limitate care cred în Isus Hristos. Iubirea Domnului pentru copiii Săi depășește puterea noastră de înțelegere. Nicio știință nu poate să o definească sau să o explice. Înțelepciunea niciunui om nu o poate pătrunde sau studia. Cu cât simțim mai mult forța acestei iubiri, cu atât vom fi mai smeriți și modești. – *Comentariile Ellen G. White în CBAZȘ*, vol. 5, p. 1141

Joi, 7 decembrie

Depășirea unei limite

... Pavel ... era într-o poziție din care putea foarte ușor să spună vreun lucru care să-i irite pe încrezuții săi ascultători și astfel să ajungă în situații dificile. Dacă vorbirea lui ar fi fost un atac direct împotriva zeităților lor și contra oamenilor cu vază din cetate, ar fi fost în primejdie de a se împărtăși de soarta lui Socrate. Dar, cu un tact izvorât din iubirea divină, cu multă atenție, el le-a îndepărtat mintea de la zeitățile lor păgâne, descoperindu-le pe adevăratul Dumnezeu, care le era necunoscut. – *Faptele apostolilor*, p. 241

... Împrumutând cuvinte de la un poet de-al lor, el L-a prezentat pe Dumnezeu ca pe un Tată ai cărui copii erau ei. „În El avem viața, mișcarea și ființa”, a spus el, „după cum au zis și unii din poezii voștri: «Suntem din neamul Lui». Astfel dar, fiindcă suntem de neam din Dumnezeu, nu trebuie să credem că Dumnezeirea este asemenea aurului sau argintului sau pietrei cioplite cu meșteșugirea și iscusința omului.” ...

... Când Pavel a amintit despre învierea din morți, „unii își băteau joc, iar alții au zis: «Asupra acestor lucruri te vom asculta altădată»”. ...

Printre aceia care au auzit cuvintele lui Pavel erau unii asupra minții cărora adevărurile prezentate au adus convingere, însă ei nu au fost dispuși să se umilească, să-L recunoască pe Dumnezeu și să primească planul mântuirii. Nici frumusețea vorbirii și nici tăria argumentelor nu-l pot converti pe păcătos. Numai puterea lui Dumnezeu poate aduce adevărul în inimă. La acela care întoarce continuu spatele acestei puteri, nu se poate ajunge. Grecii umblau după înțelepciune, iar solia crucii era pentru ei nebunie, din cauză că își considerau propria înțelepciune mai presus de înțelepciunea care vine de sus. – *Faptele apostolilor*, p. 238–239

Făgăduința lui Dumnezeu ne spune: „Mă veți căuta și Mă veți găsi, dacă Mă veți căuta cu toată inima” (Ieremia 29:13).

Întreaga noastră inimă trebuie să se supună lui Dumnezeu, altfel nu se va produce în noi nicio schimbare prin care să fim făcuți iarăși asemenea Lui. Din fire, noi suntem înstrăinați de Dumnezeu. Duhul Sfânt descrie starea aceasta a noastră în următoarele cuvinte: „... morți în greșelile și în păcatele noastre”. „Tot capul este bolnav și toată inima suferă de moarte. Din tălpi până-n creștet, nimic nu-i sănătos, ci numai răni, vânătași și carne vie, nestoarse, nelegate și nealinate cu untdelemn.” Noi suntem ținuți cu putere în cursa lui Satana, „de care au fost prinși ca să-i facă voia” (Efeseni 2:1; Isaia 1:56; 2 Timotei 2:26). Dumnezeu dorește să ne vindece și să ne elibereze. Dar pentru că aceasta cere o transformare completă, o reînnoire a întregii noastre naturi, trebuie să ne supunem pe deplin lui Dumnezeu. – *Calea către Hristos*, p. 43

... Așadar fiecare om e liber să aleagă de ce putere vrea să fie stăpânit. Nimeni n-a ajuns să decadă într-atât și nimeni nu este atât de rău, încât să nu mai poată găsi dezlegare în Hristos. În locul rugăciunii, demonizatul nu putea rosti decât cuvintele lui Satana; apelul nerostit al inimii a fost totuși auzit. Niciun strigăt al vreunui suflet aflat în nevoie, chiar dacă nu este declarat în cuvinte inteligibile, nu va trece neluat în seamă. Cei care consimt să intre în legământ cu Dumnezeu nu sunt lăsați în puterea lui Satana sau în slăbiciunea propriei lor firi. – *Divina vindecare*, p. 93

Vineri, 8 decembrie

Studiu suplimentar

Solii alese, cartea 1, „Un cer de câștigat”, p. 96–97; *Patriarhi și profeți*, „Vrăjmășia lui Satana împotriva Legii”, p. 331–342.

Misiunea în beneficiul celor greu de abordat (II)

Sabat după-amiază, 9 decembrie

Căderea omului în păcat a umplut cerul de durere. ... Îngerii și-au încetat cântecele de laudă. Peste tot în curțile cerului era plâns din cauza ruinei pe care o adusese păcatul.

Fiului lui Dumnezeu, Comandantului glorios al cerului, I s-a făcut milă de neamul omenesc căzut. Inima Sa a fost mișcată de o nețărmurită milă, atunci când vaietele lumii s-au înălțat până la El. Dar iubirea divină concepușe un plan prin care omul să poată fi răscumpărat. Legea lui Dumnezeu călcăta cerea viața păcătosului. În tot universul nu se afla decât Unul singur care, în folosul omului, putea să satisfacă cerințele ei. Deoarece Legea divină este tot atât de sfântă ca Dumnezeu, numai cineva deopotrivă cu Dumnezeu putea face ispășire pentru călcarea ei. Nimeni altul, ci numai Hristos putea să răscumpere neamul omenesc de sub blestemul Legii și să-l aducă iarăși în armonie cu cerul. ... Hristos avea să coboare până în adâncurile mizeriei, pentru a salva neamul omenesc din ruină. – *Patriarhi și profeți*, p. 63

Noi trebuie să cultivăm spiritul cu care a lucrat Domnul Hristos pentru salvarea celor rătăciți. Ei sunt la fel de prețioși pentru El cum suntem noi. Sunt la fel de capabili să fie trofee ale harului Său și moștenitori ai Împărăției Sale. Dar ei sunt expuși capcanelor unui vrăjmaș viclean, sunt expuși pericolelor și pervertirii și, fără harul mântuitor al Domnului Hristos, îi așteaptă o ruină sigură. Dacă am vedea această situație în adevărata ei lumină, zelul nostru ar fi trezit și am face mai multe eforturi serioase și mai multe sacrificii ca să ne putem apropia de aceia care au nevoie de ajutorul nostru, de rugăciunile, de simpatia și de dragostea noastră. ...

Trăiesc pentru Hristos și onorează Numele Său doar aceia care Îi sunt credincioși Domnului lor, căutând să mântuiască ce este pierdut. Evlavia autentică va manifesta cu siguranță aceeași dorință arzătoare și efortul plin de zel ale Mântuitorului crucificat, pentru mântuirea celor pentru care El a murit. Dacă inimile noastre vor fi înduplecate și supuse de harul lui Hristos și dacă vor străluci de sentimentul bunătații și al iubirii lui Dumnezeu, atunci se va produce o revărsare firească a iubirii, a simpatiei și a afecțiunii spre alții. Adevărul exemplificat în viață își va exercita puterea, la fel ca aluatul ascuns în făină, asupra tuturor acelorora cu care vine în contact. – *Mărturii*, vol. 5, p. 605–606

Omul este proprietatea lui Dumnezeu și îngerii privesc cu un mare interes să vadă oameni care vor lucra cu și pentru semenii lor. Când ființele cerești îi văd pe aceia care susțin că sunt fii și fiice ale lui Dumnezeu cum fac eforturi intense, asemenea lui Hristos, pentru a-i ajuta pe cei care rătăcesc, îi văd manifestând un spirit plin de înțelegere și delicatețe față de cei care regretă și față de cei căzuți, îngerii vin mai aproape de ei și le amintesc exact cuvintele care vor înmuia sufletul și îl vor ridica. Îngerii sfinți sunt pe urmele fiecăruia dintre noi. Noi nu trebuie să îl nesocotim nici pe cel mai neînsemnat dintre oameni. – *In Heavenly Places*, p. 100

Duminică, 10 decembrie

Misiunea în zonele mai îndepărtate

... Domnul Hristos spune: „Cum M-ai trimis Tu pe Mine în lume, așa i-am trimis și Eu pe ei în lume” (Ioan 17:18). ... Fiecare suflet pe care l-a salvat Domnul Hristos este chemat să lucreze în Numele Său pentru salvarea celor pierduți. ...

... Când le întorci spatele celor care nu îți par simpatici și promițători, îți dai seama că neglijezi tocmai sufletele pe care le caută Domnul Hristos? Poate că ei au cea mai mare nevoie de înțelegerea ta, chiar în momentul când le întorci spatele. În fiecare adunare de rugăciune și închinare, există suflete care doresc cu disperare pace și odihnă. Poate că par să aibă o viață neglijentă, dar nu sunt insensibile față de influența Duhului Sfânt. Multe dintre ele ar putea fi câștigate pentru Hristos. – *Parabolele Domnului Hristos*, p. 191

Tot cerul este interesat de lucrarea de salvare a celor pierduți. Îngerii cercetează cu un mare interes să vadă cine va fi dispus să lase cele nouăzeci și nouă de oi la adăpost și să pornească prin ploaie, vijelie și furtună

să caute prin locurile pustii oaia pierdută. Cei pierduți sunt peste tot în jurul nostru și, din păcate, sunt neglijați și pier. Dar ei sunt de mare preț înaintea lui Dumnezeu, pentru că au fost răscumpărați cu prețul sângelui lui Hristos. – *In Heavenly Places*, p. 100

Când vă angajați în această lucrare, alături de voi se află tovarășii nevăzuți de ochii omenești. Îngerii cerului au fost alături de samariteanul care s-a îngrijit de străinul rănit. Îngerii din curțile cerești stau alături de toți cei care Îi slujesc lui Dumnezeu, împlinind nevoile semenilor lor. Voi vă bucurați de cooperarea personală a Domnului Hristos. El este cel care înnoiește totul și, dacă lucrați sub îndrumarea Sa, veți vedea rezultate mari. ...

... Domnul Hristos caută să-i înalțe pe toți cei care vor fi aduși într-o relație strânsă cu Sine, pentru ca noi să putem fi una cu El, după cum El este una cu Tatăl. El ne îngăduie să venim în contact cu suferințe și nenorociri pentru a ne chema să renunțăm la egoismul nostru. El caută să dezvolte în noi atributele caracterului Său – compasiunea, duișia și iubirea. Când acceptăm această lucrare de slujire, ne înscriem de bunăvoie în școala Sa, ca să fim pregătiți pentru curțile cerului. – *Parabolele Domnului Hristos*, p. 388.

El [Mântuitorul] le-a încredințat urmașilor Săi o misiune mondială. În zilele Domnului Hristos, egoismul, mândria și prejudecata înălțaseră un mare și puternic zid de despărțire între cei rânduiți să fie păzitorii descoperirilor sfinte și orice altă națiune de pe lume. Dar Mântuitorul venise să schimbe toate acestea. ... Domnul dăruie zidul de despărțire, iubirea de sine, prejudecata separatistă de naționalitate și vestește iubirea pentru toată familia omenească. El îi înalță pe oameni din cercul strâmt de egoism, desființează orice hotar teritorial și orice deosebire artificială de clasă socială. Nu face nicio deosebire între vecini și străini, între prieteni și dușmani. El ne învață să privim pe oricine se află în nevoie, ca fiind aproapele nostru, iar lumea, ca fiind câmpul nostru de lucru. – *Cugetări de pe Muntele Fericirilor*, p. 42

Luni, 11 decembrie

În căutarea mulțimilor

Isus a urcat pe un munte și acolo mulțimea a alergat la El, aducându-i pe bolnavi și pe schilozi și așezându-i la picioarele Lui. El i-a vindecat pe toți, iar oamenii, așa păgâni cum erau, Îl preamăreau pe Dumnezeul lui

Israel. Timp de trei zile au continuat să se adune în jurul Mântuitorului, dormind noaptea sub cerul liber, iar ziua îmbulzindu-se, gata să asculte cuvintele lui Hristos și să vadă lucrările Lui. După trei zile, hrana lor se isprăvise. Isus nu voia să le dea drumul fămânzi și le-a spus ucenicilor să le dea ei de mâncare. Ucenicii și-au manifestat din nou necredința. La Betsaida ei văzuseră cum, prin binecuvântarea lui Hristos, puținul pe care-l aveau îndestulase cu hrană toată mulțimea, dar acum ei n-au adus tot ce aveau cu încredere în puterea Lui de a-l înmulți pentru gloatele înfometate. Mai mult, cei pe care îi hrănise la Betsaida erau iudei, dar aceștia erau neamuri și păgâni. Prejudecata iudaică era încă plină de putere în inima ucenicilor și ei I-au răspuns lui Isus: „Cum ar putea cineva să sature cu pâine pe oamenii aceștia, aici, într-un loc pustiu?” Dar, ascultători de cuvântul Lui, au adus ceea ce aveau – șapte pâini și doi pești. Mulțimea a fost hrănită și s-au adunat șapte coșuri mari de firimituri. Patru mii de bărbați, în afară de femei și copii, au fost întăriți prin hrană și Isus le-a dat drumul să plece cu inima voioasă și recunoscătoare. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 404

Ca popor, noi nu suntem suficient de conștienți de timpul scurt pe care îl avem la dispoziție pentru lucrare și nu înțelegem dimensiunile misiunii pentru timpul acesta.

În curând vine noaptea, când nimeni nu mai poate lucra. Dumnezeu cheamă bărbați și femei să se pregătească în vederea lucrării Sale speciale pentru aceste zile din urmă, consacându-se împlinirii voinței Lui și studiind Scripturile cu seriozitate. El îi cheamă acum pe toți cei care pot să lucreze. Dacă se vor angaja în lucrare cu sinceritate și cu umilință și vor face tot ce le stă în putere, vor dobândi o experiență mai vastă. Ei vor avea o mai bună cunoaștere a adevărului și vor ști mai bine cum să ajungă la sufletul oamenilor și cum să-i ajute exact acolo unde au cea mai mare nevoie de ajutor. Acum, chiar acum, este nevoie de lucrători pentru Dumnezeu. Lanurile sunt deja albe și gata pentru seceriș, dar secerătorii sunt puțini. – *Schițe din viața mea*, p. 211

Există posibilitatea pentru cel care crede în Hristos să obțină o experiență care va fi cu totul suficientă ca să îl pună în poziția de a avea o relație corectă cu Dumnezeu. Fiecare făgăduință din Cartea lui Dumnezeu ne aduce încurajarea că putem deveni părtași naturii divine. Aceasta este posibilitatea care ne este oferită – să ne sprijinim pe Dumnezeu, să credem Cuvântul Său, să facem lucrările Sale. ... Posibilitatea aceasta valorează pentru noi mai mult decât toate bogățiile din lume. Nu este

nimic pe pământ care să se poată compara cu aceasta. Atâta vreme cât ne prindem strâns de puterea pusă astfel la îndemâna noastră, vom avea o speranță foarte puternică, știind că ne putem bizui pe făgăduințele lui Dumnezeu și, prinzându-ne cu putere de aceste posibilități oferite de Hristos, noi devenim fii și fiice al lui Dumnezeu. – *Review and Herald*, January 14, 1909

Marți, 12 decembrie

În Tir și Sidon

Privind spre apus, [Isus] putea să vadă, pe câmpia dinaintea Lui, orașele vechi, Tirul și Sidonul, cu templele lor păgâne, palatele lor mărețe, târgurile și porturile pline de corăbii. În depărtare, se întindea fața albastră și nemărginită a Mediteranei, peste care trimișii Evangheliei aveau să ducă vestea cea bună până la centrele marelui imperiu universal. Dar încă nu venise timpul. Lucrarea care-I stătea înaintea acum trebuia să-i pregătească pe ucenici pentru misiunea lor. ...

... Oamenii din ținutul acesta erau din neamul vechilor canaaniti. Ei erau idolatri și erau disprețuiți și urâți de iudei. Din această clasă făcea parte și femeia care a venit la Isus. Era păgână și, din cauza aceasta, exclusă de la avantajele de care se bucurau iudeii în fiecare zi. Printre fenicienii, trăiau mulți iudei și vestea despre lucrarea lui Hristos pătrunsese în această regiune. ...

Hristos cunoștea situația acestei femei. Știa că ea dorea să-L vadă și i-a ieșit în cale. Ajutând-o în necazul ei, putea să dea o exemplificare a lecției pe care intenționa să o lase. Din cauza aceasta îi adusese și pe ucenici în această regiune. El dorea ca ei să vadă neștiința din orașele și satele vecine cu țara lui Israel. Oamenii cărora li se dăduse orice ocazie de a înțelege adevărul nu cunoșteau nevoile celor din jurul lor. Nu se făcea niciun efort pentru a ajuta sufletele care se aflau în întuneric. Zidul de despărțire pe care-l ridicase mândria iudeilor îi făcea chiar și pe ucenici să nu aibă iubire față de lumea păgână. Dar aceste bariere trebuiau să fie sfărâmate. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 399–400

În timpul lucrării Sale pe pământ, Domnul Hristos a început să dărâme zidul de despărțire dintre iudei și neamuri și să predice mântuirea omenirii întregi. Deși era iudeu, El Se amesteca fără rețineră printre samariteni, făcând inutile obiceiurile fariseice ale iudeilor cu privire la acești oameni disprețuiți. El a dormit sub acoperișurile lor, a mâncat la mesele lor și a învățat pe străzile lor.

Mântuitorul dorea foarte mult să le dezvăluie ucenicilor Săi adevărul cu privire la surparea „zidului de despărțire” dintre Israel și celelalte națiuni – adevărul că „neamurile sunt împreună moștenitoare cu noi”, cu iudeii, și „se împărtășesc de aceeași făgăduință în Hristos Isus, prin Evanghelie” (Efeseni 2:14; 3:6). Adevărul acesta a fost descoperit în parte atunci când El a răsplătit credința sutașului din Capernaum și, de asemenea, când le-a predicat Evanghelia locuitorilor din Sihar. Mult mai lămurit a fost descoperit cu ocazia vizitei Sale în Fenicia, când a vindecat-o pe fiica femeii canaanite. Experiențele acestea i-au ajutat pe ucenici să înțeleagă faptul că, printre aceia pe care mulți îi socoteau nedemni de mântuire, se găseau suflete care flămânzeau după lumina adevărului. – *Faptele apostolilor*, p. 19

Miercuri, 13 decembrie

„Dă-i drumul!”

Mântuitorul Și-a manifestat mila dumnezeiască față de femeia siro-feniciană. Când i-a văzut durerea, inima Lui a fost mișcată. El ar fi dorit mult să-i dea imediat asigurarea că rugăciunea ei a fost ascultată, dar voia să le dea o lecție ucenicilor Săi și, de aceea, pentru un timp, a lăsat impresia că neglijează strigătul inimii ei zbuciumate. Totuși, când credința ei a devenit evidentă, Domnul i-a adresat cuvinte de laudă și i-a dăruit binecuvântarea prețioasă pe care o ceruse. Ucenicii n-au uitat niciodată lecția aceasta și ea a fost cuprinsă în raportul biblic pentru a arăta care este rezultatul rugăciunii stăruitoare.

Domnul Hristos Însuși a fost cel care a pus în inima mamei o stăruință care nu putea fi refuzată. Domnul Hristos a fost acela care i-a dat văduvei curaj și hotărâre în atitudinea ei față de judecător. Domnul Hristos a fost Acela care, cu veacuri înainte, i-a inspirat lui Iacov aceeași credință stăruitoare în lupta sa tainică de la pârâul Iaboc. Iar Domnul nu putea să nu răsplătească tocmai credința pe care El Însuși o sădise în inima acestor oameni. – *Parabolele Domnului Hristos*, p. 175

Isus cunoaște povara inimii fiecărei mame. El, care a avut o mamă care s-a luptat cu sărăcia și lipsurile, Se arată simțitor față de fiecare mamă în necazurile ei. El, care a făcut o călătorie lungă pentru a ușura inima zbuciumată a unei femei canaanite, va face la fel de mult pentru mamele de astăzi. El, care i l-a redat văduvei din Nain pe singurul ei fiu și care, în agonia Sa de pe cruce, Și-a amintit de propria mamă, este sensibil și astăzi față de suferințele mamelor. Pentru fiecare durere și pentru fiecare nevoie, El va oferi mângâiere și ajutor. ...

În copiii care au fost aduși la El, Isus i-a văzut pe adulții care aveau să devină moștenitori ai harului Său și slujitori ai Împărăției Sale, dintre care unii aveau să devină martiri pentru El. El știa că acești copii erau dispuși să-L asculte și să-L accepte ca Răscumpărător al lor cu mult mai grabnic decât voiau cei maturi, dintre care mulți erau înțelepți în felul lumii și cu inima împietrită. Învățându-i, El a coborât la nivelul lor. El, Maiestatea cerului, a răspuns la întrebările lor și a simplificat lecțiile Sale importante, pentru ca acestea să corespundă înțelegerii lor de copii. El a sădit în mințile lor semințele adevărului, care aveau să răsară și să se înalțe în anii următori și să aducă rod în viața veșnică. – *Divina vindecare*, p. 42

Dacă nu este adusă înapoi în staul, oaia pierdută rătăcește până când moare. Tot astfel, multe suflete merg spre ruină, deoarece nicio mână nu este întinsă pentru a le salva. Poate că aceia care greșesc par nepăsători și aspri, dar, dacă ar fi beneficiat de aceleași avantaje pe care le-au avut alții, ar fi manifestat mult mai multă noblețe sufletească și o aptitudine mai mare pentru slujire. Îngerilor le este milă de acești rătăciți. Îngerii plâng, în timp ce în ochii oamenilor nu sunt lacrimi și inima lor este lipsită de compasiune.

O, câtă lipsă de simpatie profundă și mișcătoare este arătată față de cel ispitit și greșit! O, câtă nevoie este ca în atitudinea noastră să se manifeste mai mult spiritul lui Hristos și mai puțin, cu mult mai puțin, spiritul firii noastre! – *Parabolele Domnului Hristos*, p. 191–192

Joi, 14 decembrie

Credință pe pământ?

După cum razele soarelui pătrund până în cele mai îndepărtate locuri ale pământului, tot astfel bunul Dumnezeu urmărește ca lumina Evangheliei să ajungă la fiecare suflet de pe fața pământului. Dacă biserica lui Hristos ar fi împlinit planul Domnului nostru, atunci lumina s-ar fi revărsat asupra tuturor acelor care se află în întuneric și în ținutul umbrei morții. În loc să se adune laolaltă și să fugă de răspundere și de purtarea crucii, membrii bisericii ar trebui să se împrăștie în toate țările, lăsând ca lumina lui Hristos să lumineze prin ei, lucrând așa cum a lucrat și El pentru mântuirea sufletelor, și Evanghelia Împărăției ar fi dusă cu repeziciune în toată lumea.

Numai astfel poate fi adus la îndeplinire planul lui Dumnezeu început prin chemarea poporului Său, de la Avraam, pe câmpiile Mesopotamiei, și până la noi, cei de azi. – *Cugetări de pe Muntele Fericirilor*, p. 42– 43

Hristos a renunțat la tot ca să le poată aduce mântuire tuturor oamenilor, din orice popor, națiune și limbă. El a construit un pod peste prăpastia făcută de păcat, pentru ca, prin meritele Sale, omul să poată fi împăcat cu Dumnezeu. De ce nu se vede o armată de lucrători luptând sub steagul însângerat al Prințului Emanuel, gata să meargă înainte ... pentru a scoate suflete din întuneric și a le aduce la lumină? De ce nu îi învățăm pe cei care sunt gata să piară să creadă în Hristos ca Mântuitor al lor personal și de ce nu îi ajutăm să Îl vadă pe Hristos prin credință și să se spele în izvorul deschis pentru a curăți păcatele lumii? Noi ar trebui să îi învățăm cum să se dezbrace de omul vechi, de haina lui mânjită de păcat, și cum să îmbrace în loc haina neprihănirii lui Hristos. Ar trebui să semănăm în mintea lor întunecată de păcat gânduri înnobilitoare despre lucrurile cerești. Prin credință, prin înțelegere și urmând exemplul Domnului Hristos, îl putem conduce pe cei întinați de păcat spre o viață curată și sfântă. Noi trebuie să ducem înaintea lor o viață care să îi ajute să vadă deosebirea dintre rătăcire și viciu și puritate, neprihănire și sfințire. – *The Southern Work*, p. 27

În orașele mari există anumite categorii de oameni la care nu putem ajunge prin întâlnirile publice. Aceștia trebuie să fie căutați așa cum își caută păstorul oaia pierdută. Pentru ei trebuie să fie depus un efort personal stăruitor. Atunci când lucrarea personală este neglijată, se pierd multe ocazii prețioase care, dacă ar fi folosite, ar face ca lucrarea să înainteze în mod hotărât. ...

... Aceia care doresc să cerceteze adevărul au nevoie să fie învățați să studieze în mod sârguincios Cuvântul lui Dumnezeu. Cineva trebuie să-i ajute să clădească pe o temelie sigură. În acest moment critic al experienței lor religioase, cât de important este ca lucrători biblici, îndrumați cu înțelepciune, să vină în ajutorul lor și să deschidă înțelegerii lor tezaurul Cuvântului lui Dumnezeu! – *Mărturii*, vol. 9, p. 111

Vineri, 15 decembrie

Studiu suplimentar

Schițe din viața mea, „Semănați de-a lungul apelor”, p. 213–214.

Estera și Mardoheu

Sabat după-amiază, 16 decembrie

Prin bunăvoința arătată de Cirus, aproape cincizeci de mii dintre fiii robiei au beneficiat de prevederile decretului care le îngăduia reîntoarcerea. Aceștia însă, în comparație cu sutele de mii răspândite în provinciile Medo-Persiei, erau doar o rămășiță neînsemnată. Marea majoritate a israeliților a alesese să rămână mai degrabă în țara robiei decât să suporte greutatea călătoriei de întoarcere și ale restaurării cetăților și caselor lor pustiite.

Au trecut mai mult de zece ani, când al doilea decret, aproape tot atât de favorabil ca și primul, a fost emis de Darius Istaspe, monarhul care conducea pe atunci. În felul acesta, Dumnezeu, în îndurarea Sa, le-a oferit o altă ocazie iudeilor din Imperiul Medo-Persan să se întoarcă în țara părinților lor. Domnul a prevăzut vremurile grele care aveau să urmeze în timpul domniei lui Xerxes I – Ahașveroș din cartea Esterei – și El nu numai că a lucrat o schimbare în inimile bărbaților cu autoritate, dar l-a și inspirat pe Zaharia să stăruie pe lângă exilați să se întoarcă. – *Profeți și regi*, p. 598–599

Creștinii sunt nestematele lui Hristos. Ei trebuie să strălucească puternic pentru El răspândind mai departe lumina farmecului Său. Strălucirea lor depinde de șlefuire. Ei pot alege să fie șlefuiți sau să rămână neșlefuiți. Însă fiecare dintre cei găsiți vrednici să ocupe un loc în Templul Domnului trebuie să se supună procesului de șlefuire. Fără această lucrare realizată de Domnul, ei nu pot reflecta mai multă lumină decât o pietricică oarecare. ...

Maestrul divin petrece puțin timp cu materialul fără valoare. El prelucurează numai pietrele de valoare, potrivite pentru un palat și îndepărtează toate marginile tăioase și aspre. Acest proces este adesea sever și încercarea, dură; mândria omului este rănită. Hristos taie adânc în experiența pe care, în mulțumirea sa de sine, omul o vedea ca fiind

completă, și îndepărtează din caracter înălțarea de sine. El taie ce este în plus și, punând piatra prețioasă pe roata de polizat, o apasă bine pentru a îndepărta tot ce este aspru. Apoi, ridicând în lumină piatra prețioasă, Maestrul vede în ea o reflectare a Sa și o declară potrivită pentru a fi pusă în caseta Sa.

„«În ziua aceea», zice Domnul oștirilor, ... «te voi lua și te voi păstra ca pe o pecete, căci Eu te-am ales», zice Domnul oștirilor.” Binecuvântată să fie experiența, oricât ar fi de severă, care îi dă pietrei o nouă valoare și o face să lumineze cu o strălucire vie. – Comentariile Ellen G. White în *CBAZȘ*, vol. 4, p. 1177

Dumnezeu, în marea Sa iubire, caută să dezvolte în noi prețioasele daruri ale Duhului Său. Dumnezeu îngăduie să întâmpinăm piedici, persecuții și greutăți nu ca un blestem, ci ca pe cea mai mare binecuvântare a vieții noastre. Fiecare ispită învinsă, fiecare încercare suportată cu bărbăție ne dă o nouă experiență și ne face să progresăm în lucrarea de formare a caracterului. Cel care, prin puterea lui Dumnezeu, rezistă în fața ispitei descoperă lumii și universului întreg puterea harului lui Hristos. – *Cugetări de pe Muntele Fericirilor*, p. 117

Duminică, 17 decembrie

Prizonieri într-o cultură străină

Dumnezeu îl pune la încercare pe poporul Său în această lume. Acesta este locul potrivit pentru a sta în prezența Sa. Aici, în această lume, în aceste ultime zile, oamenii vor arăta ce putere stăpânește inima lor și le controlează acțiunile. Dacă este puterea adevărului divin, aceasta va conduce la fapte bune. Îl va eleva pe cel care o primește și îl va face generos și cu o inimă nobilă, asemenea Domnului său. ...

Inima este nespus de înșelătoare și de deznădăjduit de rea. Cei care se declară oameni religioși [adesea] nu sunt dispuși să se cerceteze pe ei înșiși ca să vadă dacă sunt în credință și este înfricoșător că unii se bazuie pe o speranță falsă. Unii se sprijină pe o experiență veche, pe care au avut-o cu mulți ani în urmă, dar când sunt aduși la realitate de această cercetare a inimii, când toți ar trebui să aibă o experiență zilnică, ei nu au nimic de spus. Ei par să creadă că mărturisirea adevărului îi va salva. Când păcatele pe care Domnul le urăște vor fi supuse, Isus va veni și va cina cu voi și voi cu El. Atunci veți primi putere divină de la Isus și veți crește în El și veți putea spune cu o sfântă bucurie triumfătoare: Binecuvântat să fie Dumnezeu care ne dă biruința prin Domnul nostru Isus Hristos. – *Spiritual Gifts*, vol. 2, p. 226–227

Tinerii trebuie să stea într-o poziție în care inimile lor să fie în totul ale lui Dumnezeu, în care să-L onoreze pe Dumnezeu cu toată puterea lor. Dumnezeu îi va onora atunci, dându-le cunoștință și înțelepciune. Așa a făcut Daniel la curtea Babilonului, rămânând credincios principiilor, în mijlocul corupției și al păgânismului. „Daniel s-a hotărât să nu se spurce cu bucatele alese ale împăratului și cu vinul pe care-l bea împăratul (Daniel 1:8).

Daniel și tovarășii săi nu știau care avea să fie urmarea hotărârii lor. Nu știau, dar ar fi putut să-i coste viața. Însă ei s-au hotărât să meargă pe drumul cel drept al unei stricte cumpătări, chiar și atunci când se aflau la curtea stricată a Babilonului.

Prin exemplul lui Daniel și al tovarășilor lui în Babilon, noi vedem că este imposibil să atingi standardul pe care Domnul dorește să-l atingă copiii Săi, în timp ce practici o religie ușoară, comodă, care neglijează principiile și este determinată de împrejurări. – *Fii și fiice ale lui Dumnezeu*, p. 174

Hristos le-a spus ucenicilor Săi că în lume vor avea necazuri. Ei aveau să fie duși înaintea regilor și a conducătorilor din cauza Numelui Său, aveau să se spună tot felul de lucruri rele și neadevărate împotriva lor și cei care îi condamnau la moarte aveau să considere că Îi aduc un serviciu Domnului. În toate timpurile, toți cei care au trăit cu evlavie au suferit persecuții în diferite forme. Au suferit toate umilințele, amenințările și cruzimile pe care oamenii au putut să le inventeze la sugestia lui Satana.

Lumea se împotrivește și astăzi la fel de mult ca întotdeauna religiei adevărate. Spiritul de persecuție se va ridica împotriva celor credincioși care nu fac concesii lumii și nu se vor lăsa influențați de opiniile, de favorurile sau de împotrivirea ei. – *My Life Today*, p. 69

Luni, 16 decembrie

La o curte străină

Vasti nu a ascultat de porunca împăratului, pentru că știa că se băuse mult vin și că Ahașveroș era sub efectul băuturii amestecate. De dragul soțului ei, dar și pentru ea însăși, s-a hotărât să rămână pe poziția ei, în fruntea femeilor de la curte.

Nu este de pus la îndoială faptul că, după ce a regândit mai târziu situația, împăratul a simțit că Vasti ar fi trebuit să fie onorată, mai degrabă decât să fie tratată așa cum fusese tratată. ...

Prin experiența care a adus-o pe Estera pe tronul Medo-Persiei, Dumnezeu lucra la împlinirea planurilor Sale pentru poporul Său. Hotărârea luată sub influența unei mari cantități de vin, a fost întoarsă spre binele lui Israel. – Comentariile Ellen G. White în *CBAZȘ*, vol. 3, p. 1139

Prin regina Estera, Domnul l-a eliberat în mod minunat pe poporul Său. Într-o vreme când se părea că nicio putere nu era în stare să-i salveze pe iudei, Estera și femeile din preajma ei au întâmpinat situația cu post, rugăciune și acțiune promptă și au salvat poporul.

Din studiul contribuției femeilor în lucrarea lui Dumnezeu din timpurile Vechiului Testament vom învăța lecții care ne vor face în stare să întâmpinăm situațiile de criză din lucrarea care se face în zilele noastre. Poate că nu suntem aduși în situații la fel de critice și de importante ca acelea în care s-a aflat poporul lui Dumnezeu din timpul Esterei, dar, adesea, femeile convertite pot să îndeplinească un rol important chiar în poziții mai umile. – Comentariile Ellen G. White în *CBAZȘ*, vol. 3, p. 1140

Cei care își păstrează mintea într-o continuă dispoziție de rugăciune vor fi capabili să le spună un cuvânt la vremea potrivită celor care sunt aduși în sfera lor de influență, deoarece Dumnezeu le va da înțelepciune ca să-I poată sluji Domnului Isus. „Căci înțelepciunea va veni în inima ta și cunoștința va fi desfătarea sufletului tău; chibzuința va veghea asupra ta, priceperea te va păzi” (Proverbele 2:10,11). Veți deschide gura cu înțelepciune și pe limba voastră se va afla legea bunătății. – *Mărturii*, vol. 6, p. 69

... Caiafa, ridicând brațul drept spre ceruri, s-a adresat Domnului Isus ca și când ar fi fost rostit un jurământ solemn: „Te jur pe Dumnezeul cel viu să ne spui dacă Tu ești Hristosul, Fiul lui Dumnezeu!”

La acest apel, Domnul Hristos nu mai putea rămâne tăcut. Este un timp când trebuie să taci și unul când trebuie să vorbești. El n-a vorbit până când n-a fost întreat în mod direct. El știa că, dacă răspundea acum, aceasta avea să însemne cu certitudine moartea Sa. Dar apelul acesta a fost făcut de cea mai înaltă autoritate recunoscută a națiunii și în Numele Celui Preaînalt. Domnul Hristos nu putea să nu arate respectul cuvenit legii. Mai mult decât atât, legătura Sa cu Tatăl era pusă acum sub semnul întrebării. El trebuia să declare în mod clar caracterul și misiunea Sa. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 706

Marți, 19 decembrie

Buna mărturie a lui Mardoheu

Prin Haman Agaghitul, un bărbat fără scrupule din înalta autoritate a Medo-Persiei, Satana a lucrat de data aceasta să contracareze planul lui Dumnezeu. Haman cultivase o răutate amară împotriva iudeului Mardoheu. Mardoheu nu îi făcuse niciun rău lui Haman, dar refuzase să-i arate respect sub formă de închinare. Nemulțumit să pună mâna numai pe Mardoheu, Haman a complotat „să nimicească pe poporul lui Mardoheu, pe toți iudeii care se aflau în toată împărăția lui Ahașveroș” (Estera 3:6).

Indus în eroare de declarațiile neadevărate ale lui Haman, Ahașveroș a fost convins să dea un decret cu privire la exterminarea tuturor iudeilor risipiți „în toate ținuturile împărăției” Medo-Persiei (vers. 8). A fost rânduită o zi în care iudeii urmau să fie nimiciți, iar averile lor, confiscate. Împăratul nu și-a dat seama de consecințele profunde care aveau să însoțească aducerea la îndeplinire a acestui decret. Însuși Satana, instigatorul ascuns al planului, încerca să-i șteargă de pe pământ pe aceia care păstrau cunoștința despre Dumnezeul cel adevărat. – *Profeți și regi*, p. 600–601

Unii, asemenea lui Haman, uită toate favorurile primite din partea lui Dumnezeu doar pentru că Mardoheu stă înaintea lor și nu este aruncat în dizgrație, pentru că inima lor este plină mai degrabă cu ură decât cu dragostea și cu spiritul scumpului nostru Răscumpărător, care Și-a dat viața Sa prețioasă pentru dușmanii Lui. Noi spunem că avem același Tată, că ne îndreptăm spre același cămin nepieritor, că ne bucurăm de aceeași credință solemnă și credem aceeași solie probatoare, și totuși mulți dintre noi se luptă unii cu alții ca niște copii certăreți. ...

Cei care Îl iubesc pe Dumnezeu nu pot nutri ură sau invidie. ... Dacă Îl iubim pe Dumnezeu cu toată inima, trebuie să-i iubim și pe copiii Săi. Această dragoste este spiritul lui Dumnezeu. Ea este cea podoabă a cerului care îi dă sufletului adevărata noblețe și demnitate și care face ca viața noastră să se asemene cu aceea a Învățătorului nostru. Indiferent câte calități am avea, indiferent cât de onorabili și de rafinați ne-am considera, dacă sufletul nu ne este botezat cu darul ceresc al iubirii față de Dumnezeu și față de semenii, atunci ne lipsește adevărata bunătate și nu suntem potriviți pentru cer, unde totul este dragoste și unitate. – *Mărturii*, vol. 4, p. 223–224

Decretul care va fi dat în cele din urmă împotriva rămășiței poporului lui Dumnezeu va fi foarte asemănător cu acela emis de Ahașveros împotriva iudeilor. Astăzi, vrăjmașii adevăratei biserici văd în grupa cea mică a păzitorilor poruncii Sabatului un Mardoheu la poartă. ...

... Pentru a-și asigura popularitatea și dominația, legislatorii se vor supune cererii pentru legi duminicale. Dar aceia care se tem de Dumnezeu nu pot accepta o instituție care nesocotește un precept al Decalogului. Pe acest câmp de bătaie se va desfășura ultimul mare conflict în lupta dintre adevăr și rătăcire. Dar noi nu suntem lăsați în nesiguranță cu privire la deznodământ. Astăzi, ca în zilele Esterei și ale lui Mardoheu, Domnul Își va apăra adevărul și îl va apăra pe poporul Său. – *Profeți și regi*, p. 605–606

Miercuri, 20 decembrie

Pentru o vreme ca aceasta

Criza căreia Estera îi făcea față cerea o acțiune rapidă și hotărâtă, dar atât ea, cât și Mardoheu și-au dat seama că, dacă Dumnezeu nu va lucra cu putere în favoarea lor, străduințele lor aveau să fie fără efect. Astfel, Estera și-a luat timp pentru comuniune cu Dumnezeu, izvorul puterii ei. „Du-te”, i-a spus ea lui Mardoheu, „strânge pe toți iudeii care se află în Susa și postiți pentru mine, fără să mâncați, nici să beți trei zile, nici noaptea, nici ziua. Și voi posti și eu cu slujnicele mele, apoi voi intra la împărat în ciuda legii și, dacă va fi să pier, voi pieri” (Estera 4:16).

Evenimentele care au urmat într-o succesiune rapidă – apariția Esterei înaintea împăratului, favoarea deosebită arătată ei, ospețele împăratului și împărătesei împreună cu Haman, ca singur invitat, somnul tulburat al împăratului, cinstirea publică a lui Mardoheu, precum și umilirea și căderea lui Haman după descoperirea complotului nelegiuit – toate acestea sunt părți ale unei istorii cunoscute. Dumnezeu a lucrat în mod minunat pentru poporul Său pocăit, iar împăratul a dat un alt decret prin care li se îngăduia iudeilor să se lupte pentru viața lor. Acest decret a fost transmis de îndată în toate ținuturile împărăției prin curieri, care, „au plecat îndată în toată graba, după porunca împăratului” (Estera 8:14).

„În fiecare ținut și în fiecare cetate, pretutindeni unde ajungea porunca împăratului și hotărârea lui, au fost între iudei bucurie și veselie, ospețe și zile de sărbătoare. Și mulți oameni dintre popoarele țării s-au făcut iudei, căci îi apucaseră frica de iudei” (vers. 17). – *Profeți și regi*, p. 601–602

Deși cunoștea foarte bine decretul împăratului, Daniel a îngenuncheat înaintea Dumnezeului său, „cu ferestrele deschise”. El considera că rugăciunea stăruitoare adresată lui Dumnezeu era atât de importantă, încât a ales ca mai degrabă să-și dea viața, decât să renunțe la rugăciune. Pentru că se rugase lui Dumnezeu, a fost aruncat în groapa leilor. Până aici, îngerii cei răi și-au atins scopul. Dar Daniel a continuat să se roage, chiar și în groapa leilor. A fost el lăsat să fie devorat de lei? L-a uitat Dumnezeu acolo? O, nu; Isus, puternicul Comandant al oștilor cerești, l-a trimis pe îngerul Său să închidă gurile acelor lei înfometați, ca să nu-i facă niciun rău omului lui Dumnezeu care se ruga. ... Satana și îngerii lui erau înfrânți și plini de furie. ...

Rugăciunea credinței constituie marea putere a creștinului, care îl va învinge cu siguranță pe Satana. Acesta este motivul pentru care el încearcă să ne sugereze că nu avem nevoie de rugăciune. El urăște Numele lui Isus, Apărătorul nostru; iar atunci când noi venim cu stăruință înaintea Domnului ca să cerem ajutor, oștirea lui Satana este alarmată. Atunci când neglijăm rugăciunea, noi împlinim scopul lui, deoarece atunci falsele lui minuni sunt primite cu mai multă ușurință. – *Mărturii*, vol. 1, p. 295

Acum și mai departe până la încheierea timpului, cei din poporul lui Dumnezeu ar trebui să fie mai hotărâți, mai prudenți, neîncrezându-se în propria înțelepciune, ci în înțelepciunea Conducătorului lor. Ei ar trebui să-și pună deoparte zile de post și rugăciune. Se poate ca abstinerea totală de la mâncare să nu fie necesară, dar ei ar trebui să mănânce cu moderație din hrana cea mai simplă. – *Dietă și hrană*, p. 188

Joi, 21 decembrie

Minunea de Purim

În ziua rânduită pentru nimicirea lor, „iudeii s-au strâns în cetățile lor, în toate ținuturile împăratului Ahașveroș, ca să pună mâna pe cei ce căutau să-i piardă. Nimeni n-a putut să le stea împotrivă, căci frica de ei apucase pe toate popoarele!” Îngeri care excelau în putere fuseseră însărcinați de Dumnezeu să-i ocrotească pe copiii Săi, în timp ce ei „și-au apărat viața” (Eстера 9:2,16). – *Profeți și regi*, p. 602

Dumnezeu a dezvăluit ce urmează să aibă loc în zilele din urmă, pentru ca poporul Său să poată fi pregătit să reziste furtunii opoziției și mâniei. Cei care au fost avertizați cu privire la evenimentele care le stau înaintea nu trebuie să aștepte liniștiți furtuna care urmează să vină, mângâindu-se

cu gândul că Domnul îi va adăposti pe credincioșii Săi în ziua necazului. Noi trebuie să fim ca niște oameni care Îl așteaptă pe Stăpânul lor nu lenevind, ci lucrând sârguincios, cu o credință care nu se clatină. Nu este timpul acum să lăsăm ca mintea să ne fie acaparată de lucruri fără importanță. În timp ce oamenii dorm, Satana este activ și pregătește totul în așa fel, încât poporul Domnului să nu aibă parte de milă sau de dreptate. ...

Dumnezeu a intervenit întotdeauna pentru cei din poporul Său când s-au aflat în punctul cel mai critic, atunci când părea că nu mai este nicio speranță ca ruina să fie evitată. Planurile oamenilor răi, ale dușmanilor bisericii, sunt supuse puterii Sale și providenței Sale stăpânitoare. El poate să impresioneze inimile oamenilor de stat; mânia celor turbulenți și nemulțumiți, a celor care Îl urăsc pe Dumnezeu, pe poporul Său și adevărul Său poate fi abătută, așa cum sunt abătute apele unui râu, dacă El le poruncește astfel. Rugăciunea mișcă brațul Celui Atotputernic. Cel care conduce stelele în ordine pe bolta cerului, al cărui cuvânt ține sub control valurile adâncului de ape, același Creator infinit va lucra în favoarea celor care sunt poporul Său dacă ei Îl vor chema cu credință. El va ține pe loc forțele întunericului până când lumea va fi avertizată și toți cei care vor să asculte vor fi pregătiți pentru conflict. – *Mărturii*, vol. 5, p. 452–453

Dacă ar fi mai multă rugăciune în rândurile noastre, mai multă exercitare a credinței care lucrează prin dragoste și mai puțină bizuire pe alte persoane care să aibă experiență în locul nostru, astăzi am fi cu mult mai înainte în privința înțelepciunii decât suntem de fapt. Avem nevoie de o profundă experiență individuală a inimii și a sufletului. Atunci vom fi în stare să spunem ce face Dumnezeu și în ce fel lucrează El. Noi trebuie să avem o experiență vie în lucrurile lui Dumnezeu; dacă nu o avem, nu putem fi în siguranță. ... Dacă a fost vreodată vreun timp în istoria noastră când să fie nevoie să ne umilim sufletele înaintea lui Dumnezeu, acel timp este astăzi. Noi trebuie să venim la Dumnezeu cu credință în tot ce a făgăduit în Cuvântul Său și apoi să umblăm în toată lumina și cu puterea pe care ni le dă Dumnezeu. – *Principiile fundamentale ale educației creștine*, p. 531

Vineri, 22 decembrie

Studiu suplimentar

Mărturii pentru pastori și slujitorii Evangheliei, „Solia lui Dumnezeu pentru acest timp”, p. 95–96; *Mărturii*, vol. 6, „Pregătirea pentru criza finală”, p. 404–406.

Sfârșitul misiunii lui Dumnezeu

Sabat după-amiază, 23 decembrie

Dumnezeu așteaptă ca aceia care poartă Numele lui Hristos să Îl reprezinte în gând, cuvânt și faptă. Gândurile lor trebuie să fie curate, iar cuvintele și faptele, nobile și să-i înalțe pe cei din jurul lor, aducându-i mai aproape de Mântuitorul. Într-un sens special, adventiștii de ziua a șaptea au fost puși ca străjeri în lumea aceasta și ca purtători de lumină. Lor le-a fost încredințat ultimul mesaj de har pentru o lume pierdută. Asupra lor strălucește lumina minunată din Cuvântul lui Dumnezeu. Atunci, ce fel de oameni ar trebui să fie ei? ...

Este nevoie de o lucrare mai profundă a harului în inima celor din poporul lui Dumnezeu. Trebuie să se vadă mai mult Hristos și mai puțin eul. Încercări mari și crâncene vor veni asupra tuturor. Religia Bibliei trebuie să fie întrețesută cu tot ce facem și spunem ... și înmiresmată cu prezența lui Dumnezeu. – *In Heavenly Places*, p. 332

Scopul pe care Dumnezeu dorește să-l realizeze prin poporul Său de astăzi este același cu cel pe care a dorit să-l realizeze prin Israelul din vechime, când l-a scos din Egipt. Văzând bunătatea, mila, dreptatea și dragostea lui Dumnezeu descoperite în biserică, lumea va avea o reprezentare a caracterului Său. Iar atunci când Legea lui Dumnezeu va fi astfel exemplificată în viață, chiar și lumea va recunoaște superioritatea celor care Îl iubesc pe Dumnezeu, se tem de El și Îi slujesc mai presus decât oricare alt popor de pe pământ. Domnul are privirea îndreptată asupra oricărui om care face parte din poporul Său; El are planurile Lui cu fiecare. Scopul Său este ca aceia care pun în practică preceptele Sale sfinte

să fie un popor deosebit, distinct. Cuvintele scrise de Moise prin Duhul Inspirației îi sunt adresate poporului lui Dumnezeu de astăzi în aceeași măsură în care i-au fost adresate Israelului din vechime: „Căci tu ești un popor sfânt pentru Domnul, Dumnezeul tău; Domnul, Dumnezeul tău, te-a ales ca să fii un popor al Lui dintre toate popoarele de pe fața pământului” (Deuteronomul 7:6). – *Mărturii*, vol. 6, p. 12

Ca popor, noi trebuie să pregătim calea Domnului sub călăuzirea supremă a Duhului Sfânt. Evanghelia trebuie să fie prezentată în curăția ei. Șuvoiul de apă vie trebuie să fie adâncit și lărgit în albia lui. În toate câmpurile, de aproape și de departe, oamenii vor fi chemați de la plug și de la ocupațiile lor comerciale obișnuite, care le preocupă mintea în mare măsură, și vor fi educați de către persoane cu experiență. Pe măsură ce vor învăța să lucreze eficient, ei vor proclama adevărul cu putere. Prin cele mai minunate lucrări ale providenței divine, munți de dificultăți vor fi înlăturați și aruncați în mare. Mesajul care înseamnă atât de mult pentru locuitorii pământului va fi auzit și înțeles. Oamenii vor cunoaște ce este adevărul. Înainte și tot înainte lucrarea va avansa, până când întregul pământ va fi avertizat, și apoi va veni sfârșitul. – *Mărturii*, vol. 9, p. 96

Duminică, 24 decembrie

Misiunea lui Dumnezeu în zilele finale

Pe măsură ce ne apropiem de încheierea istoriei acestei lumi, trebuie să studiem mai ales profețiile cu privire la zilele din urmă. Ultima carte a Noului Testament este plină de adevăruri pe care trebuie să le înțelegem. Satana a orbit mintea multora, așa încât s-au mulțumit să găsească orice scuză posibilă pentru a nu studia Apocalipsa. În această carte, Domnul Hristos i-a relatat slujitorului Său Ioan evenimentele care vor avea loc în zilele din urmă, spunându-i: „Ferice de cine citește și de cei ce ascultă cuvintele acestei prorocii și păzesc lucrurile scrise în ea” (Apocalipsa 1:3).

„Și viața veșnică este aceasta”, spunea Domnul Hristos, „să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis Tu” (Ioan 17:3). Oare de ce nu înțelegem noi valoarea acestei cunoașteri? De ce aceste adevăruri pline de slavă nu umplu de strălucire inima noastră, pătrunzând întreaga noastră ființă și constituind subiectul vorbirii noastre? – *Parabolele Domnului Hristos*, p. 133

... Dumnezeu va lucra prin oamenii care se vor uni cu Hristos Isus. Aceia care au încredere deplină în Hristos vor avea, asemenea lui Enoh,

un simțământ statornic al prezenței lui Dumnezeu. De ce oare mulți nu se simt în siguranță? De ce simt că sunt orfani? Aceasta se întâmplă pentru că ei nu își cultivă încrederea în asigurarea prețioasă că Domnul Isus Hristos este purtătorul păcatelor lor. În folosul acelor care au călcat legea, Isus a luat asupra Sa natura omenească și a devenit asemenea nouă, pentru ca noi să avem pacea și asigurarea veșnică. Noi avem un Apărător în ceruri și toți aceia care Îl primesc ca Mântuitor al lor personal nu sunt lăsați orfani, ca să poarte blestemul păcatelor lor. – *Fii și fiice ale lui Dumnezeu*, p. 287(7 oct.)

Biserica este instrumentul ales de Dumnezeu pentru mântuirea oamenilor. Ea a fost organizată pentru slujire, iar misiunea ei este aceea de a duce lumii Evanghelia. De la început, planul lui Dumnezeu a fost acela ca, prin biserica Sa, să descopere lumii plinătatea și desăvârșirea Lui. Membrii bisericii, aceia pe care i-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată, au datoria să facă cunoscută mărirea Sa. Biserica este depozitara bogățiilor harului lui Hristos și, prin biserică, se va descoperi, în cele din urmă, chiar domniilor și „stăpânirilor din locurile cerești”, ultima și deplina desfășurare a iubirii lui Dumnezeu (Efeseni 3:10). ...

În cursul secolelor de prigoană, de luptă și întuneric, Dumnezeu a susținut biserica Sa. Niciun nor nu s-a abătut asupra ei, fără ca El să n-o pregătească; nicio putere prigonoare nu s-a ridicat împotriva lucrării Sale, fără ca El să nu fi prevăzut acest lucru. Totul s-a întâmplat după cum a profetizat El. Dumnezeu nu și-a lăsat biserica în părăsire, ci, prin declarații profetice, a arătat ce avea să se întâmple și ceea ce Duhul Său i-a inspirat pe profeți să procească, aceea s-a și întâmplat. Toate planurile Sale vor fi împlinite. Legea Sa este legată de tronul Său și nicio putere a răului nu o poate nimici. – *Faptele apostolilor*, p. 9, 11

Luni, 25 decembrie

Cele trei solii îngeresti și lucrarea

Noi vedem [în Cuvântul lui Dumnezeu] descoperit marele plan al răscumpărării omului, mijloacele desemnate pentru a elibera omenirea de sub puterea lui Satana. Îl vedem pe Hristos, Căpetenia mântuirii noastre, cum îl înfruntă pe prințul întunericului într-o luptă deschisă, fără ajutorul nimănui, și cum câștigă biruința în favoarea noastră. Învățăm de asemenea că, prin această victorie a fost deschisă o ușă a harului, o sursă de putere și că noi, ca niște soldați credincioși, putem să ne ducem propriile lupte împotriva vicleanului dușman și să biruim în Numele lui

Hristos. Fiecare om va trebui să se confrunte cu puterile întunericului. Și tânărul, și bătrânul vor fi asaltați și toți trebuie să înțeleagă natura marii lupte dintre Hristos și Satana și să priceapă că aceasta îi privește pe ei, pe fiecare, personal.

Nu este de ajuns să avem o cunoaștere intelectuală a adevărului. Cuvântul lui Dumnezeu trebuie să pătrundă în inima noastră. Trebuie să fie așezat la locul lui de puterea Duhului Sfânt. Voința trebuie să fie adusă în armonie cu cerințele lui. Nu numai intelectul, ci și inima și conștiința trebuie să își unească eforturile în acceptarea adevărului. – *That I May Know Him*, p. 192

Misiunea încredințată ucenicilor ne este încredințată și nouă. Și astăzi, la fel ca atunci, Mântuitorul crucificat și înviat trebuie să fie înălțat înaintea tuturor celor care sunt fără Dumnezeu și fără speranță în lume. Dumnezeu are nevoie de păstori, de învățători și de evangheliști. Slujitorii Săi trebuie să proclame solia mântuirii, mergând de la ușă la ușă. Vestea iertării prin Hristos trebuie să fie dusă la fiecare neam, la fiecare seminție, la fiecare limbă și la fiecare popor. Solia aceasta nu trebuie să fie vestită în cuvinte timide și lipsite de viață, ci într-o manieră clară, hotărâtă și răscolitoare. Sute de oameni așteaptă să fie avertizați să-și salveze viața. Lumea are nevoie să vadă în creștini o dovadă a puterii religiei lor. Soliile milei nu sunt necesare doar în câteva locuri, ci în întreaga lume. – *Slujitorii Evangheliei*, p. 29

Pentru bucuria care-I era pusă înainte, Hristos a suferit crucea. El a murit pe cruce ca jertfă pentru lume și, prin această jertfă vine cea mai mare binecuvântare pe care o putea oferi Dumnezeu – darul Duhului Sfânt. Această binecuvântare este pentru toți aceia care vor să Îl primească pe Hristos. Lumea căzută este câmpul de luptă pentru cel mai mare conflict la care au fost vreodată martori universul ceresc și puterile pământului. Ea a fost desemnată ca teatrul de luptă pe care să fie dusă cea mai mare bătălie dintre bine și rău, dintre cer și iad. Fiecare om are partea sa în acest conflict. Nimeni nu poate să stea pe un teren neutru. Oamenii trebuie fie să-L accepte, fie să-L respingă pe Răscumpărătorul lumii. Toți sunt martori fie pentru Hristos, fie împotriva Lui. El îi cheamă pe aceia care stau sub steagul Său să se angajeze în luptă împreună cu El, ca soldați credincioși, ca să poată moșteni cununa vieții. Ei au fost adoptați ca fii și fiice, copii ai lui Dumnezeu. – *Lift Him Up*, p. 253

Marți, 26 decembrie

Criza finală

Evanghelia lui Hristos trebuie să ajungă la toate clasele, toate națiunile, toate limbile și popoarele. Lucrarea Evangheliei este aceea de a-i uni pe oameni într-o mare frățietate. Avem un singur Model pe care să-L imităm în clădirea caracterului și atunci toți vom fi modelați după chipul Domnului Hristos și vom fi în perfectă armonie. Națiunile se vor armoniza în Isus Hristos având aceleași gânduri și același mod de a judeca, vor vorbi despre aceleași lucruri, glorificându-L într-un glas pe Dumnezeu. Aceasta este lucrarea pe care Răscumpărătorul lumii o face pentru noi. Dacă primim adevărul așa cum este el în Hristos, prejudecățile naționale și invidiile vor fi sfărâmate și Duhul adevărului va împleti inimile făcându-le una. Ne vom iubi ca frații, îi vom prețui pe alții mai mult decât pe noi înșine, vom fi buni, amabili, politicoși, smeriți și blânzi, gata să răspundem când suntem rugați, plini de dragoste și fapte bune. – *Our High Calling*, p. 171

Când privești la crucea de pe Calvar nu te poți îndoi de iubirea lui Dumnezeu sau de dorința Sa cea mare de a ne salva. Lumi nenumărate Îi aduc slavă. Cerul întreg și tot universul ar fi putut să fie la fel de fericit dacă El ar fi lăsat această lume să piară, însă iubirea Sa pentru omenirea căzută a fost atât de mare, încât El L-a dat pe singurul Său Fiu preaiubit să moară pentru ca astfel oamenii să poată fi răscumparați și scăpați de moartea veșnică. Când vedem această iubire, această grijă pe care o are Dumnezeu față de noi să Îi răspundem și noi, să-I dăruim lui Isus toate puterile ființei noastre, luptând fără frică în bătăliile Domnului. Nu ne putem permite să ne pierdem sufletul, nu putem să ne îngăduim să păcătuim împotriva lui Dumnezeu. Viața, viața veșnică în împărăția slavei merită totul. – *Thot I May Know Him*, p. 367

Cei pe care Hristos îi va lăuda la judecată au cunoscut poate puțină teologie, dar au cultivat principiile Lui. Prin influența Duhului Sfânt, ei au fost o binecuvântare pentru cei din jurul lor. Chiar și printre păgâni sunt unii care au cultivat spiritul bunătății; înainte să fi ajuns cuvintele vieții la urechile lor, ei s-au purtat prietenește cu misionarii și i-au ajutat chiar cu riscul vieții. Printre păgâni există unii care se închină lui Dumnezeu, în neștiința lor, cărora nu le-a fost adusă niciodată lumina prin vreun mijloc omenesc, dar care nu vor pieri. Cu toate că nu cunosc legea scrisă a lui Dumnezeu, ei au auzit glasul Lui vorbindu-le prin natură și au făcut

lucrurile cerute de lege. Faptele lor dau dovadă că Duhul Sfânt le-a atins inima și sunt recunoscuți ca fii ai lui Dumnezeu.

Cât de surprinși și bucuroși vor fi cei umili, dintre neamuri și păgâni, când vor auzi de pe buzele Mântuitorului: „Ori de câte ori ați făcut aceste lucruri unuia dintre acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie Mi le-ați făcut!” Cât de fericită va fi inima Iubirii Infinite când urmașii Săi vor auzi cu surprindere și bucurie cuvintele de aprobare! – *Hristos, Lumina lumii*, p. 638

Miercuri, 27 decembrie

Succes în misiune

Pavel a căutat să întipărească în mintea fraților săi corinteni faptul că el și ceilalți slujitori ai Evangheliei, care lucrau împreună cu el, nu erau decât niște oameni care au primit de la Dumnezeu însărcinarea de a-i învăța adevărul; că ei erau cu toții prinși în aceeași lucrare și depindeau de Dumnezeu în ce privește succesul în lucrarea lor. Discuțiile care se iviseră în biserică, referitoare la meritele unor slujitori ai Evangheliei, nu erau după voia lui Dumnezeu, ci urmarea nutririi unor însușiri ale inimii firești. „Când unul zice: «Eu sunt al lui Pavel». Și altul: «Eu sunt al lui Apollo», nu sunteți voi oameni de lume? Cine este Pavel? Și cine este Apollo? Niște slujitori ai lui Dumnezeu, prin care ați crezut, și fiecare după puterea dată lui de Domnul. Eu am sădit, Apollo a udat, dar Dumnezeu a făcut să crească; așa că nici cel ce sădește, nici cel ce udă nu sunt nimic, ci Dumnezeu, care face să crească” (1 Corinteni 3:4-7). – *Faptele apostolilor*, p. 273

Pavel fusese acela care predicase întâi Evanghelia în Corint și care organizase acolo biserica. Aceasta era lucrarea pe care Domnul i-o dăduse lui. Mai târziu, prin călăuzirea lui Dumnezeu, au fost aduși și alți lucrători ca să-și ocupe locul și să-și facă partea lor de lucru. Sămânța semănată trebuia udată și acest lucru trebuia să-l facă Apollo. El a mers pe urmele lui Pavel în lucrarea sa, dând mai departe învățătură și ajutând ca sămânța semănată să se dezvolte. El a găsit o cale la inima oamenilor, însă Dumnezeu a fost Acela care a adus creșterea. Nu puterea omenească, ci puterea divină este cea care lucrează transformarea caracterului. Nici cel care seamănă și nici cel care udă nu fac să crească sămânța; ei lucrează sub mâna lui Dumnezeu, ca unelte alese de el, conlucrând cu El în lucrarea Sa. Maestrului îi aparțin cinstea și slava care vin de pe urma succesului. – *Faptele apostolilor*, p. 274

Isus dorește să șteargă imaginea lucrurilor pământești din mintea urmașilor Săi și să le imprime chipul celor cerești, pentru ca ei să poată deveni una în El, reflectând caracterul Său și aducând laude Aceluia care i-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată. ...

Caracterul pe care îl cultivăm și atitudinea pe care ne-o asumăm astăzi ne hotărăsc destinul veșnic. Noi toți trebuie să alegem fie să fim împreună cu cei binecuvântați în Cetatea Luminii, fie să fim împreună cu păcătoșii afară din cetate. Principiile de care sunt guvernate acțiunile noastre sunt cunoscute în cer și faptele noastre sunt înregistrate cu credincioșie în cărțile de amintire. Acolo se știe dacă ne-am format caractere după ase-mănarea cu Hristos. Suntem fecioare înțelepte? Aceasta este întrebarea al cărei răspuns îl hotărâm astăzi prin caracterul și prin atitudinea noastră. – *Asemenea lui Hristos*, p. 303 (16 oct.)

Joi, 28 decembrie

Misiune îndeplinită

Hristos ne spune când va fi anunțată ziua Împărăției Sale. El nu spune că toți oamenii se vor converti, ci doar că „Evanghelia aceasta a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor. Atunci va veni sfârșitul” (Matei 24:14). Vestind lumii Evanghelia, stă în puterea noastră să grăbim venirea zilei lui Dumnezeu. ...

Hristos vine pe nori, cu mare slavă. Mulțimi de îngeri strălucitori Îl vor însoți. El va veni să îi trezească pe cei morți și să îi transforme pe sfinții aflați în viață din slavă în slavă. El va veni să îi onoreze și să-i ia cu Sine pe aceia care L-au iubit și au păzit poruncile Lui. El nu i-a uitat și nu a uitat nici făgăduința pe care a făcut-o. ...

Încă puțin și Îl vom vedea pe Împărat în toată slava Sa. Încă puțin și El va șterge orice lacrimă din ochii noștri. Încă puțin și El ne va face să ne înfățișăm „fără prihană și plini de bucurie înaintea slavei Sale” (Iuda 1:24). – *Heaven*, p. 161–162

Slăvita cetate a lui Dumnezeu are douăsprezece porți din perlele cele mai pline de slavă. Are și douăsprezece temelii de culori diferite. Străzile cetății sunt din aur curat. În această cetate se află tronul lui Dumnezeu și din el iese un râu cu ape limpezi cum este cristalul. Curăția ei scânteietoare și frumusețea o fac să fie încântătoare. Sfinții vor bea fără reținere din apele vindecătoare ale râului vieții.

Fețele tuturor vor reflecta imaginea Răscumpărătorului lor. Nu va mai fi nimic de temut sau care să tulbure, ci totul va fi strălucire și fericire

într-o puritate fără pată. Acolo vor fi îngerii, vor fi sfinții și martirii înviați și, mai presus de orice, faptul care va produce cea mai mare bucurie, acolo va fi iubitul nostru Mântuitor, care a suferit și a murit pentru ca noi să ne putem bucura de această fericire și de libertate. Fața Sa luminoasă va străluci mai puternic decât soarele, luminând cetatea cea frumoasă și răspândind glorie peste tot în jur. – *My Life Today*, p. 357

În cetatea lui Dumnezeu „nu va fi noapte”. Nimeni nu va avea nevoie și nu va dori odihnă. Acolo nu va fi oboseală în a face voia lui Dumnezeu și în a da laudă Numelui Său. Vom simți mereu prosperitatea dimineții și mereu vom fi departe de încheierea ei. „Nu vor mai avea trebuință nici de lampă, nici de lumina soarelui, pentru că Domnul Dumnezeu îi va lumina” (Apocalipsa 22:5). Lumina soarelui va fi înlocuită cu o lumină care nu este supărătoare, cu toate că întrece strălucirea de la amiază. Slava lui Dumnezeu și a Mielului inundă Cetatea Sfântă cu o lumină care nu scade. Cei răscumpărați umblă în slava fără soare a unei zile permanente.

„În cetate n-am văzut niciun templu, pentru că Domnul Dumnezeu, Cel Atotputernic, ca și Mielul, sunt Templul ei” (Apocalipsa 21:22). Poporul lui Dumnezeu are privilegiul să păstreze o legătură deschisă cu Tatăl și cu Fiul. „Acum vedem ca într-o oglindă, în chip întunecos” (1 Corinteni 13:12). Privim chipul lui Dumnezeu reflectat ca într-o oglindă în lucrările naturii și în procedeele Sale cu oamenii, dar atunci Îl vom vedea față în față, fără vălul încețoșat între noi. – *Tragedia veacurilor*, p. 676

Vineri, 29 decembrie

Studiu suplimentar

Asemenea lui Hristos, „Dumnezeu Își descoperă iubirea și dreptatea”, p. 58 (13 febr.).

OCTOMBRIE

1. D. 1 Corinteni 14:20
  2. L. Osea 11:8
  3. M. 2 Corinteni 12:9
  4. M. Efeseni 4:32
  5. J. Geneza 25:28
  6. V. 1 Corinteni 3:14
- s. a. B 18:48, CT 18:38, IS 18:40, MS 18:52, SM 18:58, DJ 18:57, AR 19:04
-
7. S. Geneza 5:24
- s. a. B 18:46, CT 18:36, IS 18:38, MS 18:50, SM 18:56, DJ 18:55, AR 19:02
-
8. D. Psalmii 40:1
  9. L. Coloseni 2:6
  10. M. Psalmii 85:10
  11. M. Psalmii 24:3-5
  12. J. Efeseni 4:24
  13. V. Psalmii 139:14
- s. a. B 18:35, CT 18:25, IS 18:26, MS 18:39, SM 18:44, DJ 18:44, AR 18:50
-
14. S. Geneza 12:2
- s. a. B 18:33, CT 18:23, IS 18:24, MS 18:37, SM 18:42, DJ 18:43, AR 18:49
-
15. D. Proverbele 20:28
  16. L. Isaia 41:10
  17. M. 1 Tesalonicieni 5:16
  18. M. Proverbele 17:6
  19. J. 2 Corinteni 4:8
  20. V. Deuteronomul 4:9
- s. a. B 18:23, CT 18:13, IS 18:13, MS 18:26, SM 18:31, DJ 18:33, AR 18:38
-
21. S. Luca 11:1
- s. a. B 18:22, CT 18:12, IS 18:12, MS 18:25, SM 18:29, DJ 18:31, AR 18:36
-
22. D. Luca 11:1
  23. L. Evrei 13:15
  24. M. 2 Corinteni 7:4
  25. M. 1 Ioan 3:1
  26. J. Iosua 1:7
  27. V. 2 Timotei 1:5
- s. a. B 18:12, CT 18:03, IS 18:01, MS 18:15, SM 18:19, DJ 18:22, AR 18:26
-
28. S. 2 Petru 2:9
- s. a. B 18:11, CT 18:01, IS 18:00, MS 18:13, SM 18:17, DJ 18:20, AR 18:25
-
29. D. 1 Petru 3:7
  30. L. 2 Corinteni 3:18
  31. M. Matei 7:12

NOIEMBRIE

1. M. Ieremia 31:3
  2. J. Evrei 13:2
  3. V. Proverbele 17:6
- s. a. B 17:02, CT 16:53, IS 16:50, MS 17:04, SM 17:08, DJ 17:12, AR 17:16
-
4. S. Efeseni 4:24
- s. a. B 17:01, CT 16:51, IS 16:49, MS 17:02, SM 17:06, DJ 17:10, AR 17:14
-
5. D. Psalmii 91:4
  6. L. Coloseni 3:16
  7. M. 1 Corinteni 13:5
  8. M. Galateni 2:20
  9. J. 1 Samuel 1:27
  10. V. Psalmii 139:16
- s. a. B 16:54, CT 16:44, IS 16:41:00, MS 16:54, SM 16:58, DJ 17:03, AR 17:06
-
11. S. Psalmii 13:5,6
- s. a. B 16:52, CT 16:43, IS 16:39, MS 16:53, SM 16:56, DJ 17:02, AR 17:05
-
12. D. 1 Corinteni 13:5
  13. L. Coloseni 3:23
  14. M. Proverbele 27:23
  15. M. 1 Ioan 3:1
  16. J. Luca 2:52
  17. V. Isaia 14:14
- s. a. B 16:46, CT 16:37, IS 16:32, MS 16:46, SM 16:49, DJ 16:56, AR 16:58
-
18. S. Deuteronomul 28:13
- s. a. B 16:45, CT 16:36, IS 16:31, MS 16:45, SM 16:48, DJ 16:55, AR 16:57
-
19. D. Luca 2:40
  20. L. Matei 5:43-45
  21. M. Galateni 6:7
  22. M. 2 Petru 1:5,6
  23. J. Proverbele 3:13-14
  24. V. Romani 8:38,39
- s. a. B 16:41, CT 16:31, IS 16:26, MS 16:40, SM 16:43, DJ 16:50, AR 16:52
-
25. S. Filipeni 4:6,7
- s. a. B 16:40, CT 16:31, IS 16:25, MS 16:39, SM 16:42, DJ 16:50, AR 16:51
-
26. D. Iov 22:22
  27. L. Iov 1:5
  28. M. Geneza 3:8
  29. M. Geneza 12:2-3
  30. J. Psalmii 4:7

DECEMBRIE

1. V. Psalmii 139:13,14
- s. a. B 16:37, CT 16:28, IS 16:22, MS 16:36, SM 16:38, DJ 16:47, AR 16:48
-
2. S. Galateni 6:1,2
- s. a. B 16:37, CT 16:27, IS 16:21, MS 16:36, SM 16:38, DJ 16:46, AR 16:48
-
3. D. Luca 2:19
  4. L. Matei 25:21
  5. M. 1 Petru 5:7
  6. M. 2 Corinteni 5:17
  7. J. Proverbele 20:22
  8. V. Proverbele 3:12
- s. a. B 16:35, CT 16:26, IS 16:19, MS 16:34, SM 16:36, DJ 16:45, AR 16:46
-
9. S. Luca 9:13
- s. a. B 16:35, CT 16:26, IS 16:19, MS 16:34, SM 16:36, DJ 16:45, AR 16:46
-
10. D. 1 Petru 4:8-9
  11. L. Ioan 3:16
  12. M. Zaharia 12:10
  13. M. 1 Corinteni 10:11,12
  14. J. Evrei 13:2
  15. V. Luca 18:27
- s. a. B 16:36, CT 16:27, IS 16:20, MS 16:34, SM 16:36, DJ 16:46, AR 16:46
-
16. S. Proverbele 22:6
- s. a. B 16:36, CT 16:27, IS 16:20, MS 16:34, SM 16:36, DJ 16:46, AR 16:47
-
17. D. Geneza 33:13-14
  18. L. Ioan 14:12
  19. M. Exodul 20:2,3
  20. M. Exodul 20:4-6
  21. J. Exodul 20:7
  22. V. Exodul 20:8-11
- s. a. B 16:39, CT 16:29, IS 16:22, MS 16:37, SM 16:38, DJ 16:48, AR 16:49
-
23. S. Matei 5:16
- s. a. B 16:39, CT 16:30, IS 16:23, MS 16:37, SM 16:39, DJ 16:49, AR 16:49
-
24. D. Exodul 20:12
  25. L. Exodul 20:13
  26. M. Exodul 20:14
  27. M. Exodul 20:15
  28. J. Exodul 20:16
  29. V. Exodul 20:17
- s. a. B 16:43, CT 16:34, IS 16:27, MS 16:41, SM 16:43, DJ 16:53, AR 16:53
-
30. S. Matei 11:28,29
- s. a. B 16:44, CT 16:35, IS 16:28, MS 16:42, SM 16:44, DJ 16:54, AR 16:54
-
31. D. 1 Ioan 3:17